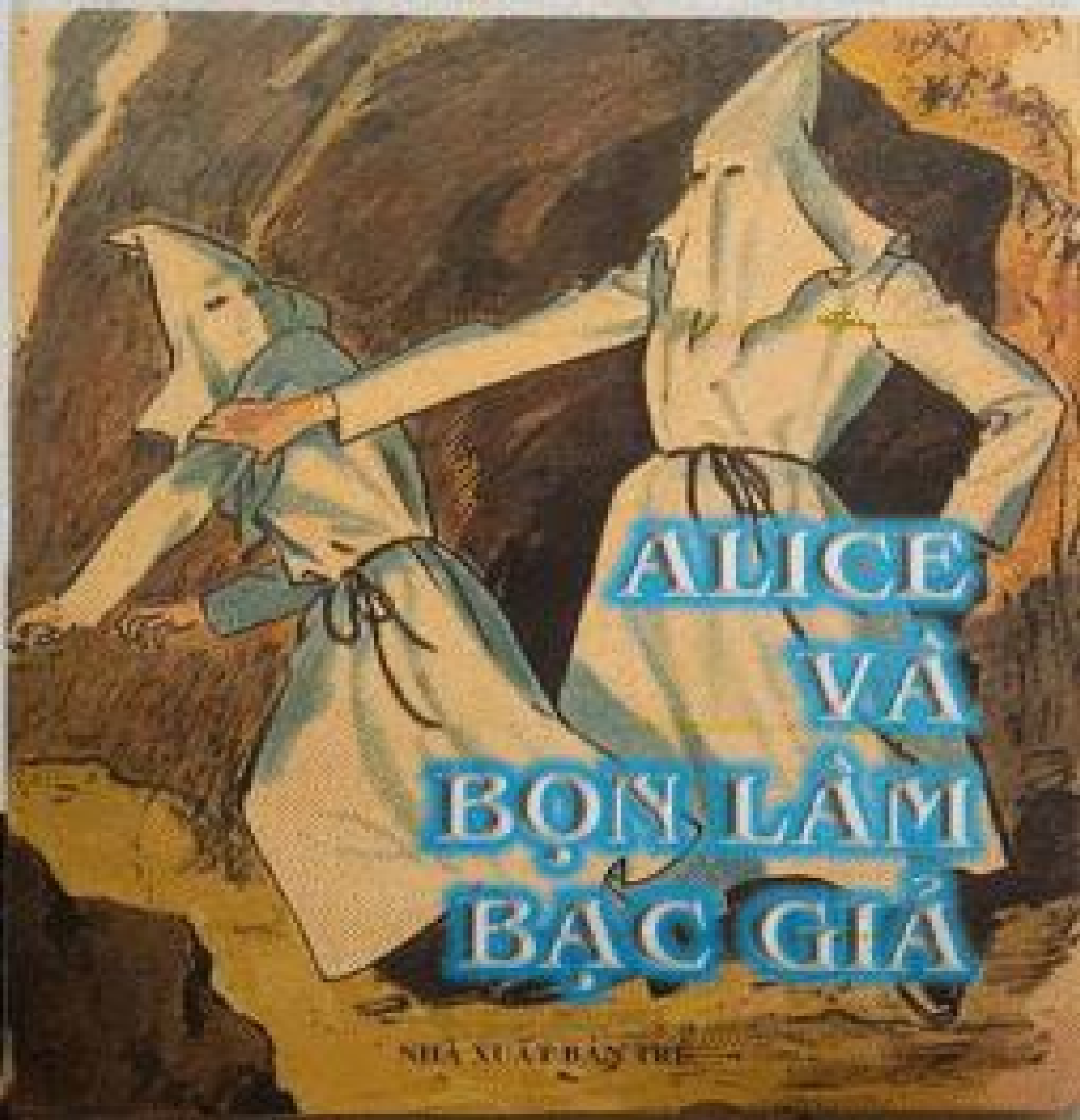

CAROLINE QUINE

NỮ THÂM TỬ NGHIỆP DU

ALICE
VÀ
BỘN LÂM
BẠC GIA

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

CAROLINE QUINE

NỮ THÂM TỬ NGHIỆP DU

An illustration of Alice and the White Rabbit from the story 'Alice's Adventures in Wonderland'. Alice, on the left, is wearing a blue dress and a blue hood, and is holding the White Rabbit by its ears. The White Rabbit, on the right, is wearing a white shirt and a white vest, and is holding Alice's hand. They are standing on a rocky, brownish ground. The background is a dark, brownish landscape with some green foliage.

ALICE
VÀ
BỘN LÂM
BẠC GIẢ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Alice Và Bọn Làm Bạc Giả

Caroline Quine

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

ALICE VÀ BỌN LÀM BẠC GIẢ

Dịch từ ấn bản tiếng Pháp của Anne Joba

ALICE ET LES FAUX - MONNAYEURS Librairie Hachette, 1968,

Ngày mà Alice, Bess và Marion đã mua được, tại một cửa tiệm xa lạ, một lọ nước hoa phương Đông, ba nữ thám tử nghiệp dư đâu có ngờ được là việc ấy sắp lôi kéo họ vào một cuộc phiêu lưu ly kỳ...

Từ mùi nước hoa lạ lùng làm cô bé Milly ngất xỉu trên xe lửa, Alice và các bạn đã lần tới một hang động bí ẩn. Họ khám phá ra một băng đảng chuyên làm bạc giả đang tiến hành những phi vụ làm ăn tội lỗi...

Chương một

NƯỚC HOA PHƯƠNG ĐÔNG

- Lẹ lên, lẹ lên đi, mình sắp lỡ tàu rồi ! Thôi đi, chúng ta không thể nào ôm thêm một gói đồ nữa đâu... Hãy nhìn coi mấy giờ rồi này !

Alice Roy vừa lo lắng đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ vĩ đại của nhà ga vừa ra sức kéo hai cô bạn gái của mình, Marion Webb và Bess Taylor, ra khỏi các cám dỗ bày ra nhan nhản tại quầy bán đồ trang sức. Từ sáng tinh mơ hôm ấy, ba bạn gái đã rời River City nơi họ thường trú, để đến thành phố bên cạnh mua sắm vì các cửa hàng ở đây có vẻ nhiều hàng hóa hơn. Trong tay Marion và Bess, tiền bạc "bốc hơi" lẹ như có phép thuật vậy.

- Mọi thứ đã có đủ chỉ còn thiếu nước hoa, Bess nói sau khi kiểm tra xong bản danh mục mua sắm của mình.

- Thôi đi ! Để lần sau hẵng hay, Alice nói với vẻ cương quyết trong lúc kéo tay Bess lùi về phía lối ra. Bây giờ đã hai giờ hai mươi lăm, chỉ còn vừa đúng hai mươi phút nữa là đoàn tàu khởi hành. Đừng mong nó chờ đợi chúng mình. Nếu trễ chuyến này, chúng mình sẽ về đến nhà muộn lắm đấy.

- Được rồi, được rồi, Bess cần nhần.

- Em làm thế là phải, vì nếu chúng ta còn nấn ná trong cửa hàng này thêm một giây nữa thôi, thì sẽ không còn đồng nào để mua vé tàu đọt về của chúng ta đâu ! Hãy noi gương chị đây này.

- Gương tốt á ! Bess cự lại. Một cái áo măng tô, hai cái áo đầm, ba đôi vớ dài, rồi một cuốn sổ agenda bìa bọc da cá sấu... Không lẽ đó là cái mà chị gọi là biết tự kiềm chế đấy ư ?

- Thôi, thôi ! Đâu phải lúc để tị nạnh, Alice can thiệp với nụ cười trên môi. Nếu không gấp lên thì...

- Chị nói có lý, Bess đáp lại.

Hết sức chật vật, bộ ba len lách giữa đám đông; nhưng vì họ bận tay xách nách mang đủ loại gói hàng lớn nhỏ, nên chỉ nhích được từng bước. Họ trút một tiếng thở phào khi nhận ra mình đã ở ngoài đường phố mà chưa làm đổ bể thứ gì. Tuy nhiên, sự mãn nguyện của họ không kéo dài được bao lâu. Đi thêm mới được mấy bước, Bess đâm sầm vào một bà khách bộ hành đầy đà. Trong lúc lúng túng, cô mất thăng bằng khiến gói hàng văng tung tóe trên hè phố.

Vừa xin lỗi, Bess vừa cúi xuống thu gom lại tài sản của mình. Xong xuôi, cô đứng dậy, dấm lưng thùm thụp và thở ra một tiếng "phù !" như thể vừa làm xong một việc nặng nhọc.

- Hãy đợi về đến nhà rồi hẵng thở phào nhẹ nhõm, Marion bảo. Chúng ta có thể tự cho là gặp may nếu không phải cuộc bộ về nhà đấy. Tớ tin rằng từ đây đến nửa đêm sẽ chẳng còn một chuyến xe lửa nào nữa đâu. Tớ biết một ngõ tắt dẫn tới nhà ga. Bọn mình hãy đi theo ngõ ấy, bớt được mười phút cuộc bộ là ít. Có thể chúng ta sẽ về kịp cũng nên.

Gần như chạy đua, ba cô gái đổ về một con hẻm hẹp, rồi thêm một con hẻm nữa và ủa ra, một muồn đứt hơi, trên quảng trường nằm trước nhà ga.

- Ta còn mười hai phút nữa ! Bess thở hổn hển trong lúc ngược mắt nhìn lên đồng hồ nhà ga. Hãy thở một lát đã, không thì em sẽ té lăn quay ngay giữa lòng đường cho mà coi. Em đâu phải vận động viên mà các chị muốn em chạy đua ?

- Làm thế là có lợi lớn cho em đấy, Marion "kê" lại, không khoan nhượng. Chính là hình phạt cho thói lúc nào cũng thèm ăn của em đó.

Bess không còn nghe nữa. Cô đã bị cuốn hút không sao cưỡng lại được bởi một tủ kính trưng bày đầy những đồ vật của phương Đông.

- Em dám cá là trong cửa tiệm này thế nào cũng có bán nước hoa đấy, Bess bảo. Chúng ta vào coi đi, lẹ lên.

- Chúng ta đâu có thời giờ, Alice cự lại.

- Có chứ ! Chúng ta còn cách nhà ga có hai bước ngắn, mà em thì lại chỉ cần một phút để chọn thứ mà em muốn thôi.

Không đợi câu trả lời, Bess chui tọt vào trong cửa tiệm. Hai cô bạn đành miễn cưỡng vào theo.

Một phụ nữ trẻ, da nâu sậm, mình vận một cái áo thụng sáng màu có thêu hoa văn vàng óng và một quần dài đen, nở một nụ cười gượng gạo. Người phụ nữ dẫn các cô gái đến quầy nước hoa và giới thiệu bằng một giọng nghe rất nặng nhưng quả thực nhìn bề ngoài, cô ta không thuộc về một mầu dân châu Á nào rõ rệt cả.

Một mùi thơm dễ chịu tản mạn trong không khí. Bess nghĩ rằng đó là mùi một loại tinh dầu quý hiếm. Cô hỏi người bán coi đó là tinh dầu gì. Không đáp, người này lấy ra một cái ve, vặn nút và đưa cho Bess.

- Đâu có phải cùng một thứ, Bess phản đối.

- Tuy vậy mùi cũng rất dễ thương mà, người phụ nữ nói, giọng mời mọc.

- Em không phản đối điều đó, Bess đáp. Nhưng không phải thứ mà em thích. Chị kiểm giùm lẹ lên đi, bọn em đang vội.

Alice và Marion sốt ruột, cũng tham gia sục sạo. Trong lúc Bess tranh luận với người bán hàng, Alice đã phát hiện được một cái lọ nhỏ mà hương thơm giống hệt mùi hương đang ướp không khí bên trong cửa tiệm. Cô chìa khám phá của mình cho Bess.

"Đừng ! Đừng lấy loại nước hoa ấy", người bán cản lại.

- Sao lại không ? Đây chính là mùi thơm mà em thích mà ! Begg nói sau khi đã ngửi thử.

- Mùi nó nặng lắm ! Hãy tin tôi. Người phụ nữ bán hàng bảo. Nhắc lấy một ve khác, chị ta đưa che Bess ngửi.

- Tôi khuyên cô lấy loại này, mùi nó nhẹ nhàng hơn, chị ta năn nỉ.

- Không, em thích ve kia, nó giá bao nhiêu ?

- Cái đó không bán. Một thân chủ quen đã đặt mua nó rồi.

- Chị đặt thêm mấy ve mà không được sao ? Alice can thiệp, thân chủ của chị hẳn sẽ chịu chờ mà, ve nước hoa này giá bao nhiêu nhỉ ?

- Mười hai đô, người phụ nữ trẻ mau mắn đáp.

Ba bạn gái đưa mắt nhìn nhau, ngạc nhiên như vừa từ trên trời rơi xuống. Bess ngoảnh đi chỗ khác.

- Đắt quá. Nếu em mua lọ nước hoa này, cô hạ thấp giọng nói thêm, em sẽ không còn tiền đi tàu về nhà nữa.

Người bán hàng đã nghe được những lời trên, Alice, vẫn kín đáo liếc xéo canh chừng chị ta, đã bắt chọt trên gương mặt chị ta một vẻ nhẹ nhõm lộ liễu.

Tức khắc, Alice thấy nổi lên trong mình khát vọng chiếm bằng được ve nước hoa này, dù là với giá cắt cổ ấy. Tại sao ? Cô không sao lý giải nổi điều ấy.

- Chúng ta hãy hùn tất cả tiền lại, Alice bảo các bạn. Thế nào chả gom đủ số tiền kia.

- Ý kiến hay đấy ! Marion tán thành, vì tuy là kẻ thích chọc ghẹo cô em họ mà cô đang sống ở nhà nó nhưng bao giờ cô cũng đồng ý với Alice.

Nhóm bạn đặt mười hai đô la lên quầy hàng.

Người bán hàng nhú mày, nói lầu bầu điều gì đó không thành lời và Alice cứ ngỡ là chị ta sẽ từ chối giao cái ve nhỏ. Cuối cùng chị ta làm ra vẻ nhẫn nại. Với một cái nhún vai bất cần, chị ta gói lọ nước hoa nhỏ và chìa ra cho họ cùng với lời tuyên bố:

- Mấy cô sẽ ân hận vì đã không nghe lời tôi. Loại nước hoa này không hợp với các bạn gái trẻ đâu.

Không đáp lại nửa lời, ba người bạn cầm lấy cái gói và ra khỏi tiệm.

- Mười hai đô để đổi lấy một cái ve bé tí tẹo ! Bess ấm ức nói, giọng tiếc hùi hụi. Từng ấy tiền có thể mua cả đồng hồ này đấy.

Alice cũng chia sẻ ý kiến trên, nhưng bản năng mách bảo cô rằng sở dĩ người bán hàng không muốn bán, đó là vì mặt hàng này cao giá hơn là nó có vẻ như vậy.

- Đúng, Alice nói, chúng ta đã điên nên mới "ném tiền qua cửa sổ" thế này, nhưng loại nước hoa này quá là độc nhất vô nhị. Trên khắp địa bàn River City này, em hẳn là kẻ duy nhất sở hữu nó.

- Kỳ thật đấy, Bess nói tiếp. Có vẻ như cô bán hàng khăng khăng không muốn "tống khứ" mặt hàng này đi vậy.

- Thái độ của chị ta làm mình cũng thấy lạ ! Alice tán thành, trán nổi lên một nếp nhăn tư lự.

Một cái nhìn thoáng lên đồng hồ nhà ga giục giã bước chân của bộ ba: Một dãy dài hành khách đang chờ đợi trước ghi sê bán vé. Alice đứng nổi đuôi vào hàng, trong lúc Bess và Marion chia nhau những gói hàng và kéo về hướng đoàn tàu. Sau mười phút chờ đợi, hai chị em thấy Alice chạy lại, tay vẫy vẫy mấy tấm vé. Họ vừa kịp leo vào một toa, đoàn tàu đã lắc lư chuyển mình.

- Hú hồn ! Marion thở phào. Chạm một giây nữa là tiêu ! Một ngày một đến bỏ hơi tai !

Toa xe chật cứng như đóng cá hộp. Ba người bạn băng ngang một toa thứ hai, rồi một toa thứ ba, và cuối cùng đã tìm được chỗ trống. Sau khi đã nhét gọn các bao bì của mình vào lưới, họ ngồi xuống, bên một cô gái nhỏ, xanh xao và mảnh dẻ.

Bess và Marion bắt đầu nói về những vụ đi mua sắm, cả đến việc mua cái ve nhỏ, mà mùi

thơm, xuyên qua lớp giấy gói, họ thấy có vẻ thật dễ chịu.

Alice, đầu ngả lên lưng dựa của ghế băng, quan sát những người ở kế cận mình. Cô bạn ngồi trước mặt khiến Alice chú ý và không khỏi lo ngại. Sao mà nó có vẻ mệt mỏi, chán chường đến thế chứ !

- Sao chị cứ làm thình hoải vậy, Alice ? Bess ngạc nhiên cất tiếng hỏi.

- Mình nghỉ mệt mà, Alice đáp.

Cố tránh không cho bạn biết lý do sự im lặng của mình, vì Marion và Bess lúc nào cũng chọc cái thói ưa ngó mặt những kẻ xa lạ của Alice. Tính hiếu kỳ ấy, nảy sinh từ một sự quan tâm đối với người khác, đã từng lôi Alice vào rất nhiều cuộc phiêu lưu.

Một giờ sau, ba người bạn gái đứng lên và bắt đầu lấy các bao bì của mình đặt xuống ghế băng: River City chẳng còn bao xa.

Đúng lúc ấy, người trưởng tàu loan báo:

- River City !

Nghe mấy từ này, cô nữ hành khách xanh xao vụt đứng thẳng lên và cầm lấy một cái va ly nhỏ.

- Chà ! Nó cũng xuống ở trạm này, Alice xì xào đủ để hai bạn mình nghe được.

Bess và Marion đồng tình mà không dành cho điều ấy một tầm quan trọng nào; hấp tấp, cả hai chộp lấy các bao bì của mình. Marion nhón gót để với một cái bao bằng giấy còn nằm trên lưới.

- Coi chừng ! Alice nói khi thấy bạn nắm cái bao bằng phần đáy.

Lời cảnh báo đến quá muộn màng. Marion đã kéo mạnh và những gì chất chứa trong bao đổ ào xuống với một chuỗi tiếng ồn rồn rảng.

- Nước hoa ! Bess la hoảng, tưởng như trời sập. Nó ở trong ấy !

Marion cúi khom xuống. Hỡi ôi ! Cái ve nhỏ đã vỡ tan, nước hoa chảy tràn lan. Không có cách nào cứu vãn được một giọt nhỏ nào cả.

Mười hai đô la bốc thành hơi thành khói do một sự vụng về. Marion thở dài, tiếc rẻ. Chị xin lỗi em nhé, Bess. Chị đâu có dè là ve nước hoa lại để trong cái bao ấy.

- Lấy khăn mà thấm đi, kéo uống, Alice vừa cười vừa nói. - Cui nè, giày của mình cũng ướt sũng. Chắc không bao giờ mình khử được hết mùi nước hoa này, mùi mà Bess của chúng ta mê như điên đảo.

Mùi thơm nồng tỏa khắp toa tàu; khó chịu, một số hành khách đã mở tung những cửa kính hai bên hông.

- Mình rất hài lòng vì chúng ta sắp xuống ở trạm dừng tới, Alice nói nhỏ... Thiên hạ cứ nhìn bọn mình chòng chọc.

- Phải công nhận là cô bán hàng đã không hoàn toàn vô lý khi nói rằng bọn mình sẽ ân hận vì việc mua sắm ấy, Marion đáp.

Mê mải với biến cố và với việc phải lượm sạch các mảnh vỡ văng tung tóe, ba cô gái đã không để ý đến nữ hành khách xanh xao mảnh dẻ nọ. Bất thần, Alice ngoảnh đầu lại và thấy cô

bé ngã quy xuống ghế băng, đôi mắt nhắm nghiền, mặt mày tái mét.

- Nó bất tỉnh rồi kìa ! Alice la hoảng. Cô cúi khom xuống lay nhẹ nó, nhưng cô bé không hề nhúc nhích.

- Đi xem thử có y bác sĩ nào trong toa xe không, Alice bảo Bess, lúc ấy đang đứng bên cạnh.

Chưa gì các hành khách khác đã dồn cục quanh mấy người bạn gái, đưa ra những câu hỏi tào lao, mà chẳng làm được điều gì có ích cả. Bess chẳng mấy chốc đã quay về nhưng chỉ đi một mình. Alice cố làm những động tác sơ cứu mà cô đã học được trong trại hè năm ngoái. Cô chà xát hai bàn tay cô bé, tát nhẹ lên má nó. Cuối cùng, trước sự nhẹ nhõm của Alice, cô bé đã chớp chớp hai hàng mi cong.

Marion hạ thấp cửa kính xuống, để không khí trong lành hồi phục sức sống cho cô bạn nhỏ đang nằm dài trên ghế băng với vẻ rất mệt mỏi mặc cho Alice muốn làm gì thì làm.

- Tớ có thể giúp được gì không ? Marion hỏi.

- Hãy ở lại bên nó, để mình đi kiếm chút xiu nước.

Alice hấp tấp đi vào toa-lét ở cuối toa, thấm ướt cái khăn mặt của cô bé. Cô đang định đi về chỗ, thì một gã đàn ông bất ngờ xuất hiện. Bằng một giọng cổ khô khè, hắn xì xào:

- Sếp đã ra cho các em các chỉ thị rồi chứ ?

Alice chưng hửng. Đây là lần đầu cô gặp gã đàn ông này, cô dám chắc là thế, vì không thể nào quên được cái vẻ lỗ mãng, những đường nét thô kệch với đôi mắt điều hâu của hắn đang xoáy cái nhìn soi mói ngay mặt cô. Bị quá bất ngờ, Alice chợt đánh mất sự tỉnh táo cố hữu của mình.

Kẻ lạ mặt hiểu ra ngay vụ nhận lầm người của hắn.

- Xin lỗi cô, hắn nói lâu bầu trong lúc xích ra để Alice đi qua. Tôi đã lộn cô với một người khác. Tại mùi nước hoa ấy... Ô ! Xin cô đừng để ý đến những gì tôi vừa nói !

Chương hai

CÔ BẠN MỚI

Alice sửng sốt nhìn kẻ lạ mặt, tự hỏi hắn muốn nói gì. Có điều chắc chắn là: gã đã lộn Alice với một người khác; tuy sự nhầm lẫn tự nó không có gì là dị thường, nhưng thái độ người đàn ông thì lại hết sức lạ lùng. Hắn đang chờ đợi bản tin nào ? Tại sao hắn lại nói gần nói xa tới nước hoa như thể mùi thơm ấy là nguyên nhân sự nhầm lẫn của hắn vậy ?

Nếu Alice không đang bị chi phối bởi chuyện khác thì cuộc gặp gỡ này hắn đã khiến cô lo ngại. Nhưng hiện thời, việc ưu tiên cần làm ngay, đó là cứu nguy cho cô bé hành khách trước khi đoàn tàu tới River City. Thế là Alice tiếp tục chạy về đầu toa xe và hết sức vui mừng khi thấy người bệnh đã được Bess và Marion đỡ ngồi dậy trên ghế băng. Trông cô bé đã bớt xanh xao phần nào.

- Em thấy khỏe hơn không ? Alice vừa hỏi vừa đắp cái khăn ướt lên trán và lên hai bàn tay nó.

- Đỡ rồi, cảm ơn chị. Cô bé thì thầm một cách khó nhọc.

Nó nín thinh trong giây lát, rồi bằng một giọng rần rở hơn, nói tiếp:

- Giờ thì khỏe rồi. Em vẫn thường bị xỉu như vậy đó ! Các chị thật tử tế đã hết lòng chăm lo cho em !

- Đó là lỗi của cái ve nước hoa ấy đấy ! Marion tuyên bố. Một giọt, còn tạm được, nhưng nguyên một lọ thì đủ để làm gục cả một đội quân đấy.

- Chị đừng đổ tội cho nước hoa, con bé nói tiếp. Em đã cảm thấy khó chịu từ lúc đặt chân lên thềm ga, khi trời mới mờ sáng ấy.

Đoàn tàu giảm tốc. Không lâu nữa nó sẽ ngừng lăn bánh. Alice và bạn bè của cô hiểu rằng cần phải gấp gáp lên nếu họ không muốn bị đem theo tới thành phố kế tiếp. Alice nắm lấy bàn tay cô bé mới quen như để tiếp thêm lòng can đảm cho nó.

- Các chị xuống ở River City. Cô nói với vẻ tiếc nuối.

- River City ? Chúa ơi, đó cũng là chỗ em phải xuống.

- Được thế thì còn gì bằng, Alice bảo. Các chị sẽ có thể giúp đỡ em. Em cảm thấy đủ sức bước đi được chứ ?

- Dạ, được, các chị khỏi lo. Em rất ân hận vì đã làm phiền các chị quá nhiều.

Alice cầm lấy túi du lịch của cô bé, trong lúc Bess và Marion đảm nhận các bao bì khác. Những hành khách tốt bụng đều đỡ người bệnh suốt dọc hành lang và trên thềm ga. Tại lối ra, họ giao nó lại cho ba người bạn gái chăm sóc. Trên quảng trường nhà ga, cô bé có vẻ ngập ngừng.

- Em không quen thuộc thành phố này, nó nói. Khu trung tâm còn xa đây không ạ ?

- Em không nghĩ rằng việc đầu tiên cần làm là nên đi khám bệnh ư ? Alice đáp. Em đâu có

đủ sức để cuộc bộ. Em không có bạn bè nào đến đón à ?

Cô bé buồn bã lắc đầu.

- Nếu vậy chị sẽ đưa em về nhà chị, Alice tuyên bố bằng giọng không chấp nhận một sự phản đối nào. Chị đã để sẵn xe hơi gần ngay đây thôi.

Cô bé tính phản đối, nhưng, không buồn nghe, Alice và các bạn đã kéo nó tới chiếc xe thể thao, và để nó ngồi một chỗ thật thoải mái.

- Ít nhất các chị hãy cho phép em tự giới thiệu mình chứ, cô bé vừa nói vừa ngửa đầu lên lưng ghế dựa về mặt mỗi. Em tên là Milly Barn và sống chung với bà ngoại tại nông trang Giậu Đỏ, ở gần Blackstone.

Đến phiên mình, Alice cho biết họ tên, rồi giới thiệu các bạn. Bess và Marion có vẻ ngạc nhiên vì nhận thấy dòng họ Roy chẳng nói lên được điều gì với Milly. Mặc dù cha con Alice là hai nhân vật rất nổi tiếng không chỉ ở River City. Tuy vậy, sự ngạc nhiên đó cũng trôi qua nhanh chóng.

- Sinh sống trong một nông trang thì thú phải biết, Bess nói với một thoáng thèm muốn - mà cái tên của nó mới đẹp làm sao chứ ! Giậu Đỏ, nghe gọi là muốn thả hồn theo mộng rồi.

- Nông trang cũng đẹp luôn ! Milly nói. Xưa nay em vẫn sống ở đó. Tiếc thay ! Nó không còn thơ mộng như xưa nữa.

- Uổng ghê ! Alice nói trong lúc mở máy xe. Gia đình em không có cách nào bảo quản nó được sao ?

- Gia đình em thiếu tiền, cô bé đáp. Chính vì lý do ấy mà em đã phải đi khỏi trại sáng nay. Em tính tìm công ăn việc làm ở đây.

Alice nhíu mày, nghĩ ngợi. Liệu có công việc gì cho một cô bé chứ ? Mà sức khỏe lại yếu như thế ? Tuy vậy, cô không nói ra ý nghĩ đó.

- Chị sợ rằng em sẽ không kiếm được việc trong thành phố đâu, Alice bảo. Con số những người thất nghiệp mỗi ngày mỗi tăng thêm.

- Em đã đọc một mẫu rao vặt trên một nhật báo và em muốn thử vận may của mình xem sao. Đó là một chân thư ký.

- Trong trường hợp này thì khác. Chị mong rằng em sẽ được tuyển dụng.

- Em cũng thế, vì nếu không thì bà cháu em sẽ bị mất trang trại.

- Bà em không nghĩ đến chuyện đi vay mượn sao ? Alice hỏi.

- Không. Chúng em đã có vay mượn rồi, nhưng bà ngoại lần nào cũng phải trả lại liền, ở tuổi ngoại, ngoại không thể nào tìm việc làm được nữa, vì vậy em phải tự xoay xở lấy.

- Người ta sẽ không chiếm đoạt trang trại của gia đình em đâu ! Bess nói, tuy cô chẳng biết gì về chuyện làm ăn cả.

- Ôi chao ! Lý tưởng hóa vừa vừa thôi ! Marion can ngăn. Thế giới này đầy rẫy bọn lừa đảo và những kẻ chuyên ăn hiếp các bà già và các trẻ mồ côi đấy !

- Bà ngoại em thật là tuyệt vời, nhưng bất cứ ai khuyên bảo điều gì để làm ra tiền, ngoại cũng nghe hết. Thời kỳ đang có lạm phát, có những người đã khuyên ngoại mua một trang trại

khác để bán lại nó với giá cao. Ngoại cứ ngỡ làm thế là đảm bảo tương lai cho em. Rồi, dùng một cái, giá cả trượt dốc và bà ngoại chỉ còn một nông trang vô dụng trên tay. Ngoại đã không đủ khả năng đối đầu với những lần chi trả cuối cùng và trang trại đã trở lại với các chủ sở hữu cũ. Đã thế, ngoại còn bị bó buộc phải thế chấp cả trang trại Giậu Đỏ nữa. Ngoại hiện đang vô cùng lo âu. Nếu bị mất Giậu Đỏ, thì bà cháu em sẽ chẳng còn nhà để ở chứ đừng nói tới sinh sống nữa.

Milly vừa kết thúc bản tóm lược các nỗi bất hạnh của nó, cũng là lúc Alice rẽ vào cổng nhà mình, cô rủ các bạn:

- Vào đây uống một tách trà rồi cùng nhau tìm cách gì đó giúp Milly.

Ba cô gái đi theo Alice vào nhà. Sau khi đã mời các bạn ngồi ở phòng khách, Alice chạy xuống bếp nhờ vú Sarah chuẩn bị cho cả bọn một chõng bánh mì xăng-uych,

- Chị đoán là em đang đói bụng lắm thì phải. Alice nói với Milly mấy phút sau.

- Em sẵn lòng ăn cái gì cũng được, cô bé đáp lại. Từ tối qua đến giờ, em có ăn gì đâu.

- Em bảo sao ?

- Đó hoàn toàn là do lỗi của em thôi, Milly nói. Bà ngoại đã chuẩn bị cho em ăn điểm tâm hồi sáng này, nhưng em lúc ấy đang rối đầu óc vì cái địa chỉ ghi trên mặt báo nên nuốt không trôi...

- Hèn chi em đã bị ngất xỉu, Alice nói. Để chị bảo vú Sarah làm thêm cho em mấy cái trứng chiên với jambông.

Không buồn nghe những lời phản bác của Milly, Alice chạy xuống bếp. lát sau, bà Sarah xuất hiện, tay bưng một cái khay đầy ắp những món ăn tráng miệng. Milly ăn hết trơn những gì cô chủ nhà gấp cho mình, Bess thì khỏi nói, với cô, không gì chán hơn là cái bụng đói. Vì vậy, cô ăn rất thật tình. Và lần này Marion không châm chọc cô em họ vì dù sao hành động của Bess cũng giúp cho cô khách nhỏ đang đói bụng không cảm thấy bối rối.

- Cám ơn, cuối cùng cô bé nói. Giờ thì em thấy hoàn toàn mạnh khỏe rồi. Các chị đã quá tốt bụng.

- Có gì đâu, Alice bảo. Các chị rất sung sướng vì có dịp làm quen với em như thế này.

- Các chị đừng lo gì về chuyện của em cả. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi. Các chị có thể chỉ đường cho em tìm tới địa chỉ này, được không ?

Milly móc túi lấy ra một mảnh giấy cắt từ trang đăng quảng cáo và đưa cho Alice.

- Ủa ! Alice la lên. Đâu phải River City là chỗ em cần đến ! Em nhầm địa chỉ rồi. Lẽ ra em phải xuống ở trạm sau kia: đó mới là River Hill.

Chương ba

TRÊN ĐƯỜNG TÌM VIỆC LÀM

- Ôi ! Milly rên rỉ. Em đã lẫn lộn hai tên ấy với nhau. Hèn chi ngoại thường la em là đoảng... cũng đúng thôi !

- River Hill chỉ cách đây vài cây số, Alice nói, và hai địa danh này giống nhau tới mức ai cũng có thể dễ dàng bị nhầm lẫn cả. Các quan chức đặt tên cho các thành phố lẽ ra phải nghĩ kỹ về điều ấy mới phải.

- Thật là chán ! Milly lại lên tiếng. Muộn quá mất rồi. Nếu em không đến trình diện hôm nay, thì chắc là em sẽ hết hy vọng được tuyển dụng. Mà em lại cần chỗ làm ấy.

Trong lời khẳng định nghe có một thoáng tuyệt vọng.

Alice cảm thấy mình bị cuốn hút bởi cô bạn mới này, một cô bé vừa thùy mị lại vừa quả quyết; cô hết lòng mong mỏi có thể giúp được nó. Điều thấy rõ là không những Milly không được ăn uống đầy đủ, mà thần kinh còn rất căng thẳng do quá nhiều ưu tư lo lắng. Sợ rằng nếu không xin được việc như đã định, nó sẽ ngã bệnh vì nghĩ ngợi.

- Chị có một ý kiến, Alice nói sau vài giây ngẫm nghĩ. Chị sẽ chở em tới địa chỉ này. Sẽ mất không quá nửa giờ đâu. Chúng ta sẽ tới kịp giờ.

Gương mặt Milly vụt sáng lên ngay; tuy nhiên nó lại ngần ngại, nói:

- Em đã lạm dụng lòng tốt của các chị quá nhiều rồi.

- Đừng nói thế ! Alice cắt ngang. Thôi nào, lên đường, nhanh lên. Chúng ta không được phí một chút nào cả.

Ngoảnh nhìn Marion và Bess, Alice hỏi:

- Các bạn đi với mình chứ ?

- Không, Bess đáp. Em phải về nhà thôi, không thì má em lại lo.

Marion cũng từ chối, nói rằng mình đang mệt.

Thế là họ liền thu gom toàn bộ các bao bì và cùng leo lên chiếc xe thể thao đậu trước cửa. Alice thả họ xuống dọc đường, rồi cùng Milly nhắm thẳng hướng River Hill.

- Cầu mong chúng ta sẽ tới kịp ! Milly nói nhỏ. Việc làm này có thể cứu sống hai bà cháu em !

Alice không đáp, nhưng nhấn hết ga. Tuy lòng thầm mong Milly được tuyển dụng, nhưng cô lại sợ rằng tính nhút nhát của nó có thể sẽ là một trở ngại đáng kể. Milly thiếu niềm hăng say và lòng tự tin, vốn là hai nhân tố giúp thành đạt trong cuộc sống nghiệt ngã này. Với sự tế nhị và khéo léo, Alice dò hỏi xem việc học hành của Milly đến đâu và nó có khả năng về cái gì. Milly trả lời rằng cô vừa bước vào trung học thì phải bỏ ngay và đã theo học vài khóa đánh máy. Chỉ có bấy nhiêu... và thế là quá ít, Alice nghĩ, đầy lo lắng.

- Cho mãi đến thời gian gần đây, em không hề có dự kiến sinh nhai nào khác ngoài việc

làm vườn, Milly nói tiếp, như thể đang tự biện giải cho mình. Hồi ấy em giúp ngoại khai thác trang trại. Hai bà cháu có thuê mướn một nhân công.

Nhoăn nụ cười, Milly hồn nhiên khoe hai bàn tay, mà những công việc lam lũ đã phủ đầy da chai lên đó.

Chẳng mấy chốc, hai cô đã vào tới River Hill. Alice gặp ít nhiều khó khăn trong việc tìm con phố ghi trên lời rao vặt. Khu phố khiến cô không mấy ưa, tuy nhiên cô cố dẫn lòng không phát biểu thành lời ý nghĩ của mình.

Tới rồi đây. Alice nói trong lúc dừng xe lại trước một tòa nhà cao tầng với vẻ bề ngoài không mấy hiểu khách.

Milly siết chặt hai nắm đấm với vẻ bứt rứt, không hề tỏ dấu muốn xuống xe.

- Em thật là nhát, nó nói nhỏ một mình. Em sợ phải tự giới thiệu. Em sẽ nói gì đây ?

- Chỉ đơn giản là những gì em cảm thấy mình có khả năng làm được, và nhất là hãy tỏ ra tự tin, cho dầu em có thiếu điều ấy đi nữa.

- Em thật là kém cỏi, em biết vậy mà.

- Em có muốn chị cùng đi không ?

- Điều ấy không làm phiền chị sao ?

- Có phiền hà gì đâu !

Alice xuống xe với Milly, khóa cửa xe cẩn thận và đi vào tòa nhà cao tầng. Milly theo bèn gót. Như có chỉ rõ trên lời rao vặt, họ đi thẳng tới cánh cửa ghi số 305.

- Chà ! Lạ thật ! Alice khẽ nói, sững sốt. Chả có tên ai ghi trên cửa cả. Chắc không phải là đây rồi.

Sau khi do dự một lát, họ quyết định gõ cửa và mạnh dạn bước vào. Phòng tiếp tân phủ đầy bụi bặm và bày biện bàn ghế rất nghèo nàn. Alice những muốn quay gót trở lui, nhưng vì tội nghiệp cho Milly, mà vẻ hoang mang nhìn thấy rất đáng thương, cô đã cố nán lại.

- Chắc em sẽ được nhận vào làm thôi. Alice kể tai nó nói nhỏ, vì có thấy nhân viên văn phòng nào đâu.

Đúng lúc ấy, một người đàn ông bước ra từ một văn phòng kế cận và nhìn chòng chọc vào hai cô gái với một vẻ thù nghịch. Trên gương mặt với những đường nét thô kệch của hắn ánh lên đôi mắt dữ dằn. Bộ com-lê của hắn tuy cắt may không chê vào đâu được, nhưng những màu sắc lòe loẹt bày tỏ một thị hiếu kém cỏi.

- Cái gì đây ? Hắn hỏi trống không.

Giọng nói phát ra từ đôi môi mỏng lét của hắn mới khó ưa làm sao.

Milly dù sao cũng đã thu đủ can đảm để lấy từ túi áo khoác mảnh giấy báo.

- Cháu đến... vì lời rao vặt này. Cô ấp úng.

Alice tin là đã phát hiện được một chút nhẹ nhõm trong ánh mắt của người đàn ông. Lập tức, hắn đăm đăm nhìn cô gái quê bằng ánh mắt lạnh như tiền, rồi nhìn sang Alice.

- Cả cô nữa, cô cũng tìm việc làm hả ?

Alice lắc đầu.

- Không, cháu tháp tùng bạn thôi. Người đàn ông lại chiếu sự chú ý của gã về phía Milly. - Hãy vào văn phòng của tôi. Tôi sẽ đến gặp cô liền. Hắn ra lệnh. Milly ném một cái nhìn hốt hoảng về phía Alice và thi hành điều đã được truyền cho mình.

- Ê này, cô bé - Người đàn ông lớn tiếng bảo Alice. Sao cô không vào đây làm nhỉ ? Cô sẽ được việc hơn cô kia đấy. Nếu cô đồng ý, tôi sẽ loại cô ta liền.

- Cám ơn. Cháu đâu có đến để xin việc làm, Alice sáng giọng đáp.

Gã đàn ông sắp sửa nói gì đó thì chuông điện thoại reo. Vừa cầm nhấc, hắn vừa đi đến bàn điện thoại. Tay nhấc máy mà mắt hắn còn cố ném cho Alice một cái nhìn khó chịu.

- Alô ! hắn nói. Phải, Ralph đây. Lẹ lên !

Alice lẽ ra đã không thèm để ý tới những gì hắn nói nhưng toàn bộ mọi thứ ở đây, từ căn phòng u ám đóng bụi đến thái độ của gã đàn ông đều có vẻ đáng ngờ vực. Cô ngạc nhiên khi thấy gã đàn ông lấy một tờ giấy, một cây bút chì và viết nguệch ngoạc một dãy dài những con số. Việc này tự bản thân nó chẳng có gì là dị thường nếu như, vẫn không ngừng viết, hắn vừa dòm chừng Alice với một vẻ lo lắng thấy rõ, như thể sợ cô sẽ khám phá được chuyện gì đó.

Suốt mấy phút liền, hắn liên tục viết và sau đó đến lượt hắn lại đọc cho kẻ đối thoại ở đầu dây bên kia viết.

- Được rồi ! Hắn nói trước khi gác máy. Mày bảo là mày đã kiếm được viên ngọc quý trong giới nhân viên văn phòng hả ? Tốt lắm ! Đề phòng bao nhiêu cũng không thừa.

Trong lúc ấy, Alice tự hỏi không biết công việc làm ăn của gã đàn ông khó ưa này là việc gì. Dù sao chẳng nữa, nếu kẻ hùn hạp với hắn - vì chắc hắn chính một kẻ hùn hạp đã gọi điện tới - đã mượn được một nữ thư ký, thì Milly đâu còn cơ may có chỗ làm. Đó là điều mà Alice chắc chắn là không mấy may mắn tiếc rẻ.

- Tôi vừa ghi lại vài chỉ số giá cả. Người đàn ông làm bộ nói với Alice. Thị trường Chứng khoán đã hai hôm nay xuống dốc thê thảm.

- Các chú đầu tư vốn hay chỉ quản lý thôi ạ ? Alice chuyển giọng hỏi.

- Không hắn là như vậy. Hắn đáp với một nụ cười châm biếm.

- Ô ! Alice cũng cười theo với vẻ ngây thơ nhất đời. Người đàn ông quên ngay sự khó chịu lúc nãy, hắn chuyện trò huyên thuyên những câu hết sức mơ hồ.

- Gì cũng được, chỉ mong các chú nhận bạn của cháu vào làm. Cuối cùng Alice cũng đưa hắn trở về với công việc.

Gã đàn ông tiến về văn phòng, nơi Milly đang run rẩy chờ. Trong lúc hấp tấp, hắn đã bỏ quên tờ giấy vừa ghi qua điện thoại.

Alice vốn không có tính tọc mạch, nhưng cô cảm thấy mình có trách nhiệm đối với Milly. Nếu lỡ người đàn ông này quyết định tuyển dụng Milly thì Alice cần phải biết rõ việc làm ăn do hắn điều hành là những công việc gì.

Không đủ khả năng để đẩy lùi tính hiếu kỳ, Alice bước nhón gót mon men lại gần bàn và đảo mắt dòm lướt qua các con số ghi tiếp nối nhau: 099 88.. 96,484,... 0,65,24.30,9,51...

- Thế này có thể có nghĩa là gì nhỉ ? Cô tự hỏi. Và tất cả những cái này đâu có phải là các thời giá của thị trường chứng khoán. Tại sao hắn lại phải đưa ra cho mình câu nói dối ngu xuẩn

ấy chứ ? Lúc ấy mình có hỏi han hẳn câu nào đâu. Chắc là hẳn sợ rằng mình sẽ phát hiện được điều gì đó chẳng.

Thật không hổ danh là con gái của luật sư Roy, bất luận điều bí ẩn nào, dù hết sức nhỏ nhoi, cũng làm Alice thắc mắc, phải khám phá bằng bất cứ giá nào. Đang lúc quan sát các con số, bỗng trong đầu Alice nảy ra ý nghĩ rằng chúng có thể cấu thành một bản nhắn tin viết bằng mật mã cũng nên. Nếu không, thì chúng muốn nói gì, những dấu phẩy và những dấu chấm được phân bố không đều nhau ấy ?

Mắt vẫn không rời cửa phòng, Alice giật một tờ giấy ra khỏi một sấp giấy ghi chép và vội vã chép lại một cách cẩn thận các con số theo đúng thứ tự lớp lang của chúng. Tiếng nói của Milly và của người đàn ông vẫn vọng tới tai Alice từ cánh cửa khép hờ và, xét theo giọng điệu của họ, cuộc nói chuyện, có phần gay cấn, sắp sửa tới hồi kết thúc.

- Vả lại, người đàn ông xẵng giọng nói, cô không phải loại người thích hợp ở đây. Tôi cần một cô gái khỏe mạnh và sắc sảo hơn. Ngoài ra, vốn kiến thức của cô rất hạn chế.

Một tiếng ghế bị xô ra báo cho Alice biết là cô không có đủ thời gian để sao chép những số còn lại. Bằng một thao tác lẹ làng, cô dứt tờ giấy vào xắc tay của mình và quay trở lại chiếc ghế bành mà cô đã ngồi lúc nãy. Như một diễn viên kịch tài ba, cô đã thể hiện thái độ bình thản rất đạt dù tim cô đang dồn dập như trống trận.

Lúc đó, gã đàn ông đã tự xưng danh là Ralph bước ra, ném một cái nhìn lướt qua mặt bàn và giật nảy mình khi thấy tờ giấy nằm hờ hênh cạnh máy điện thoại. Hẳn hấp tấp băng ngang gian nhà, chộp lấy tờ giấy, gấp lại làm tư và nhét sâu vào trong túi quần của mình, về ngay thơ vô tội, Alice đưa mắt nhìn Milly.

- Mình đi thôi ! Milly khẽ bảo.

Alice nhận thấy là cô bạn phải khó khăn lắm mới cầm được nước mắt. Bản thân cô cũng muốn mau mau rời khỏi địa điểm hắc ám khả nghi này. Tuy nhiên, vì không muốn tạo cảm tưởng ấy cho người khác thấy, Alice đã đến cáo từ người đàn ông. Sau đó, cô khoác cánh tay Milly, cùng đi ra khỏi gian phòng với cảm giác là một tia nhìn lo ngại đang quan sát từng động tác nhỏ nhất nhất của mình.

Chương bốn

NHỮNG NGHI VẤN

- Đừng hối tiếc vì đã không nhận được việc làm ở đây, Alice từ tốn bảo Milly đang ỉu xìu khiến cô động lòng trắc ẩn. Lẽ ra em đã bị khốn đốn lắm đấy.

- Thằng cha ấy thật khả ố - Milly đáp lại. Chị nói đúng. Giá mà chị biết được hắn đã tỏ ra thô bạo tới mức nào !

- Hắn đã mướn một người khác rồi. Chị đã nghe hắn nói lúc gọi điện.

Alice không kể về phần còn lại của cuộc điện đàm mà cô đã tình cờ nghe lóm được. Dù sao, có thể là cô đã sai và các mối nghi ngờ của cô là không có cơ sở cũng nên. Ngay cả khi các con số hợp thành một bản nhắn tin bằng mật mã, điều ấy vẫn đâu có ám chỉ rằng việc làm ăn ấy là ám muội khả nghi.

- Bây giờ số phận em sẽ ra sao đây ? Milly thì thào với vẻ tuyệt vọng. Em đâu có thể trở về Giậu Đỏ sau thất bại này được. Em cần phải tìm được việc làm.

- Trở lại River City với chị nhé ? Alice đề nghị khi hai người lại gần chiếc xe thể thao. Em sẽ ngủ lại đây rồi sáng mai chúng mình cùng đi hỏi những chỗ khác.

Milly lắc đầu.

- Không, em đã quá lạm dụng lòng tốt của chị rồi. Em vẫn còn dư chút đỉnh tiền. Em sẽ tìm được một chỗ trọ bình dân, vừa tiện lợi lại không mắc lắm.

Alice không muốn bỏ rơi cô bạn mà vẻ hoang mang đã lộ rõ. Nó cần có một giấc ngủ ngon và một bữa ăn ngon. Nhưng dù Alice năn nỉ cách nào cô bạn mới vẫn lễ phép khước từ.

- Em muốn lên đường đi tìm việc làm ngay sáng mai, Milly kết luận. Theo những gì chị đã nói với em, thì em có cơ may tìm được việc làm ở đây dễ hơn ở River City.

- Đó là điều không sao chối cãi được, Alice xác nhận.

- Nếu không vì bà ngoại, thì em sẽ đáp chuyến xe lửa đầu tiên về Blackstone ngay. Nhưng em không đành lòng bắt ngoại phải chịu nỗi thất vọng này !

Trời đã về chiều, Alice không nỡ để mặc cho Milly lang thang một mình trên khắp phố phường âm u này để tìm một chỗ trú chân. Cô đề nghị đi cùng Milly và được nó chấp thuận với lòng biết ơn chân thành.

Kiểm được một phòng trọ không phải là điều dễ dàng gì. Milly không có nhiều tiền để thuê một phòng đáng hoàng, còn những phòng trọ giá rẻ thì quá sập sệ. Mãi sau họ mới tìm được một phòng tương đối sạch sẽ trong một nhà trọ bình dân nhìn ra một con phố yên tĩnh. An lòng về số phận người được mình đỡ đầu, Alice nói lời tạm biệt cô bạn mới.

- Ngày mai chị sẽ quay lại, cô bảo.

- Chị làm em xúc động quá ! Chị quả biết cách phục hồi lòng can đảm cho em.

- Nhất là em đừng để cho mình bị ngã quỵ vì kết quả đáng buồn của ngày hôm nay. Ngày

nọ nói tiếp ngày kia và đâu có ngày nào giống ngày nào.

Alice trở lại con đường dẫn về River City, đầu óc vương bận với các biến cố trong ngày. Hoàn cảnh bấp bênh của Milly khiến cô thực sự lo ngại.

- Làm sao mình có thể giúp đỡ bà cháu Milly đây ? Cô tự hỏi.

Khi Alice trở về River City thì đã đến giờ ăn tối. Lúc đi ngang qua nhà của gia đình Taylor, chợt thấy Bess và Marion đang ngồi tán gẫu trên bồn cỏ trước nhà, Alice không thể không ghé qua một lát để kể cho hai chị em nghe các diễn biến trong chuyến đi tới River Hill vừa rồi.

- Milly chắc rầu rĩ lắm nhỉ ? Bess nói. Nó thật là dễ thương ! Em thích biết nhiều hơn về nó.

- Mình có ý định quay trở lại River Hill ngày mai; sao các bạn không cùng đi với mình nhỉ ?

- Ý kiến tuyệt lắm ! Marion tán thành với vẻ hồ hởi. Tớ sẽ theo cậu. Cậu thừa rõ là tớ luôn sát cánh bên cậu bất kể cậu đi tới đâu. Mà cậu cũng cần tớ đấy chứ. Đúng không ?

Alice mỉm cười. Bạn bè của cô sẽ bảo sao, nếu cô nói với họ về bản tin mã hóa đã khơi dậy những mối ngờ vực của cô ? Tuy vậy cô thích bàn với cha trước đã, vì óc xét đoán của ông gợi cho cô một lòng tin tưởng vô bờ.

Nơi ngạch cửa, bà Taylor vừa cất tiếng gọi con gái và cháu gái vào ăn cơm.

Alice tạm biệt họ và vội vàng trở về nhà mình.

- Con có vẻ mệt đấy, con gái ạ, luật sư James Roy nhận xét khi thấy Alice bước vào. Con đã làm sạt nghiệp ba với những màn mua sắm đủ loại rồi chứ ? Con gái các cô mua sắm bao nhiêu cũng không cho là đủ !

Cũng với giọng bông đùa tương tự, Alice trả lời ông rằng vì cô biết cha cô tiếc tiền nên đã mua chịu tại tất cả mọi cửa hàng trong thành phố. Rồi, gieo người xuống bộ trường kỷ, cô lùa bàn tay vào trong mái tóc với một cử chỉ mệt mỏi,

- Hôm nay sao mà nhiều chuyện quá ! Cô thở hắt ra.

Ông Roy đã không để ý đến câu nói của con gái vì cùng lúc ấy mùi nước hoa thấm đượm vào một chiếc giầy của Alice đã thoảng vào lỗ mũi ông.

- Có mùi gì vậy nhỉ ? Ông hít hít rồi hỏi con gái.

- Một loại tinh dầu của phương Đông, ba ạ. Ba cứ an tâm, con không có ý định biến mình thành tiệm bán nước hoa di động đâu.

Và Alice thuật lại cho ông sự kiện ve nước hoa bị vỡ trên xe lửa, không bỏ sót cái hậu quả kỳ dị nhất của nó: phản ứng của người đàn ông với vẻ mặt "cô hồn".

- Ta nên rút ra từ đó kết luận gì đây, ba ? Cô hỏi.

Ông Roy lắc đầu ra dấu không biết.

- Ba cũng không hiểu tại sao kẻ lạ mặt ấy lại đã hỏi con xem con có một bản tin nào của tên thủ lãnh không ? Con có chắc là chính mùi nước hoa đã lôi cuốn sự chú ý của hắn không đấy

?

- Chắc như đinh đóng cột, Alice khẳng định. Điều khiến con ngạc nhiên là dưới cái vẻ bề ngoài lịch sự, hẳn có tướng tá chẳng khác gì một tên anh chị trong giới "găng-tơ" cả.

- Hừ ! Hừ ! Ông Roy âm ừ nho nhỏ. Đây là điều ba không ưa tí nào.

- Sao vậy ? Con cam đoan với ba là chẳng có gì đáng để ba phải lo ngại cả. Con sẽ chẳng bao giờ còn gặp lại người đàn ông ấy nữa đâu. Sau khi hiểu ra là bị hớ, hẳn đã không thèm để ý gì tới con nữa. Hẳn thậm chí đã không xuống cùng một ga với bọn con. Con đã canh chừng hẳn mà.

- Ba lấy làm mừng về điều đó.

- Nếu không có việc cô bán hàng không chịu "chia tay" với lọ nước hoa, thì con lẽ ra đã quên luôn cuộc gặp gỡ ấy rồi, Alice nói tiếp, trán hẳn lên một nếp nhăn tư lự. Theo ba, tại sao cô ta lại không muốn bán phút nó cho rồi ?

- Con biết chứ, có những người bán hàng tỏ ra khó ưa với khách hàng chỉ vì họ có cái thú làm phách khơi khơi vậy thôi; hoặc cũng có thể là để trả thù người chủ thuê mướn họ đã xài xể họ trước đó. Loại người bán hàng ấy không nhiều, may là vậy, nhưng cũng có đấy. Ba không tin là có một tương quan nào giữa hai sự kiện ấy đâu.

- Có thể là không... Alice nói.

Giọng của cô có ít sức thuyết phục tới mức ông Roy đã xét thấy nên bổ sung thêm:

- Con mệt rồi, và con không còn thấy sự việc một cách khách quan nữa. Trong toàn bộ vụ việc này chẳng có gì đáng để con phải nhọc lòng rối trí đâu. Hãy mau xóa sạch nếp nhăn mà ba đang nhìn thấy trên vầng trán con đi.

Alice đáp lại cha bằng một nụ cười thân thương duyên dáng.

- Đó không phải là điều khiến con lo ngại đâu, cô nói. Ba hãy đợi con kể phần tiếp theo đã nào...

Và Alice kể cho cha nghe về vụ ngắt xỉu của Milly Barn và về việc làm liều lĩnh của hai cô tại River Hill. Rồi chìa cho ông coi tờ giấy cô đã sao chép lại những con số đã khiến cô băn khoăn thắc mắc.

- Đây chỉ là một phần của bản tin thôi, vì con dám chắc đó là một bản tin. Con đã không có đủ thời giờ để ghi hết phần còn lại.

Ông Roy đón lấy tờ giấy, đeo mắt kính vào và lặng lẽ xem xét. Các ngón tay của ông rà tới rà lui, đụng nhằm hết con số này đến con số khác.

- Ba không phải là một chuyên viên về mật mã, nhưng ba thấy cái này quả rất đáng nghi ngờ.

- Vậy mà con cứ hy vọng là ba sẽ biết cách giải mã các ký hiệu này cơ đấy ! Alice thì thầm với vẻ thất vọng.

- Không. Kiến thức kém cỏi của ba trong địa hạt này cho phép ba nói được với con rằng đây là một loại mã số đặc biệt phức tạp. Giải mã nó đòi hỏi nhiều giờ liền, mà ba lại đang bận lút đầu lút cổ trong thời gian này. Tại sao con không đích thân nhúng tay vào việc đi ?

- Con cũng đã có ý đồ ấy, Alice đáp, nhưng con đâu có mảy may tri thức nào về môn mật

mã.

- Ba sẽ cho con mượn một cuốn cẩm nang biên soạn rất công phu, nó sẽ giúp con đôi chút, không nhiều lắm đâu, ba e là vậy, bởi mật mã nào xứng với danh hiệu ấy đều rất khó tìm. Tuy nhiên, chúng đều có những đặc tính chung. Chẳng hạn, trong bất luận ngôn ngữ nào, một số chữ cái nhất định xuất hiện tới lui nhiều hơn những chữ cái khác. Nếu con ghi nhận các chữ số mà con gặp thường xuyên hơn cả, con có thể nhờ đó đoán được chữ số nào tương ứng với chữ cái được sử dụng nhiều nhất trong ngôn ngữ được cứu xét...

- Ôi chao ! Con sẽ chẳng đời nào làm nổi chuyện ấy đâu. Alice rên rỉ, lời giải thích của ba cứ rối như tơ vò ấy.

- Sẽ rất là khó khăn, tất nhiên rồi, nhưng không phải là bất khả thi. Đối với những ai được thiên phú cho một đầu óc giỏi phân tích, bao nhiêu mật mã là bấy nhiêu cuốn sách đóng kín. Cách trắc nghiệm này sẽ cho phép con hiểu biết bản thân mình rõ hơn. Sau hết, nếu công tác này chưa gì đã khiến con sồn lòng nản chí, thì ba có thể cho con địa chỉ một chuyên gia mà ba hoàn toàn tín nhiệm. Ông ta thường trú tại Norwich, cách Blackstone khoảng một trăm cây số.

- Để con thử tự mình làm trước đã, Alice tuyên bố với tất cả quyết tâm. Tuy nhiên, con muốn xin ba một ân huệ có liên quan tới chuyện này.

- Một ân huệ à ? Ba phải cảnh giác mới được.

- Ba có cách nào biết được công việc làm ăn của loại sếp dị thường ấy là những việc gì không ?

- Ba rất sẵn sàng giúp con, với điều kiện là con phải kiên nhẫn một thời gian. Ba tuyệt đối không thể nhúng tay vào bất cứ việc gì nếu ba còn chưa lo xong vụ kiện Clifford.

Vú Sarah đã đặt dấu chấm hết cho cuộc nói chuyện của hai cha con bằng việc loan báo là bữa ăn tối đã dọn xong.

Bữa ăn kết thúc, ông Roy tự giam mình trong văn phòng để làm việc, trong lúc Alice an tọa tại phòng khách với một cuốn sách trên tay. Nhưng cô không sao tập trung được sự chú ý của mình vào việc đọc sách. Tư tưởng của cô không ngớt quay trở lại với Milly.

- Riết rồi mình đến lấy làm tiếc vì nó đã không được tuyển dụng bởi gã đàn ông đáng ngờ ấy mất thôi, Alice tự nhủ thầm mà lòng buồn rười rượi. Biết đâu nó lại chẳng khám phá ra những gì được âm mưu trong cái hang ma ổ quỷ đáng nghi ngờ ấy. Mà không, không thể thế được, tội nghiệp Milly ! Tính hiếu kỳ của mình đã đi quá giới hạn rồi.

Gấp sách lại, Alice rút vào phòng riêng. Trước khi lên giường nằm, cô còn nhìn sơ qua lần nữa những chữ số bí hiểm.

- Ôi chao ! Khởi cần làm việc tối nay ! Cô tự nhủ sau đó một phút. Rồi cô vùi đầu xuống dưới mền và ngủ thiếp đi, không hề ngờ rằng các mật mã ấy sẽ còn tước đoạt của cô rất nhiều giờ nghỉ.

Chương năm

MILLY CHÁN ĐỜI

Sáng hôm sau, trong bữa điểm tâm, ông Roy đưa cho con gái một bộ sách đóng bìa da mà ông mới lấy ra từ trong thư viện riêng của mình.

- Cám ơn ba, Alice nói với cha, sau khi đã lật thử vài trang. Con e rằng mình không có óc phân tích thì phải.

- Cui kìa ! Can đảm chút xíu nào, ông Roy đáp lại với một nụ cười. Con đã từng làm những việc còn khó khăn gấp bội thế này nữa mà. Con "chưa đánh đã sợ thua" rồi sao ? A, sẵn đây ba cho con biết là con và vú Sarah khỏi cần đợi cơm ba trưa nay. Có thể ba còn không về ăn tối nữa.

- Nếu thế thì con sẽ ở lại River Hill lâu hơn. Milly đáng thương cần được động viên tinh thần. Nó vốn nhút nhát và có vẻ như không được chuẩn bị để chống lại những khắc nghiệt của cuộc sống. Ba có quen biết ai đó có thể cung cấp một công ăn việc làm cho nó không ?

- Con biết chứ, thời buổi này, thiên hạ cho thôi việc thì nhiều, chứ mấy ai tuyển thêm người. Ba e rằng cô bạn mới của con khó mà kiếm nổi việc làm. Tuy vậy ba cũng sẽ xem xét yêu cầu của con.

Sau khi cha đi rồi, Alice làm những việc nội trợ vặt vãnh, rồi đến ngồi trước bàn viết của mình và nghiên cứu bản mật mã.

Một lát sau, cô đành phải bỏ cuộc, bởi không muốn trì trệ việc lên đường đi River Hill. Cô mau mắn dùng bữa với vú Sarah, rồi leo lên xe hơi phóng đi không quên đón Bess và Marion ở dọc đường. Lúc hai giờ rưỡi, cả ba đã dừng xe trước ngôi nhà mà Milly ở trọ.

Đáp lại tiếng gõ cửa, là bà chủ nhà.

- Cô Barn có nhà không ạ ? Alice hỏi.

- Không, cô ấy đã đi cách đây hai tiếng đồng hồ rồi. Cô ấy bảo tôi nói với các cô rằng cô ấy sẽ về lúc ba giờ.

- Chúng cháu đã tới sớm hơn dự kiến, Alice giải thích. Chúng cháu sẽ chờ cô ấy.

Bà chủ nhà mời họ vào một phòng khách nhỏ, cửa để ngỏ. Nhưng thấy nó có vẻ quá âm u nên ba người bạn thích ngồi ngoài xe hơi hơn.

- Tội nghiệp Milly ! Alice bảo. Nó ở đây thật là buồn. Đành rằng phòng khá sạch sẽ, khu phố cũng thuận lợi, nhưng lẽ ra nó cần được vui vẻ nhiều hơn mới phải.

- Em lấy làm lạ về một điều, Bess nói. Nó được sống ngoài trời trong một khí hậu trong lành, vệ sinh, vậy mà nó lại có vẻ xanh xao và bệnh hoạn. Như vậy, chuyện sẽ ra sao khi nó sẽ phải sống tù túng nhiều tháng liền trong một thành phố nhĩ ?

- Tuy nhiên ta cũng hãy cầu mong cho nó sớm kiếm được một kế sinh nhai, Marion nói.

Khoảng mười lăm phút sau, các cô gái thoáng thấy bóng Milly ở cuối phố. Nhưng Milly lại

không để ý thấy chiếc xe thể thao, vì cô bước đi mà đầu cúi gằm như thể bị đè dưới trọng lượng của một gánh nặng quá lớn.

- Có vẻ nó đã không kiểm được việc rồi, Bess thì thầm. Cúi nó rầu rĩ quá kìa !

Khi cô bạn mới chỉ còn cách mấy bước, Alice lên tiếng gọi. Milly ngóc đầu lên và mỉm cười,

- Thế nào ? Bess hỏi ngay.

- Chẳng có gì, chẳng được gì hết, Milly trả lời, cố tỏ ra chẳng quan tâm. Em đã nhấn chuông cả chục ngôi nhà, tất cả đều là công cốc. Nhưng em không nản chí đâu. Em sẽ lại bắt đầu việc tìm kiếm vào sáng mai. Hôm nay thì em mệt quá rồi.

Trước một quyết tâm như vậy, ba người bạn chỉ còn biết nói những lời khích lệ, động viên. Tuy vậy họ tin chắc là Milly không hề có một ý niệm nào về những khó khăn gian khổ đang chờ đợi mình.

- Em nghĩ sao về một chuyến dạo chơi bằng xe hơi với các chị ? Alice đề nghị.

- Ồ ! Em rất sẵn sàng ! Không khí quá ngọt ngào trong phòng em, đến nỗi...

Cô bé cắn môi và vội cải chính.

- Thật ra thì ở đâu hôm nay cũng thế cả. Trời nóng hầm hập cứ như ở trong lò vậy.

Alice chọn một con đường đổ ra cánh đồng quê. Hai bên đường chạy dài hun hút những cánh đồng lúa cò bay thẳng cánh. Dần dần, gương mặt Milly tươi hẳn lên.

- Sao mà em yêu cánh đồng quê quá chừng ! Cô bé thì thầm trong lúc nhìn ngắm một trang trại nằm khép nép dưới chân một ngọn đồi với vẻ mơ màng tiếc nuối. Cảnh này làm em nhớ đến Giậu Đỏ, tuy không xinh đẹp bằng. Các chị phải có ngày đến thăm bà cháu em mới được !

- Rất sẵn lòng, Alice đáp. Được đi lang thang không cần định hướng bằng ngang đồng ngang ruộng thì khoái phải biết, các bạn nhỉ ?

- Em xưa nay vẫn hằng mong được nghỉ hè trong một nông trang, Bess họa theo. Uống sữa tươi ngon, hãy còn sữa bột trắng xóa.

- Ấy chớ, quá cỡ thợ mộc thế này thì làm sao ở đó có đủ bò cái để lấy sữa cho em được ! Marion nói kháy cô em. Chị dám cá là lũ bê con lại kêu rống lên vì đói mất thôi.

- Ở Giậu Đỏ thì điều ấy chẳng hề chi, Milly chân thật nói, vì bà cháu em có mấy con bò cái, các chị có uống bao nhiêu cũng không hết sữa của con nó đâu. Gia đình em sống chủ yếu là nhờ các vụ thu hoạch.

Sau khi đã thả Milly xuống trước nhà trọ của cô bé, bộ ba liền lên đường trở về River City với cảm giác là kẻ được mình đỡ đầu đã lên tinh thần hơn trước.

- Các chị sẽ trở lại vào buổi sáng hoặc buổi chiều mai nhé, Alice hứa hẹn với Milly trước lúc chia tay.

Nhưng ngày hôm sau, trời mưa; hôm sau nữa cũng vậy. Ngày thứ ba, Alice và bạn bè

quyết định giữ đúng lời hứa, bất chấp thời tiết xấu. Họ gặp Milly đang trong tình trạng tinh thần suy sụp trầm trọng.

- Em không còn biết phải làm ăn gì nữa ! Nó thú nhận. Em thậm chí còn không được mượn làm người ở.

- Ấy chết ! Milly ! Alice la lên. Em đâu có đủ sức để làm những công việc nặng nhọc.

- Em sẽ chấp nhận làm bất cứ việc gì. Chỉ cần nghĩ đến chuyện bị mất nông trang, đã đủ để em cảm thấy muốn phát điên lên được.

Alice, Bess và Marion trao nhau một cái nhìn trắc ẩn. Họ muốn cho Milly mượn một ít tiền, nhưng cô bé đã quyết liệt từ chối.

Trên đường trở về, ba người bạn bàn cãi rất lâu về những biện pháp cần thi hành để giúp cô bé bất hạnh.

- Nó sẽ không cầm cự được lâu đâu, Alice nói. Lạc lõng, thân yếu thể cô... trong một thành phố xa lạ, không tiền bạc và chẳng có bao nhiêu hy vọng tìm được công ăn việc làm.

- Làm thế nào để cứu nó bây giờ ? Bess hỏi nhỏ. Nó sẽ không bao giờ chịu nhận một sự giúp đỡ nào về vật chất đâu. Nó quá tự trọng, và đó là một trong những lý do khiến nó dễ gây thiện cảm.

- Đúng, Alice tán thành. Mình không ngót nghĩ đến nó. Chúng ta hãy động não, mỗi người theo cách của mình, để tìm ra một biện pháp nhằm giúp đỡ nó về cả tinh thần lẫn vật chất đi.

Nhưng các cô chưa kịp nghĩ ra cách gì thì một bữa nọ, Milly thú thật với Alice rằng nó đã sức cùng lực kiệt.

- Em chịu hết nổi rồi ! Nó nói mà nước mắt lưng tròng.

Thấy chỉ có một mình Alice, nên nó mới dám giải bày những tâm tư nguyện vọng sâu kín của mình.

- Phải chi em biết cách nào quản lý nông trang mà hoàn trả được khoản thế chấp thì em sẽ lên đường về quê liền.

- Sao em không biến Giậu Đỏ thành quán trọ hoặc nhà nghỉ chẳng hạn ?

- Đất thổ cư của bà cháu em nằm quá xa đường quốc lộ. Sau một cuộc thử nghiệm không có kết quả, hai bà cháu đã phải từ bỏ kế hoạch ấy. Hai tuần trước, ngoại em đã cho đăng một rao vặt trên báo, loan tin nhận cho ở trọ. Đến nay vẫn chưa có tác dụng gì.

- Mọi hy vọng đâu phải đều đã tan vỡ.

- Em chẳng có mấy may hy vọng nào cả, Milly thở hắt ra. Vội lại, em còn tự trách mình vì thiếu bản lĩnh nữa. Em đã tự hứa là không hờ môi với bà ngoại về các vụ chạy chọt của mình ở trên này, nhưng, mới tối hôm kia, lên cơn chán đời, em đã ngồi vào bàn và đã kể hết đầu đuôi ngọn ngành cho ngoại nghe, không bỏ sót một tổn thất nào của mình cả. Thư gửi đi rồi, em liền lập tức hối hận vì thói hèn nhát của mình.

- Hối hận thế là bậy, vì chị dám chắc đó quả đúng là việc em nên làm.

- Vả lại, em nào có thể làm được gì ngoài chuyện ấy đâu ? Bất chấp những khoản tiết kiệm vật của em, tiền bạc trong tay em đúng là "gió lùa nhà trống". Em chẳng còn sót lại đồng xu các bạc nào cả.

Đúng lúc ấy, có tiếng gõ cửa, Milly vội vàng ra mở.

- Có một lá thư cho cô đây, bà chủ trọ nói với một nụ cười. Tôi đã đưa lên liền cho cô đấy.

- Cám ơn bác, Milly vừa nói vừa vui vẻ đón lấy phong thư mà bà ta đưa.

Bà chủ trọ vẫn tần ngần nán lại nơi khung cửa, chắc hẳn là bà hy vọng rằng cô gái sẽ mở thư coi ngay trước mặt bà. Khi thấy chuyện không xảy ra như vậy, bà mới miễn cưỡng bỏ ra ngoài hành lang.

Milly đóng cửa lại, nói:

- Bà già ấy không ngớt canh chừng em. Chắc bà ấy sợ là em sẽ không đưa trước cho bà ấy tiền trọ tuần sau, theo đúng quy định trong hợp đồng.

Một cái nhìn lướt qua con dấu bưu điện cho biết thư gửi từ Thung Lũng Xanh.

- Thư của ngoại, Milly thì thầm với vẻ cảm động.

Nó chần chừ mở thư như thể e ngại một hung tin vậy. Cuối cùng, sau khi xin lỗi Alice, nó quyết định bóc thư ra đọc. Nét mặt nó chợt sáng rõ lên.

- Ngoại yêu cầu em trở về ngay tức thì, nó nói với Alice. Rất nhiều người đã đáp lại lời rao vặt của ngoại. Họ sẽ tới Giậu Đỏ vào tuần sau và có thể là họ sẽ qua trọn kỳ hè ở đó.

- Chị mừng cho em quá ! Alice reo lên, hầu như cũng thích thú không thua gì cô bạn trẻ của mình. Thế là hết lo nhé !

- Với những vị khách sộp trả tiền trọ rất hậu ấy, em sẽ không thiếu gì việc để làm và em rất vui được như vậy.

- Thế là mọi chuyện đều đã được giải quyết ổn thỏa, Alice bảo. Em chỉ còn mỗi việc đáp xe lửa đi Blackstone là xong.

Milly gật đầu, mà thật ra đầu óc để tộn đàu đàu. Bỗng nhiên, sự hốt hoảng lộ rõ trên gương mặt nó.

- Chết cha ! Không xong rồi ! Nó rên rỉ.

- Sao vậy ? Alice sững sốt.

- Em không còn đủ tiền để mua vé về quê.

- Nếu chỉ có thế, thì đâu có gì là khó...

- Không, không ! Milly phản đối vì nó đã hiểu ra. Em không muốn chị cho em mượn tiền đâu. Em sẽ tự mình kiếm ra tiền hoặc em sẽ đợi ngoại gửi tiền lên cho em.

- Như vậy sẽ tốn quá nhiều thời gian. Ngoại đang cần em. Chị có một ý kiến hay hơn. Chị biết có một cách để em về Giậu Đỏ mà không tốn một xu nhỏ nào. Em đừng hỏi chị đó là cách nào, vì chị còn phải thu xếp một vài việc đã.

- Em xin chị, chị đã quá tốt bụng với em rồi, em không muốn chị lại phải bận tâm vì em nữa đâu.

- Hãy yên chí, Milly ạ. Chị đến gặp em là vì chị thích thế và nếu kế hoạch của chị thành, thì em sẽ có đủ điều kiện để đền trả gấp trăm những gì chị làm cho em nữa kia.

- Ôi ! Giá mà được như vậy thì còn bằng ! Milly reo lên, vẻ mặt rạng rỡ.

Alice đứng lên, cầm lấy túi xách, bao tay của mình và bảo:

- Hãy chuẩn bị hành trang và hãy sẵn sàng lúc mười giờ sáng mai. Chị có thể bảo đảm với em là chiều mai em sẽ ở trong vòng tay của bà ngoại em rồi đó.

Chương sáu

MỘT GƯƠNG MẶT NGƯỜI QUEN

Kế hoạch của Alice rất đơn giản. Đó là chở Milly về bằng xe hơi, nếu cha cô chấp thuận. Cô ước lượng là chuyển đi chỉ mất nửa ngày là cùng.

Một ý nghĩ khác được thêm vào đề án lúc đầu. Cô nhớ lại là Bess và Marion đã bày tỏ nguyện vọng được nghỉ hè ở nông thôn. Thêm ba người khách có trả tiền trọ nữa sẽ được hoan nghênh tại Giậu Đỏ, và sẽ giúp giải quyết nhanh hơn khoản cầm cố đang làm Milly run sợ.

Trước khi đề cập chuyện ấy với bạn bè, Alice muốn xin phép cha trước đã. Tối hôm ấy, trong bữa ăn, cô đã kể hết cho cha nghe.

- Ý kiến của con tuyệt thật đấy ! Ông Roy tức khắc bảo. Ba đang lo phải để con ở nhà một mình vì ba sắp phải vắng nhà nhiều ngày liền. Vả lại, một thời gian nghỉ ngơi và không khí trong lành chắc sẽ không làm hại gì cho con đâu.

Sự chấp nhận của cha khiến Alice rất vui. Nhưng việc thuyết phục Bess và Marion đã không dễ dàng đến thế. Cả hai rất muốn giúp đỡ Milly, nhưng đều đã có kế hoạch nghỉ hè của họ. Marion phải về thăm mẹ ở California; còn Bess thì lại đã xung phong làm huấn luyện viên của một trại hè. Tuy vậy, lâu nay hai đứa vẫn có thói quen sát cánh bên Alice trong mọi chuyện. Bởi vậy họ đã đi gặp mẹ của Bess để thương lượng. Nhờ sự ủng hộ của bà, mọi khó khăn đã được san bằng: một bạn gái cùng lớp đã tình nguyện thay thế Bess, còn bà Webb mẹ của Marion, thì sẽ được em gái mình, tức mẹ của Bess mời tới ở River City.

Thế là mọi việc đã được quyết định và sáng hôm sau bốn cô gái sẽ lên đường trực chỉ Thung Lũng Xanh.

- Mọi chuyện đều êm xuôi trót lọt cả, Alice vừa cười vừa nói, nhưng vẫn chưa hé môi với Milly về kế hoạch của mình. Ôi dào ! Nếu nó không có điều kiện cho chúng ta lưu trú tại nông trang, hoặc nếu như bà ngoại của nó tiếp đón chúng ta với vẻ dè dặt, thì ta sẽ bỏ đi lúc nào mà chả được. Có sẵn xe riêng, ta có thể muốn đi đâu thì đi, thoải mái hết sức.

Alice thu dọn hành trang ngay chiều hôm ấy. Đang lúc cột va ly lại, cô thoáng nhìn thấy trên mặt bàn tờ giấy và cuốn sổ ghi chép mang đầy các chữ số.

- Chắc hẳn là mình sẽ không có thời giờ để thử diễn giải bản nháp tin ấy, Alice tự nhủ, nhưng cứ đem nó theo cũng có sao đâu.

Sau khi đã cẩn thận gấp tờ giấy lại và đút vào một phong bì, cô bỏ nó vào xắc tay của mình.

Sáng hôm sau Alice dậy rất sớm. Cô đi đón Milly và định lúc quay về mới ghé đón thêm Bess và Marion. Như vậy sẽ cho "cặp bài trùng" ấy có thêm thời gian để yên tâm thu xếp.

Lúc chín giờ rưỡi, Alice tới vùng ven đô của River Hill. Cô dừng xe ở một cây xăng, trên con phố san sát những tòa nhà cao tầng cổ lỗ, để đổ cho đầy bình xăng và kiểm tra lại mực dầu nhớt. Đang khi người bán xăng bận rộn quanh chiếc xe thể thao, Alice lững thững đi bách bộ

trên hè phố, ung dung nhìn ngó kẻ qua người lại.

Bỗng nhiên, một bộ mặt khiến Alice sững sờ. Dường như cô đã gặp bộ mặt ấy ở đâu đó rồi thì phải. Mắt mình có đánh lừa mình không nhỉ, Alice tự hỏi, hai mắt hoa lên. Mà đâu phải thế, cũng hai gò má nhô cao ấy, cũng nước da bánh mật ấy, cũng dáng đi uốn éo ấy. Không còn nghi ngờ gì nữa: người phụ nữ đang tiến về phía Alice chính là cô bán hàng tại cửa tiệm phương Đông mà cả bọn đã ghé mua nước hoa lần trước.

Không để ý đến Alice, cô ta đi ngang qua và thản nhiên tiếp tục bước đường của mình.

- Cô ta làm gì ở đây thế nhỉ ? Alice tự hỏi.

Bị thúc hối bởi tính hiếu kỳ, Alice len lén theo dõi từ xa người khách bộ hành "quen mà lạ" và thấy cô ta đi vào trong một tòa cao ốc, tọa lạc cách cây xăng mấy thước.

- Có chuyện dị thường rồi đây... Hình như đây chính là nơi mà Milly đã đến trình diện ngày đầu tiên mà !

Ngoảnh đầu lại, thấy người bán xăng vẫn đang bận lo cho xe của mình; lúc này anh ta đang kiểm tra lốp xe, Alice nghĩ rằng có đủ thời gian để tiến hành một cuộc điều tra nho nhỏ.

Cô rảo bước băng qua mặt đường, đi vào bên trong tòa nhà cao tầng. Cô thấy nó cũng vẫn âm u nhộp nhúa như lần đến đầu tiên vậy. Các dãy hành lang đều vắng hoe. Hiển nhiên là người phụ nữ đã vào trong một văn phòng nào đó rồi. Văn phòng nào chứ ? Đang lúc phân vân không biết nên làm gì, thì Alice thoáng nhìn thấy một người.

- Bác có thấy một phụ nữ trẻ nào mới vừa đi qua không, cách đây khoảng dăm ba phút gì đó ?

- Bà mắt một mí như người Hoa ấy hả ? Người đàn ông hỏi lại, tay chống lên cán cây chổi lau nhà.

Alice phác một tín hiệu khẳng định.

- Dạ, cái cô trông rất giống dân Á Đông ấy ạ.

- Nếu vậy thì chắc đó là ả Yvonne Hoàng rồi.

- Bác quen biết cô ấy sao ?

- Không, nhưng bác có nghe tay môi giới nơi ả làm mượn gọi tên ả như vậy. Một gã đàn ông ăn nói rồn rảng và mặc toàn những bộ đồ lòe loẹt dị hợm ấy mà.

- À ! Vậy ra cô ta làm tại văn phòng của ông ấy ?

- Ừa ! Đó là một "lính mới". ả mới vô nghề được hai hôm nay.

- Cháu biết rồi ! Alice thì thầm. Có phải ở phòng 305 không hả bác ?

Các câu hỏi của Alice về những kẻ khó ưa khiến người lao công bức mình. Nhíu mày khó chịu, ông già lẩm bẩm:

- Phải, phòng 305. Nếu cô quá quan tâm đến họ, sao cô không lên quách nơi ấy mà hỏi cho rồi ?

- Cám ơn, Alice nói làm như không thấy sự khó chịu của người lao công. Xin bác bỏ qua cho con tội đã quấy rầy bác.

Sự đột ngột thay đổi công việc làm ăn của cô bán hàng khiến Alice thắc mắc nhưng đó

đầu phải là lý do để đi lên hỏi được. Vì vậy, đã lên mấy bậc thang, Alice lại đi trở xuống và, với nụ cười duyên dáng trên môi, cô lại gần bác lao công.

- Tiện thể, cô nói, bác có biết người môi giới ấy ở trong ngành nào không ạ ?

Người lao công nhìn Alice chòng chọc với vẻ ngờ vực.

- Tôi làm sao mà biết được, ông già nói, giọng cằn nhằn. Tôi đâu có được trả lương để chúí mũi vào công việc làm ăn của người khác. Tôi đâu có rỗi hơi mà lo chuyện ấy !

Nhận thấy không còn cơ may moi thêm được một thông tin nào nữa, Alice ra khỏi tòa cao ốc.

"Người đàn ông buôn nước miếng và người đàn bà có cái tên lai này càng lúc càng đáng nghi ngờ hơn", cô nghĩ trong lúc quay trở lại trạm xăng. Cô nhớ lại cuộc điện đàm kỳ quặc, nhớ đến câu nói xa gần về một nữ nhân viên trẻ mà kẻ đối thoại vô hình đã tuyển dụng. Người đàn ông tự xưng danh là "Ralph" đã lưu ý rằng "đề phòng mấy cũng không thừa". Nếu chính Yvonne Hoàng đã kiếm được chỗ làm ấy, thì hẳn đó không phải là ngẫu nhiên.

"Có điều gì đó kỳ lạ trong toàn bộ vụ này, nhưng là điều gì mới được chứ ? Mình chẳng thể có ý kiến nào về việc ấy cả", Alice nghĩ thầm. "Giá mà bọn mình không bận phải đi Giậu Đỏ, thì mình sẽ có thể đẩy cuộc điều tra của mình đi xa hơn rồi đấy".

Không thể nấn ná thêm nữa nếu muốn tới nơi trước khi màn đêm buông xuống, sau khi đã chi trả cho người bán xăng, Alice liền lên xe phóng tới chỗ Milly.

Cô bé đã thu dọn đồ đạc ngồi chờ sẵn. Alice liền nói chi tiết kế hoạch của mình, Milly không một lời chống đối nào mà còn có vẻ mừng rỡ.

- Chị em mình sẽ tha hồ vui đùa thỏa thích, nó tuyên bố với vẻ phấn khích. Ngoại em sẽ rất mừng được giữ các chị lại chừng nào các chị chưa chê cảnh quê mùa của gia đình em.

- Với một điều kiện duy nhất, Alice nói, ấy là các chị sẽ là những khách thuê có trả tiền sòng phẳng.

- Chúng ta sẽ trở lại chuyện này sau, Milly tươi cười nói. Ngoại em vẫn thường nói rằng chẳng hơi đâu mà lo trước chuyện chưa xảy ra làm gì. Như lời của một bài ca mà em rất thích, bài "Lo gì" ấy mà.

Nói rồi vừa cùng Alice bước ra, Milly vừa cao hứng ngân nga nho nhỏ mấy câu hát:

- Lo gì, ngày mai, mai sẽ lo. Lo gì, là la la lá la...

Alice đặt valy của Milly vào xe và quay về River City. Bess và Marion đang đợi trên bậc cửa. Khi nghe Milly tuyên bố tất cả sẽ được hoan nghênh tại Giậu Đỏ, hai chị em liền đi lấy hành lý đặt sát cạnh mấy cái valy của Alice và của Milly. Sau khi âu yếm hôn từ giả cha mẹ của Bess, họ lên phía sau xe và chẳng mấy chốc, chiếc xe đã ra khỏi thành phố.

Vừa đi, Alice vừa thông báo cho các bạn biết cuộc gặp gỡ bất ngờ của mình với ả bán hàng ở cửa tiệm phương Đông và những điều cô đã nghe. Sau khi bàn cãi ít phút về sự thay đổi lạ lùng ấy và về tên "buôn nước miếng" khả nghi nọ, họ đã để mặc cho mình bị cuốn hút bởi vẻ đẹp của cảnh vật suốt dọc đường đi.

Alice cũng im lặng nhưng cô chỉ để ý đến cảnh vật một lúc thì hình ảnh về "bộ hình ghép" lại phơi bày trong đầu óc. Bộ hình mà cô chỉ mới nắm bắt được vồn vện có mấy mảnh rời rạc:

bản tin mã hóa, ve nước hoa phương Đông, ả bán hàng mắt một mí, lời rao vặt trên báo, kẻ lạ mặt trên xe lửa, tên "cò" phục sức lố lằng và ứng xử thô bạo.

Liệu cô có phục chế thành công được "bộ hình ghép" này không ? Và phải chăng đây đích thị là một vụ bí ẩn, hay chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng phong phú, vốn nhìn đâu cũng thấy chỉ toàn bí ẩn và... bí ẩn của cô.

Chương bảy

GIỮA ĐƯỜNG DỪNG XE

Alice và bạn bè mê say thưởng thức chuyến đi. Con đường quanh co uốn lượn qua những sơn trang có rào giậu tươi mát vây quanh, men theo những mặt hồ nước trong veo như lọc. Mỗi đỉnh đồi đều vén mở cho họ một cảnh quan luôn luôn mới lạ và thơ mộng hơn.

Chiếc xe thể thao càng rời xa thành phố bao nhiêu, gương mặt của Milly càng rạng rỡ bấy nhiêu. Đường như càng hít thở sâu hơn làn không khí trong lành thì vẻ lo âu căng thẳng của nó càng tan biến đi nhanh chóng và nó bắt đầu cất tiếng cười ròn tan trước những lời chọc ghẹo giễu cợt của Bess và Marion. Cặp bài trùng lúc này có vẻ đã chán làm "đôi hến câm lặng" và đang trở ngón quậy như thường lệ.

- Thật thú vị hết sức, khi được gặp lại bà ngoại và Giậu Đỏ ! Bất thần Milly thốt lên, có vẻ như không nén được lâu hơn nữa.

Nó nói về trang trại của mình:

- Các chị sẽ thích nơi ấy cho mà xem, em bảo đảm như vậy đấy, nó tuyên bố với vẻ tin tưởng chắc chắn. Tiếc rằng bà cháu em không có ngựa cho khách cưỡi để tiện việc đi lại, nhưng sẽ có vô số trò giải trí khác. Chúng ta sẽ có thể đi thám hiểm hang động chẳng hạn...

Nghe đến từ "hang động", "cặp bài trùng" vụt vểnh hết cả bốn cái tai lên.

- Hang động hả ? Một cái hang gấu ? Một động dơi hôi rình ? Hay một sào huyệt của những tên cướp biển ?

Milly cất tiếng cười.

- Trên khuôn viên đất của nhà em có một hang động lớn, nó nói. Chẳng ai biết gốc gác của nó ra sao cả, chắc là nó đã được xói mòn bởi một dòng sông ngầm cổ xưa.

- Nhưng chắc em đã mò vào thám hiểm nó rồi chứ ? Alice hỏi trong tiếng reo hồ hởi.

- Dạ, rồi. Tuy nhiên em chả bao giờ vào sâu quá bên trong cả, và đã nhiều năm nay em không còn bén mảng đến đó nữa. Hồi còn nhỏ, em rất ngán sợ cái hòng toang hoác tối thui của nó lúc nào cũng như chỉ chực nuốt chửng em. Lớn lên thì em lại không có thời giờ rảnh rỗi để mò mẫm vào đó nữa.

- Bọn mình sẽ tham quan nó, Marion tuyên bố. Gì chứ các hang ma động quỷ tối hù và ẩm ướt là tớ mê phải biết !

- Em thì không ! Bess nói với vẻ mặt khiếp đảm khiến Alice, Marion và Milly đều không sao nhịn được cười.

- Biết đâu chúng ta lại sẽ chẳng tìm được một kho tàng được cất giấu bởi bọn cướp từ ngày xưa ngày xưa, như trong truyện "Ali-Baba và 40 tên cướp" ấy ? Alice nói với vẻ nghiêm trang.

- Được thế thì tuyệt ! Milly reo lên.

Mặt trời đang ở tít tắp trên bầu trời. Các cô gái chợt nhận ra là đã quá giờ ăn trưa từ hồi nào không rõ.

- Tớ thấy kiến bò bụng rồi, Marion loan báo.

- Chúng ta sẽ dừng xe ở thành phố sắp tới, Alice đề nghị. Bess à, hãy dòm trên bản đồ coi tụi mình còn cách bao xa nữa.

Sau khi đã dò kỹ bản đồ, Bess trả lời:

- Cairn còn cách khoảng hai mươi lăm cây số nữa. Đó là thành phố gần đây nhất, nhưng thế vẫn còn là quá xa ! Em sắp chết đói tới nơi rồi.

- Mình không muốn bị lương tâm cắn rứt vì cái chết của bạn tí nào, Alice nói đùa. Vì vậy chúng ta sẽ vào một hàng quán nào ở ven đường trông tạm tạm là được. Vả lại, cũng đã tới lúc mình phải đổ thêm xăng.

Chẳng mấy chốc, họ đã nhìn thấy từ xa một trạm xăng, mà kề sát ngay bên là một quán ăn có vẻ bề ngoài khá hấp dẫn. Alice cho xe vào lối đi lát xi măng và đậu lại.

- Chắc chị mệt lắm rồi thì phải, Milly nói với Alice. Nếu phải lái xe suốt cả chặng đường dài đến thế mà không được nghỉ ngơi gì cả, thì chắc em chết ngắc từ bao giờ rồi.

- Chị có hơi mệt chút xíu, nhưng sau một bữa ăn ngon là sẽ tỉnh táo lại ngay.

Bốn nữ du khách cùng bước vào gian phòng rộng lớn của quán ăn và đến ngồi quanh một cái bàn nhỏ trắng tinh, được điểm tô bằng những đóa hoa đồng nội. Vì thực đơn không lấy gì làm khoái khẩu, họ liền kêu mấy ổ bánh mì xăng-uych, trứng chiên, món tráng miệng và mỗi người một trái đào chín mọng.

Dù họ là những thân chủ duy nhất vào giờ ăn trưa quá trễ này, cô gái chạy bàn vẫn phục vụ chậm rì đến là bực mình.

Sau khi đã đảo mắt nhìn đồng hồ đeo tay của mình nhiều lần, Alice đứng dậy.

- Các bạn cứ chờ, mình sẽ đi đổ xăng. Như vậy sẽ tranh thủ được một ít thời gian.

- Vậy thì chị hãy lẹ lên đi, Bess giục, vì em tin rằng người ta đang dọn ra cho mình món xăng-uych rồi kia.

- Các bạn ăn dần đi, khỏi cần đợi, Alice đáp.

Cô lái chiếc xe thể thao đến trước một vòi bơm xăng và yêu cầu người bán đồ đầy bình. Người này còn chưa kịp kéo vòi bơm lại, thì một chiếc xe hơi đời mới với sức ngựa rất mạnh đã chen vào ngừng bánh phía trước, và gã lái xe đã cất tiếng oang oang như lệnh võ:

- Hai chục lít xăng super, khẩn trương lên, chú em !

Người phục vụ bơm xăng ngược ánh mắt dò hỏi về phía Alice.

- Cô cảm phiền chứ ?

- Được, anh cứ phục vụ họ trước đi, vì họ nóng ruột quá rồi đấy.

Alice chú ý quan sát mấy người ngồi trong xe. Cả thấy là ba người, họ có vẻ bề ngoài rất tầm thường, mặc dù cổ ăn mặc ra vẻ thanh lịch. Alice không thể thấy rõ người lái xe vì người này quay mặt về phía khác.

Lẽ ra Alice đã không để ý đến mấy du khách ấy nữa, nếu như cái giọng nói như lệnh võ

hồi này không lọt vào tai cô:

- Để tao vào quán mua mấy chai bia, lát nữa bọn mình nhậu chơi.

Chính vào lúc tên lái xe đặt chân xuống đất, Alice đã nhìn thoáng thấy gương mặt của hắn. Đó là gương mặt của kẻ đã tiếp cận Alice trên xe lửa. Điều khiến cô càng ngạc nhiên hơn nữa, ấy là hắn để lại sau lưng mùi thơm phảng phất của loại nước hoa phương Đông mà Bess đã từng mê tít.

Để không bị nhận diện, Alice quay đầu lại và giả bộ khảo sát bức bản đồ vùng.

Khi tên lái xe đã khuất dạng bên trong quán, Alice tiếp tục liếc xéo quan sát tên còn ngồi trên xe. Họ thuộc mẫu người mà luật sư Roy, cha cô, thường mệnh danh là những kẻ "lì lợm khó nhai".

Nhưng Alice không có cơ hội khảo sát họ thỏa thích, vì tên lái xe đã trở ra, với cả lũ chai kẹp dưới nách. Hắn không nhìn về hướng Alice, nhưng nói với người bán xăng bằng một giọng rồn rảng:

- Sao, vẫn chưa xong hả ? Nhanh tay lên, không ai có dư thì giờ để "mọc rể" ở đây đâu !

Rồi chìa cho mỗi tên bạn đường một chai.

- Cầm lấy, Maurice, và cả mày nữa, Hank. Tao còn phải trả tiền cho chú em này nữa !

Alice giật mình. Hank ! Cái tên này nhắc cô nhớ lại điều gì đó. Alice ngấm nghĩ trong giây lát và chợt có ngay câu trả lời.

- Chính là tên của kẻ đã gọi điện cho tay "cò" ở văn phòng số 305. Có thể nào lại là cùng một tên sao ? Cô tự hỏi.

Sự chú ý của Alice lại bị cuốn hút về tên lái xe đang trả tiền xăng.

- Phải trả bao nhiêu đây ? Hắn hỏi người bơm xăng.

- Mười hai đô la.

Bằng một dáng điệu thông dong, tên lái xe móc từ trong túi ra một xấp giấy bạc dày cộm và rút từ đó một tờ hai chục.

- Ông không sợ khi mang theo bấy nhiêu tiền trong người à ? Người bơm xăng tròn xoe mắt hỏi.

Tên lái xe cất tiếng cười.

- Nhiều đây mà nhiều nỗi gì ! Tao còn có chán vạn nữa kìa, phải không, Hank ?

- Là cái chắc ! Tên nọ trả lời. So với đồng bạc của tao, thì những gì nó cất giữ chỉ như một cái lổp xị hơi mà thôi. Nè, nhóc, hãy coi đây này !

Vừa nói, nó vừa chìa ra một cọc giấy bạc dưới đôi mắt trợn trừng của người bơm xăng.

- Phải chi đàn em mà có được đồng tiền này thì thần tiên biết bao, người bán xăng thở hắt ra. Hãy khoan, đàn em xin đi lấy tiền thối lại các đàn anh.

Khi anh ta đi đã xa, tên thứ ba liền cất tiếng.

- Bọn mày khùng rồi chắc ! Với cái thói khoe khoang ngu xuẩn, bọn mày sẽ khơi dậy những nghi ngờ cho mà xem.

Hắn hạ thấp giọng đến nỗi Alice lẽ ra đã không nghe lọt tai nếu như gió thuận chiều không thổi tạt tiếng nói về phía cô.

- Maurice nói đúng đấy. Tên lái xe công nhận. Dù sao, thận trọng cũng vẫn hơn.

Người bán xăng đã trở lại với tiền thối, và tên lái xe chộp ngay lấy trước khi "đề" cho xe phóng đi như gió cuốn. Chẳng mấy chốc chiếc xe chỉ còn là một điểm đen ở mãi tận chân trời.

Chương tám

BÓNG NGƯỜI TRÊN ĐƯỜNG

- Đúng là đồ ba trợn ! Người bơm xăng nói khi trở lại bên Alice. Rõ là mấy thằng triệu phú khoe của.

Alice lẳng lặng không đáp. Bình xăng vừa đầy, cô liền tức tốc quay trở lại chỗ các bạn trong nhà hàng.

- May mà bọn em đã nghe theo lời khuyên của chị và đã không khách sáo chờ đợi, nếu không chắc chẳng ai còn ngồi đây chờ chị vì đã đói lả cả rồi, Bess nói với Alice thay cho lời tạ lỗi. Sao chị đi lâu thế ?

- Bị kẹt một xe khác. Lái xe đã không chịu chờ. Để tránh cãi cọ, mình đã nhường hẵn.

- Món trứng chiên để nguội ăn tanh nên bọn tớ đã giải quyết trước rồi, Marion giải thích. Hy vọng cậu không trách bọn này chứ ?

- Đừng có khách sáo quá như vậy. Đúng ra mình còn lấy làm tiếc là vì mình mà các bạn đã phải ăn nguội.

Alice bắt đầu gặm một miếng xăng-uych nhưng tâm trí cô vẫn để tận đâu đâu, điều đó không lọt qua khỏi cặp mắt của Marion.

- Cậu mắc chứng gì vậy ? Cô bạn tóc nâu ngạc nhiên hỏi. Suốt từ River City tới đây, cậu chỉ mở miệng nói chưa đầy mười tiếng. Bọn mình đang nghỉ hè, chứ bộ đang... đưa ma sao ! Hãy bỏ ngay vẻ mặt đưa đám ấy đi nào.

Alice nhoẻn cười thật tươi, hòa ngay vào cuộc chuyện trò của các bạn. Ngay khi bữa ăn kết thúc cô lại xung phong thanh toán tiền.

- Mình sẽ đổi tờ hai mươi đô la mà ba mình đã đưa, Alice nói. Mình đã có ý định này từ trước lúc xuất phát mà lại quên khuấy đi mất.

Sau khi bà thu ngân thối lại tiền lẻ, cả bọn tiến về chiếc xe thể thao. Lúc lên xe, Alice nhìn lên nền trời.

- Đã tới lúc xuất phát rồi, cô bảo. Hãy coi những đám mây đen kịt từ hướng Tây tới kìa.

- Phải rồi, hình như một trận mưa rào sắp đổ xuống, Bess tán đồng. Đường sá có được trải nhựa tới tận Giậu Đỏ không, hả Milly ?

- Không. Khoảng mười cây số trước khi tới nơi, chúng ta sẽ rời khỏi đường quốc lộ và đi vào một con đường đất.

- Còn xa không ?

- Chúng ta còn phải đi khoảng ba tiếng nữa, Milly đáp, ấy là còn với điều kiện trời đừng có đổ mưa.

- Mình e rằng chúng ta sẽ lăn bánh thẳng vào cơn dông thì có, Alice nói trong lúc cho xe nổ máy.

Mặt trời tiếp tục chiếu sáng và mấy cô gái đã quên đi nỗi lo sợ của họ. Chẳng mấy chốc, cảnh quan xung quanh thay đổi. Đồi núi hóa thành cao hơn, các thung lũng thì lại thêm sâu hơn. Đất đai tự nó dường như màu mỡ hơn, còn các nông trang lại bớt đi vẻ duyên dáng nên thơ.

- Bà ngoại của em có thể sẽ không có đủ phòng cho các chị đâu, Alice chợt nói.

-Ồ ! Chị hãy an tâm, bà cháu em có nhiều phòng hơn cả số khách trọ sẽ đến ấy chứ, và em sẽ có mặt ở đó là để tiếp tay với ngoại mà.

Alice lăn bánh rất nhanh với mong muốn tới nơi trước cơn dông. Mặt trời đã biến mất, những đám mây mang những hình thù đầy đe dọa, không khí như tích đầy điện năng.

- Chạy chỗ nào cũng không khỏi cơn mưa, Alice nói đùa. Hy vọng là mưa sẽ không đến nỗi quá lớn.

Đúng lúc ấy, mấy giọt nước đập vào khung kính chắn gió, các cô gái vội xoay kính cửa xe lên. Ba phút sau, cơn đường lầy lội nước mưa. Alice phải giảm tốc, kéo xe bị trượt bánh khỏi lề đường. Chẳng mấy chốc, sấm và chớp tiếp nối không một phút ngưng nghỉ. Những cơn thác lũ ào ạt tuôn xuống từ trời.

- Em không ưa cơn dông tí nào, Bess rên rỉ. Hãy nghe gió hú kìa. Chúng ta sẽ bị những cơn lốc xoáy cuốn phăng đi mất thôi.

Phía trước mặt họ, đường đi mất hút vào trong rừng già. Alice thận trọng đậu xe vào bên vệ đường. Bóng tối dày đặc tới mức ngay cả mấy ngọn đèn pha cũng không đủ sức để chọc thủng màn mưa.

- Chẳng thà bật đèn chiếu sáng bên trong xe còn hơn Marion nói. Như vậy chúng ta sẽ đỡ lóa mắt vì những tia chớp.

Cô gái tóc nâu vừa nói dứt lời thì một tia lửa ngoằn ngoèo rạch nát bầu trời và đánh trúng một cây sồi làm nó gãy gục xuống chỉ cách chiếc xe thể thao vài ba bước ngắn.

Bess rú lên một tiếng thét hãi hùng.

- Em sợ quá, nó rên rỉ. Thật là khủng khiếp !

- Sao chúng ta không cảm thấy dần xóc gì cả nhỉ ? Marion ngạc nhiên lên tiếng.

- Ta hãy cảm tạ bộ lốp xe, Alice đáp. Chính chúng đã bảo vệ mấy chị em mình đấy.

Trong lúc cố làm ra vẻ hết sức bình tĩnh, Alice thật ra chẳng an tâm chút nào. Cô hiểu rằng họa có là diên mới đậu xe kế bên các thân cây lớn.

- Chiều dài của quãng đường băng ngang rừng cây này là bao nhiêu nhỉ ? Cô hỏi Milly.

- Cỡ hai trăm mét, Milly đáp.

Alice bật khóa công tắc và cho xe nổ máy. Cô lái chậm chậm vì tầm nhìn rất xấu.

Mấy cô bạn lúc thì tưởng chừng như đã thở phào nhẹ nhõm lúc lại có rúm người vì một nỗi lo sợ mới lại tới.

- Coi chừng, Marion bảo, đừng để hụt mất con đường đất đấy.

Đông tố xa dần, bầu trời dần dà quang đãng trở lại. Alice thoáng nhìn thấy tấm biển chỉ đường trên đó có in đậm hàng chữ Blackstone, nên đậu xe vào dưới bóng một thân cây.

- Chị làm gì thế ? Bess ngạc nhiên hỏi.

- Con đường đất có nguy cơ trơn trượt. Chúng ta sẽ lắp thêm dây xích vào bánh xe, để đề phòng bất trắc. Ai muốn tiếp tay với mình nào ?

Milly cố nặn nỉ để được giúp Alice. Ngăn cản mãi không nổi, Marion và Bess đành để mặc cho cô bé xuống xe. Khi họ leo trở lên, quần áo và tay chân lấm lem đầy bùn.

Các thử thách vẫn chưa kết thúc: một cơn dông nữa đang hù dọa. Mấy phút sau lại một trận lũ nước mưa với những tiếng sấm inh tai, những tia chớp đã buộc Alice phải chấp nhận một tốc độ rùa bò. Không thể nào nhìn xa quá ba mét phía trước mặt. Chiếc xe thể thao vừa chồm bò lên tới đỉnh một ngọn đồi, thì Marion ngồi ở băng trước chột hét lên hãi hùng.

- Đừng cản người ta !

Alice thắng gấp tới mức xe bị trượt bánh suýt lao xuống ruộng.

- Ai đừng cản ai ? Cô hỏi. Bạn nói gì lạ vậy ?

- Không... người đàn bà... trên mặt đường. Thế ra cậu không thấy hả ? Cầu trời sao cho bà ấy đừng có đang nằm chết dí dưới bánh xe của bọn mình !

Alice mở cửa xe phía bên mình, Marion mở cửa xe phía bên nó, cả hai cùng cúi khom người xuống, nhìn dưới các bánh xe, trên lòng đường, trong mảnh ruộng nằm ven đường lộ... mà không thấy gì hết.

- Chị hoa mắt trông gà hóa cuốc rồi ! Bess bực mình vì vô cớ bị mưa tạt ướt nhem cả tóc tai mình mẩy.

Đúng lúc ấy, một tia chớp nháng lên soi sáng cảnh vật.

-Ồ ! Hãy nhìn người đàn bà đang chạy kìa ! Bess nói như reo lên.

Bốn cô gái cùng trút một tiếng thở phào nhẹ nhõm.

- Ai lại điên khùng đi dạo chơi dưới trời mưa dông và sấm sét thế này chứ ! Bà ấy có thể đi đâu nhỉ ? Marion thắc mắc hỏi.

- Bà ta đi về phía hang động. Lẽ nào bà ta lại thuộc nhóm những kẻ sống ẩn cư trong đó ? Milly đáp.

Chương chín

NÔNG TRANG GIẬU ĐỎ

Alice và bạn bè không có thời gian để cải chính lời nhận xét của Milly. Cơn dông đã qua đi, cũng đột ngột như lúc nó xuất hiện vậy. Chiếc xe thể thao đã lên tới đỉnh một ngọn đồi cao và Milly đưa tay chỉ về một thung lũng nằm trải dài bên dưới.

- Các chị có thể nhìn thấy Giậu Đỏ từ nơi này.

Mấy cô gái lướt một cái nhìn suốt trên hai chục hecta đất hợp thành lãnh địa của nông trang. Không nghĩ gì đến sự màu mỡ phì nhiêu của đất, họ mê say thưởng ngoạn những khối đá hình thù như đẽo như tạc, những rặng thông ba lá, dòng sông lững lờ uốn khúc dưới đáy thung lũng. Sau cơn mưa, tất cả đều như xanh tươi hơn, sáng sủa hơn.

- Cảnh vật mới đẹp làm sao ! Bess xuýt xoa ca ngợi.

Con đường đi xuôi xuống thung lũng khiến tầm nhìn có thể bao quát cả vựa lúa rộng thênh với mái ngói đỏ, các nhà phụ và ngôi nhà chính có phủ những cây bạch anh đẹp mắt. Những bông phong lữ thảo màu đỏ chói làm các khung cửa sổ vui hẳn lên; một hàng rào trắng tinh, mới sơn phết lại, vây quanh mảnh sân đem lại cho nó một vẻ chào mời hiếu khách. Đâu cũng thấy những rào giậu phủ đầy những lỗ cửa màu đỏ đóng khung lấy các vườn cây ăn quả và các vườn rau tươi xanh.

Alice dừng xe trước cánh cổng đôi thấp lè tè cắt ngang các rào giậu. Milly xuống xe, mở hai cánh cổng cho Alice đánh xe vào trong sân.

Cửa ra vào của ngôi nhà mở rộng và một bà cụ với mái tóc bạc như cước, mặc một bộ áo váy bằng vải "xuýt" bóng màu đen được làm sáng hẳn lên nhờ một tấm tạp-dề màu trắng chạy đến trước mặt mấy cô gái. Đôi mắt xanh của bà ánh lên niềm vui khi bà ôm lấy Milly trong vòng tay gầy run rẩy.

- Cháu gái của ta đã biên thư cho ta biết các con đã tốt bụng với nó tới mức nào, bà nói khi quay sang ba người bạn gái. Các con khỏi cần tự giới thiệu làm chi, ta đã quen biết các con qua những lời miêu tả của Milly về các con rồi. Ta không đủ lời lẽ để cảm tạ các con. Vì nếu không có các con, không biết chuyện gì sẽ xảy đến với nó trong một thành phố xa lạ.

Những lời ca ngợi của bà Barn làm bộ ba cảm thấy ngượng nghịu bối rối. Còn chưa kịp đáp lại bất cứ lời nào, Alice, Bess và Marion đã được mời ở lại lưu trú dài hạn tại Giậu Đỏ.

- Ô ! Không được đâu ! Bà Barn gạt ngay câu nói của Alice. Ta không nhận tiền nong gì cả. Các con đã quá tốt bụng với Milly...

Alice không để bà cụ nói dứt câu.

- Nếu bà không chấp nhận chúng con với danh nghĩa khách trọ có trả tiền sòng phẳng, thì chúng con sẽ lên đường về thành phố ngay ngày mai, cô nói.

Cuối cùng, bà Barn đành phải chấp nhận. Bà có vẻ hết sức sung sướng khi cùng Milly thu dọn phòng riêng cho ba cô bạn gái. Chẳng mấy chốc, mùi jambon xông khói, khoai tây, bánh

ngọt và cà phê lan tỏa khắp trong nhà. Không chỉ tự hạn chế ở vai trò khách trọ, các cô nàng nặc đòi được rửa chén đĩa chung với Milly.

Bữa tối là một yến tiệc thực thụ. Bà Barn có tài tạo sự thoải mái tự nhiên cho mỗi người. Thấy Alice và Marion ngại ngần không biết có nên dùng thêm những món ăn khoái khẩu mà họ đã ăn qua một lần rồi hay không, bà yêu cầu họ cứ thoải mái thưởng thức tài bếp núc của bà. Còn Bess thì khỏi nói, món gì với cô cũng là khoái khẩu, hơn nữa cô lại chẳng cần khách sáo khiến bà Barn rất thích.

- Ta không biết bọn con gái thời nay mắc chứng gì nữa, bà nói bằng một giọng trách móc nhẹ nhàng. Các con đứa nào đứa nấy đều chỉ thích để thân hình ôm tong ốm teo đến tội nghiệp. Nhất là Milly, chẳng có cách nào bắt ép được nó ăn uống cho đúng phép dinh dưỡng cả. Hãy nhìn Bess mà coi, thời của ta đó là mẫu người đẹp nhất đấy. Theo gương của Bess, ta hy vọng sau thời gian các con sống ở đây, đứa nào cũng tròn trịa như thế.

Sau bữa ăn, cả bốn nữ du khách đều tự thú là mình buồn ngủ muốn chết. Họ chúc bà Barn ngon giấc và kéo cả về phòng riêng. Bess và Marion ngủ chung một phòng, Alice thì chung phòng với Milly.

- Trong này bốc mùi thơm dễ chịu quá ! Milly hít hà tán thưởng. Giống hệt mùi bên phòng chị Bess và Marion

- Chúa tôi ! Lại cũng vẫn là cái mùi nước hoa phương Đông mà chị đã thấm vào khăn tay lần đó. Chị bỏ vào valy, mỗi lần mở ra nó vẫn bốc lên như thế, Alice đáp. Mùi này thơm dai thật đấy.

- Có thể mới đáng với cái giá mười hai đô la chứ, Milly cất tiếng cười rất thoải mái.

Sáng hôm sau, khi Alice tỉnh giấc, ánh nắng đã xuyên qua các vuông kính cửa sổ ủa vào phòng.

Những chú chim sẽ kêu chiêm chiếp. Alice ngồi dậy và nhận ra Milly đã dậy từ hồi nào không rõ.

Cô nhảy khỏi giường, vội vã thay đồ rồi qua phòng hai cô bạn lay mạnh bất chấp những tiếng ậm ừ của họ.

Chuông đồng hồ điểm tám giờ khi bộ ba kéo nhau xuống nhà dưới. Nhưng mặt trời đang tỏa sáng trên một bầu trời trong veo tới mức cả ba đều tin chắc là đồng hồ đeo tay của mình đã bị trục trặc mà chạy chậm hẳn lại.

Milly và bà ngoại đã chuẩn bị xong bữa sáng, mời các vị khách cùng ngồi vào bàn. Bữa ăn tuy đạm bạc mà rất ngon lành. Ba người bạn gái xử lý những trái dâu tươi phủ đầy kem lạnh và Bess không thèm che giấu là đã một mình làm gọn hết bảy lát bánh mì có phết bơ

- Cháu giỏi quá ! Bà Barn khen nức nở.

- Nó định đi thi hoa hậu thời đồ đá đó bà. Bà gắng bồi dưỡng thêm cho nó nhé !.

Đợi bà cụ đi ra ngoài, Marion trêu Bess khiến cả ba cười lẫn.

Milly dẫn các bạn đi tham quan khắp khu đất. Cô bé khoe nào những đóa hoa, những con

gà giò, nào chú thỏ được sủng ái nhất... Khác hẳn với con nhỏ xanh mét ủ rũ hoảng hốt khi vào thành phố, bây giờ Milly đã lấy lại được nét hồn nhiên đáng yêu vốn có của nó. Một con gà tây bất ngờ tấn công Bess khiến cô nàng phải đến tận nạn bên dưới mái hiên trước cổng nông trang.

- Chị chớ tỏ ra sợ hãi, kéo nó làm tới ! Milly vừa nhắc Bess vừa cười ngặt nghẽo. Tội nghiệp nó chỉ ra vẻ một chút thế thôi, một chú mèo con cũng đủ làm nó sợ hết hồn đấy !

Nói rồi Milly lừa chú gà tây vô duyên đi chỗ khác.

- Bà cháu em nuôi chẳng được bao nhiêu gia súc, Milly nói trong lúc dẫn khách ra chuồng bò: sáu con bò cái và một con ngựa cái già để kéo xe. Tội nghiệp, con Liza già nua - Milly chỉ con ngựa cái - nó lẽ ra đã phải được nghỉ hưu rồi, chẳng qua là tại bà ngoại không có tiền để mua một con vật kéo khác thế chỗ cho nó.

Với một nụ cười, Milly lớn tiếng chào người đàn ông làm mướn.

Rudolph Snodgrass, tóc đỏ hoe và rối như tổ quạ, thái độ đa nghi, chào từng cô gái mà Milly giới thiệu bằng một câu cụt lủn:

- Chào... !

Nhút nhát, anh ta đứng chân nọ đạp lên chân kia, chẳng biết nói gì hơn. Thương hại cho sự lúng túng của anh ta, Milly lảng ra xa và nói với các cô bạn mới:

- Rudolph thật không gì thay thế nổi. Em không biết hai bà cháu em sẽ ra sao nếu thiếu chú ấy. Chú ấy lo toan mọi việc bằng cả hai người đàn ông hợp lại mà chẳng có vẻ gì là mệt nhọc cả.

Milly sau đó dẫn họ ra vườn cây ăn quả. Tại đây, Marion đã cố gắng diễn tả tài năng khéo léo của mình qua việc thoăn thoắt leo lên tận ngọn của cây táo cao nhất trong vườn.

Cuối cùng, họ gặp lại nhau trước cánh cổng mở ra mảnh sân lớn của nông trang.

- Thế còn hang động đâu rồi ? Alice nêu thắc mắc. Em đã chẳng nói với các chị là nó nằm ngay trên đất nhà đó ư ?

- Vâng, nhưng là trên một lô đất mà ngoại đã cho người khác thuê mướn dài hạn rồi.

- Vậy hả ? Thế chúng ta sẽ không được tham quan cái hang động ấy nữa ư ?

- Sao lại không ? Dù đất đã được cho thuê, nhưng nó vẫn thuộc chủ quyền của ngoại em mà.

Chợt một nếp nhăn tư lự gạch ngang vầng trán của Milly. Ngập ngừng một chút, cô bé gật gù:

- Vâng, thế nhưng bọn người ấy quả là kỳ quặc !

- Sao em lại nói "bọn người ấy" ? Vậy ra họ gồm có nhiều người hả ?

- Vâng. Lô đất đã được thuê bởi một giáo phái rất mơ hồ - tự nhận là thờ cúng thiên nhiên. Theo những gì em hiểu được, thì đây là một tổ chức qui mô... ít ra đó là điều được viết trong lá thư mà ngoại em đã nhận được của họ. Nhóm người ấy có tên gọi là: "*Các tín đồ dưới gốc sồi cổ thụ*".

- Danh xưng thật tức cười, nó gợi cho ta nhớ tới các tế sư của đạo Druides ở xứ Gaule thuở

xưa, Bess nói, ra vẽ rành lịch sử các tôn giáo thời cổ đại.

- Em chẳng biết thêm được mấy điều về họ, Milly nói tiếp. Ngoại em quá mừng vì lô đất ấy đã đem lại được đôi chút lợi nhuận nên cũng chẳng cần biết họ làm gì.

- Em bảo rằng những người ấy rất tôn sùng thiên nhiên hả ? Alice hỏi, càng lúc càng thêm thắc mắc. Thế họ dành phần lớn thời giờ của họ vào việc gì ?

- Cái đó thì em không biết, Milly thú nhận. Có thể là họ tiến hành một cuộc sống ngoài trời, hái những loại thảo dược, làm những chuyến dã ngoại du khảo bằng cách đi bộ qua khắp các vùng nông thôn hoang dã.

- Có cần thiết phải gia nhập vào một tổ chức lạ đời để được sống ngoài trời giữa cảnh thiên nhiên hoang dã không nhỉ ? Marion nêu nhận xét. Tớ dám cá là thế nào cũng có lúc họ nhảy múa quanh một gốc cây sồi mọc trên đám cỏ ướt đầm sương đêm, mình vận những bộ áo thụng trắng toát.

- Ủa, sao chị biết ? Milly ngạc nhiên hỏi. Em không biết sương đêm có phải là điều tất yếu đối với việc thờ cúng của họ không, nhưng dù sao, quả đúng là họ thường nhảy múa quanh một gốc sồi giả, vận áo dài trắng toát. Tuy nhiên, trái ngược với các tế sư của đạo Druide, họ luôn luôn đội một cái mũ vải chóp nhọn trùm kín cả mặt chỉ để hở hai con mắt.

- Một cái mũ vải trùm kín mặt chỉ chừa lại hai mắt à ? Gì mà lạ đời vậy ?

- Đúng là lạ thật đấy, Bess đồng tình.

- Lô đất họ thuê có diện tích là bao nhiêu ?

- Chỉ có mấy hecta thôi. Tuy nhiên họ đòi được quyền đi lại tự do trên sông và ghi rõ trên giấy trắng mực đen rằng họ muốn được tùy tiện sử dụng hang động.

- Họ ở luôn trong ấy hả ? Marion lo lắng hỏi.

- Em không biết trả lời các chị ra sao. Em đâu dám một mình bèn mảng tới quanh khu lều trại của họ. Tuy nhiên, nếu các chị cùng đi với em...

- Chừng nào thì chúng ta có thể đến đó ? Alice hấp tấp hỏi, vì cô đã "đánh hơi" thấy một chuyến phiêu lưu.

- Trước hết còn phải xin phép ngoại em đã, Miily nói. Chúng ta không thể làm mất các khách trọ. Dù sao, họ vẫn đưa đều đặn tiền trọ hàng tháng.

- Cái giáo phái kỳ quặc ấy đã có mặt tại lãnh địa của bà cháu em từ bao lâu nay rồi ? Alice thăm dò.

- Khoảng hai tháng. Em chưa bao giờ thấy thật gần một ai trong đám các tín đồ của cái giáo phái ấy cả.

- Nhưng nếu bọn họ không sống trong hang, thì họ còn sống ở đâu được ?

- Trong các ngôi nhà gỗ hoặc các lều bạt dựng ở ven sông, có thể cả ở trong hang nữa cũng nên. Như em đã nói, cái đó thì em không rõ.

- Sẽ là chuyện dị thường nếu em chẳng bao giờ gặp ai cả, dẫu chỉ là một người, Alice nhận xét, về mặt đàm chiêu. Vậy thì ai là người trả tiền thuê đất cho bà cháu em ?

- Bà cháu em nhận bằng ngân phiếu.

- Càng lúc càng thêm kỳ quặc... Một thành viên của giáo phái đã phải đi thuê đất thì dù sao cũng phải ra mắt bà ngoại em rồi chứ ?

Milly lắc đầu.

- Không. Tất cả các cuộc thương thuyết đều được tiến hành qua thư từ.

- Thế thức thương lượng ấy không làm bà cháu em ngạc nhiên sao ? Alice hỏi tới.

- Có chứ, Milly nhìn nhận, nhưng với hoàn cảnh hiện tại, bà cháu em đã không gán cho việc ấy một tầm quan trọng nào cả mà còn coi như được lộc trời cho.

- Các thành viên của giáo phái có đông lắm không ?

- Đông lắm. Từ xa, em đã thấy rất nhiều người, trong đó có cả các phụ nữ. Theo lệ thường, họ tổ chức việc cúng tế về khuya, rất lâu sau khi màn đêm buông xuống.

Alice, Bess và Marion còn rất nhiều câu hỏi nhưng vào lúc ấy, bà Barn đã kêu Milly về giúp bà đánh sữa để làm bơ.

Còn lại bộ ba đi lang thang ngoài vườn, hái hoa để đem vào nhà trang hoàng phòng ăn.

- Ở địa vị của bà Barn, em chẳng dại gì mà rước những kẻ dở hơi ấy vào giang sơn nhà mình, Bess nói.

- Mình cũng vậy, Alice họa theo, Nhưng cũng phải thông cảm vì bà cụ cần phải có tiền với bất cứ giá nào. Bà cụ đâu có thể làm khó người ta.

- Các chị có biết không, Bess liền thoảng, cho dù bà Barn có cho phép chúng ta làm thế, em cũng chẳng có hứng thú gì đến tham quan cái hang ma động quỷ ấy đâu.

Những chuỗi cười giòn đón tiếp lời tuyên bố của Bess. Alice và Marion chẳng lạ gì tính của nó, lúc nhát sợ thì nói có vẻ hùng hồn thế nhưng cứ thử không rủ nó xem, nó giận dữ cho thì có mà dễ phát mệt. Quả thực lúc này, cả hai đang hết sức nóng lòng muốn lao vào một chuyến thám hiểm, mà biết đâu sẽ dẫn đến những phát hiện kỳ thú.

Vừa chuyện gẫu, ba người bạn gái vừa trở ra cổng trại. Lúc đó có một người phát thư đi vào trong sân và lên tiếng gọi Milly. Cô bé chạy vội tới và nhận hai lá thư từ tay anh ta.

- Cả hai bức đều gửi cho bà ngoại, cô bé nói sau khi đọc địa chỉ ghi trên các bì thư. Chắc hẳn là các khách trọ tương lai của Giậu Đỏ biên thư cho ngoại.

Milly đã đoán trúng. Bức thứ nhất là của một bà tên là Salisbury; bà báo trước là sẽ tới Giậu Đỏ vào hôm sau. Bức thứ hai đề tên Auerbach, loan báo sẽ tới nơi nội nhật tuần sau. Ông lấy làm tiếc, ông bảo thế, vì không thể xác định được ngày và giờ đến cho chính xác.

- Đội ơn Trời ! Bà Barn reo mừng. Ta đâu có chờ mong họ đến sớm đến thế. Các phòng dành cho họ đâu đã sẵn sàng kia chứ.

- Ngoại khỏi lo, Alice sốt sắng đỡ lời. Chúng con sẽ tiếp tay với ngoại mà.

Ăn trưa xong, các cô gái liền lẳng xăng kẻ thì lấy chổi, người thì lấy giẻ lau, người khác lấy bàn chải chà sàn ván và bắt tay vào việc. Bà Barn đã may tay thêm những rèm cửa mới cho các phòng trọ cũng như cho phòng sinh hoạt chung. Alice và các bạn treo các bức rèm lên các dàn móc, rồi kết các loại hoa đồng nội thành từng bó. Bess trước kia đã theo học mấy khóa cắm hoa và trang trí nội thất, bây giờ đem ra thi thố. Nó lo kê dọn các món đồ gỗ, nào bàn nào ghế suốt cả buổi chiều. Khi công việc xong, Bess được bà ngoại của Milly hết lời khen ngợi. Quả là

có học có khác, mấy căn phòng rộng thoáng hẳn lên. Lần này thì Marion, vốn hay ưa châm chọc cô em họ, cũng phải cúi đầu bái phục.

Trong khi bà Barn nấu bữa ăn tối, các cô gái kéo nhau ra mái hiên trước cổng trại. Họ xúng đáng được nghỉ ngơi trong chốc lát, Bess nằm dài trên một cái võng và đọc một tờ báo cũ phát hành đã lâu. Milly giở một cuốn sách. Alice và Marion thì chơi với con Sói, chú chó béc-giê của bà Barn.

Bất chợt, Bess la lên một tiếng ngạc nhiên.

- Alice, cái bà đã bán cho chị em mình chai nước hoa hôm ấy tên là gì nhỉ ?

- Hoàng, Alice đáp, cũng ngạc nhiên không kém. Yvonne Hoàng. Bà ta có chuyện gì vậy ?

- Người ta có ghi rõ họ và tên của bà ta trong một bài báo đây nè, Bess đưa ngay tờ nhật báo cho Alice, tay trở vào một cột báo, miệng nói:

- Chị hãy đọc đi.

Chương mười NHỮNG VỊ KHÁCH SỘP

Tờ báo loan tin là Công ty thương mại cổ phần Rollcar, từng dính vào nhiều vụ xuất khẩu bất hợp pháp, đã bị giải thể do lệnh của các quan chức Liên bang, Alice nói. Mình có thấy "cô bạn" Yvonne Hoàng của bọn mình có dính líu gì tới vụ này đâu.

- Dính líu nhiều lắm chứ, Bess nói xen vào. Cứ đọc đoạn tiếp theo đi, chị sẽ thấy ngay. Tên của cô ta được liệt kê ở cuối bài báo đấy thôi.

- Ờ, ờ, đây rồi, Alice tỏ vẻ đồng tình ít phút sau. Yvonne Hoàng đã từng là nhân viên ăn lương của công ty ấy.

Bess ngoẹo đầu, rất hãnh diện với khám phá của mình:

- Cửa tiệm phương Đông chắc hẳn là một đại lý của công ty Rollcar.

- Vụ giải thể ấy xảy ra từ hồi nào vậy ? Marion hỏi.

- Bài báo không nêu rõ, Alice đáp, nhưng số báo này đã phát hành nhiều ngày trước rồi.

- Em chẳng ngạc nhiên tí nào việc Yvonne Hoàng có dính dấp đến một vụ làm ăn ám muội: ngay lần đầu gặp mặt, em đã thấy mất cảm tình với cô ta rồi, Bess nói tiếp.

- Các cậu cho rằng Yvonne Hoàng hồi ấy biết rõ là đang làm việc cho những kẻ bất lương ư ? Alice hỏi.

- Mọi sự đều khiến em tin là thế, Bess đáp với vẻ chắc chắn. Dù sao chẳng nữa, cô ta đã đủ ma mãnh để bỏ rơi đồng bọn trước khi các quan chức Liên bang khám phá ra những gì bọn chúng âm mưu, bởi lẽ xem ra cô ta có lo lắng gì đâu.

- Đúng, nhưng thật ra bọn họ âm mưu cái gì mới được chứ ? Alice lên tiếng, đầy vẻ tự lự. Chúng ta chỉ biết ngồi một chỗ mà đưa ra các giả thuyết. Bài báo nín khe về điều ấy - mà đấy chính là điểm mà mình muốn làm sáng tỏ.

- Tớ đoán là, do không đủ bằng chứng, chính phủ đã không thể nào truy tố các thành viên của công ty ra tòa, Marion tuyên bố. Bằng không thì các nguyên nhân của việc giải thể đã được nêu rõ trên mặt báo rồi chứ. Điều lạ lùng là họ và tên của Yvonne Hoàng đã được nêu đích danh, vì làm gì có phiên tòa nào đâu.

- Các giới hữu trách chắc cũng có nghi ngờ.

- Có thể lắm, nhưng nghi ngờ về tội gì mới được chứ ? Rốt cuộc chúng ta cũng ở trong thế kẹt như trước, Marion nói trong lúc óc tò mò bị thôi thúc dữ dội.

Bà Barn đã cắt đứt cuộc tranh luận qua việc kêu các cô gái tới dùng bữa ăn tối. Trước khi trời dậy, Alice đã cẩn thận cắt rời bài báo và đút vào túi.

Không hé môi tiết lộ với bất cứ ai, cô nghĩ rằng Yvonne Hoàng vẫn đang được công ty trọng dụng; công ty ấy hẳn là đã được tái thành lập dưới một danh hiệu khác, với hy vọng đánh lạc hướng các nhà cầm quyền Liên bang.

Nếu không phải thế thì làm sao lý giải được những gì cô đã tình cờ nghe lỏm được tại văn phòng số 305 lúc ngồi chờ Milly xin việc làm ? Cũng không loại trừ khả năng là gã cò mồi tên Ralph có quan hệ với công ty Rollcar và đã tuyển dụng Yvonne Hoàng, nắm bắt rất rõ cả lý lịch bản thân lẫn quá trình công tác của cô ta cũng nên. Cứ lật tới lật lui mãi điều này trong bế tắc khiến Alice cảm thấy ân hận vì đã rời khỏi River City. Lẽ ra cô đã có thể tiến hành một cuộc điều tra. Phải rồi, dù sao cô cũng có một việc là bắt tay vào việc khảo sát bản nhắn tin đã mã hóa.

Thế nhưng, sau bữa ăn tối, Alice thấy buồn ngủ và qua sáng hôm sau, mọi người trong nhà ai nấy đều chỉ nghĩ đến việc đón bà khách trọ đầu tiên mà thôi.

Cơm trưa vừa xong thì một chiếc xe sang trọng đã đưa bà Alice Salisbury và con gái là Mona đến nơi. Bà Salisbury bước đi phải có gậy chống. Bà than phiền vì bị hành bởi chứng phong thấp.

Mona lưu lại vừa đủ thời gian để nắm chắc là mẹ mình đã được yên nơi yên chỗ thật thoải mái, rồi báo là phải đi càng sớm càng tốt.

- Má cháu đã sinh ra trong một trang trại, cô ta bảo với bà Barn, nhân lúc bà tiễn cô ta ra tận xe hơi riêng. Má cháu cứ mơ được về sống ở nông thôn. Vì má cháu không ưa sống ở thành phố với cháu, nên khi có lời rao vặt của cụ, má cháu đòi đi ngay. Cháu ở không xa đây và cháu sẽ có thể đến gặp má cháu mỗi tuần. Sự đón tiếp của cụ rất chu đáo và cháu tin chắc là má cháu sẽ rất sung sướng được sống gần cụ.

Milly và các cô gái cũng mong thế, nhưng dần dần họ cảm thấy không chắc chắn lắm, bởi lẽ bà già Salisbury dường như thuộc loại người hay kêu rên, chẳng bao giờ bằng lòng với bất cứ điều gì. Bà ta không chê vào đâu được sự sạch sẽ của ngôi nhà, cũng như sự tiện nghi của nó; bà thán phục cả đến cảnh quan hoành tráng khi nhìn qua các khung cửa sổ phòng; nhưng những cơn đau bệnh mà bà bị hành đã biến bà thành kẻ trái tính khó nết. Bà đã buộc Alice và các cô gái phải ngồi hàng giờ để nghe bản tường thuật chi tiết về những cuộc phẫu thuật mà bà đã phải chịu. Được trời phú cho một "thiên tư" ham chỉ trích, bà thi thố nó hết sức tùy tiện trên tất cả những gì hình thành trong đầu óc mình. Thế hệ trẻ và các khuyết điểm đầy đặc của nó kích thích sự cao hứng của bà.

- Ôi chao ! Bà ta có lẽ cũng còn có thể chịu nổi đấy, nếu bà ta buông tha cho tội mình việc tả lại các cơn đau bệnh của bà ấy, Marion cần nhắc. Riết rồi tở đến bị nằm chết dí trên một giường bệnh mất thôi, người phờ phạc hẳn đi vì đủ loại thuốc an thần bị người ta tọng cho mỗi ngày !

Khi các cô gái đã quen với sự có mặt của bà Salisbury rồi, thì vị khách thứ hai xuất hiện. Ông Auerbach là một người đàn ông vai u thịt bắp, dù tuổi đã sáu mươi tám, lúc nào cũng tự phụ là mình vẫn còn tráng kiện nhanh nhẹn không thua gì Karl, con trai ông. Ông nhéo cặp má mỏng lét của Milly để tỏ tình hữu nghị và cũng không bỏ qua dịp phỉnh nịnh cô bé. Mọi chuyện đều làm ông khoái trá. Karl làm việc tại thành phố cạnh đó; anh ta rất điển trai, dễ gây thiện cảm, do đó mà bốn cô gái đều tiếc vì anh ta đã không thể ở lại lâu bên ông bố già.

- Tôi không có cách nào vắng mặt quá một ngày được, anh ta bảo họ. Dẫu rằng tôi rất thích được sống một hai tuần ở nơi này.

Ông Auerbach chinh phục được hết thầy mọi người. Bóng đen duy nhất làm lem bực chân

dung của ông: đó là thú ẩm thực vượt trội bản dân thiên hạ - cả về phẩm lẫn về lượng - là đam mê hàng đầu đối với cá nhân ông.

- Một mình cụ ấy ăn còn nhiều hơn tất cả chúng ta hợp lại nữa. Milly nói đùa trong lúc gọt khoai tây để làm bắp.

Buổi đầu, ông đã cho thấy một xu hướng xấu là cứ lảng vảng hoài dưới gian bếp, ném thử các món ăn, chọc ghẹo các cô gái. Sau khi bà Barn - với sự tế nhị đúng mức - đã làm cho ông ta hiểu rằng chỗ của ông ta không phải là ở đó, ông ta đã nhiễm phải thói quen đến ngồi thường xuyên dưới mái hiên trước nhà, nơi bà Salisbury nằm nghỉ dưỡng sức. Đôi bạn già quá lứa ấy đã kết nhau và thường xuyên cà kê dè dặt với nhau nhiều giờ liền không biết chán khiến bốn cô bạn nhẹ nhõm hẳn. Đôi khi cũng xảy ra việc hai ông bà cãi nhau vì những chuyện không đâu vào đâu cả. Tiếp sau những màn "khắc khẩu" ấy, bà Salisbury tự giam mình trong sự câm lặng, còn ông Auerbach thì lại tái diễn những màn du khảo... khoái khẩu đã thành lệ dưới nhà bếp.

Bất chấp những nỗi bất lợi vất vả kể trên, ngày rồi lại ngày thấm thoát qua mau, đầy sung sướng và trong sáng. Thông thường, Alice lái xe sang thành phố bên cạnh và mang theo thư tín từ đó về, nếu không thì mãi đến sáng hôm sau may ra mới được người bưu tá đem đến trại. Các khách trọ đều rất hoan nghênh việc ấy. Một hôm, quá hấp tấp do muốn trở về trại kịp giờ để học cách vắt sữa bò dưới sự chỉ dẫn của Rudolph, Alice đã đón nhận gói bưu kiện mà nhân viên bưu điện trao cho, không hề kiểm tra nội dung của nó như cô vẫn quen làm. Về tới nông trang, sau khi phát cho mỗi người một bức thư, Alice chợt nhận ra là còn sót lại một bức.

- Thôi chết ! Sao lại có cái thư của ai lẫn vào đây nhỉ ? Alice kêu lên.

Cất cao giọng, cô lớn tiếng đọc trên phong bì:

- Các tín đồ dưới gốc cây sồi cổ thụ.

- Nhân viên bưu điện đã vô ý để lẫn vào đồng thư tín của chúng ta đây mà, Bess nói.

- Chúng mình làm gì bây giờ ? Marion hỏi. Đem đến trao tận tay họ ư ?

- ĐỪNG. Ông Auerbach bảo. Các cháu hãy tránh xa bọn họ, hãy tạo một khoảng cách an toàn với họ, ta nghĩ nên làm thế là hơn. Chỉ việc trao trả lại bức thư này cho người đã lỡ trao lầm nó là xong.

Alice xem xét kỹ dấu của bưu điện gốc. Nó đã bị hoen mờ. Có vẻ như là hai chữ River City, nhưng Alice không dám chắc lắm. Một bà hàng xóm vừa đi ngang qua. Bà ta sắp đi mua hàng trên thành phố giùm cho bà con chòm xóm. Bà cụ Barn liền giao lá thư cho bà này, nhờ gửi trả nó lại cho người bưu tá.

Tuy cũng nhẹ cả người vì không còn mang mặc cảm tội lỗi cầm thư của người khác, Alice vẫn cảm thấy hơi thất vọng. Biết đâu lá thư ấy lại chẳng tạo cho cô cơ hội mon men tới gần hang động họ ?

Nhưng lúc bước vào chuồng bò, cùng với Rudolph, cô đã sớm quên đi các mối bận tâm của mình.

- Thế nào, các tiểu thư đã sẵn sàng rồi chứ ? Rudolph vừa cười vừa nói với mấy cô gái đã chinh phục được anh ta vì sự tử tế của họ.

- Tất nhiên. Có khó gì đâu. Làm ơn đưa giùm cháu cái xô, Bess nói. Cháu sẽ cho chú thấy

cháu biết làm ăn thế nào. Đó là một trò chơi con nít thôi mà.

Rudolph chìa cái xô và Bess liền tiến về phía con bò.

- Ngoan nào ! Ngoan nào, Suzy ! Cô nàng vỗ về con bò cái.

Suzy đáp trả Bess bằng một cái nhìn ngờ vực và vẩy đuôi đập vào hai bên hông. Bess đặt cái ghế đầu xuống đất và con bò cái tung về phía Bess một cú đá hậu.

Hoảng hồn, Bess nhảy lùi về đằng sau. Tất cả mọi người ở đó không ai kìm nói tiếng cười.

- Hay ho gì mà cười khanh khách như một lũ... linh cẩu vậy ? Bess nổi sùng, cự lại bạn bè.
Mấy người muốn tôi vắt sữa một con vật hung hăng thế này sao chứ ?

- Rõ tội nghiệp cho con Suzy ! Rudolph phản bác. Nó vốn hiền khô, dịu dàng như một chú cừu non vậy !

- Nó đã đá cháu ! Bess rên rỉ. Chú gọi đó là một cử chỉ hữu nghị chắc ? Cháu chỉ muốn một con bò cái... có văn hóa hơn !

- Suzy có các thói quen riêng của nó, Rudolph cầu nhàu. Nó không chịu được việc người ta vắt sữa nó không thuận chiều.

- Không thuận chiều ? Một con bò cái mà cũng biết bên thuận chiều và bên nghịch chiều cơ đấy ?

- Thôi nào ! Thôi nào ! Còn nhớ sai lầm ở Ranch Slow chứ, Marion nhắc nhở cô em họ. Có điều hồi ấy vấn đề là leo lên lưng một chú ngựa tơ...

- Em có thấy điều khác biệt nào đâu, Bess cần nhắc. Sữa thì vắt ở bên nào cũng như bên nào thôi.

Miễn cưỡng, Bess lượm cái ghế đầu đổ lăn lóc trên mặt đất và đặt ghế sát vào ngang hông bên kia của con bò cái. Con bò cái liền xoay ngang lại.

- Ai nấy đều thấy rõ là nó không ưa tôi nhé, Bess nói. Chị có giỏi thì thế chỗ cho em đi, chị Marion, rồi xem thử chị sẽ xoay xử ra sao.

- Vậy mà tó chừng vắt sữa bò chỉ là một trò chơi con nít chứ ! Tiếp tục đi nào !

Sau nhiều thao tác, Bess đã thành công trong việc ngồi an vị trên chiếc ghế đầu, nhưng phải có cả chuỗi lời khuyên của Rudolph, nó mới thu được một tia sữa nhỏ li ti như một sợi tơ nhện. Ách bò cái đưa mắt nhìn với dáng vẻ của một kẻ không thèm chấp nhận.

Alice là người cuối cùng thử vắt sữa. Rút kinh nghiệm của bạn bè, cô đã tỏ ra đỡ vụng về hơn chút xíu... chỉ chút xíu thôi. Khi Rudolph bắt tay vào việc, nhìn xô sữa trắng xóa cứ đầy dần dưới đôi tay thành thạo của người đàn ông, ba người bạn gái đã đứng ngó ra nhìn, miệng há hốc vì khâm phục.

Tối hôm ấy, bà Salisbury và ông Auerbach mệt nhoài, đã rút lui rất sớm. Bà cụ Barn cũng không chần chờ theo gương họ, bỏ lại mấy cô gái trẻ hàn huyên chuyện trò dưới mái hiên trước mặt tiền nhà.

- Đêm mới thơ mộng làm sao ! Bess thở phào, lâng lâng sung sướng. Các chị đã có khi nào được ngắm nhìn một cảnh sáng trăng đẹp hơn thế này bao giờ chưa ?

- Trời sáng vàng vạc gần như giữa ban ngày vậy, Alice phụ họa theo. Mình thích ngắm

nhìn những ngọn đồi được khắc họa trên nền trời đêm ở đằng xa, trông đến là nên thơ. Chúng in đậm nét tới nỗi...

Cô chợt ngưng ngang đột ngột và đứng bật lên, chết trân tại chỗ. Mấy cô bạn nhìn Alice trân trối, sững sốt cao độ.

- Mình nằm chiêm bao hay sao vậy ? Alice nói như người mê sảng. Coi kìa... trên cao, trên đỉnh đồi ấy...

Theo hướng cánh tay của Alice, Marion, Bess và Milly nhìn thấy những cái bóng trắng toát đang di động dưới ánh sáng trắng.

- Những bóng ma ! Bess la hoảng.

- Ma với chả quỷ ! Để yên xem nào, đừng có làm rối lên như vậy ! Marion la cô em họ.

- Các chị cứ yên tâm, Milly vừa mỉm cười vừa bảo. Đó là các thành viên của giáo phái đang triển khai các hoạt động ngoài trời của họ đấy mà. Họ chỉ xuất hiện trong trang phục màu trắng vào những đêm trăng thanh gió mát mà thôi.

Bốn cô gái cùng thưởng ngoạn hồi lâu các màn thao diễn của những tế sư đạo Druides theo một lối mới ấy.

- Họ có làm được trò trống gì cho ra hồn đâu, Alice nêu nhận xét. Hình như họ cứ xoay tròn quanh một cái cây - một cây sồi - chắc vậy - hết tiến tới, lại lùi, rồi quay tròn tại chỗ.

- Đó chỉ là những kẻ loạn trí đáng thương thôi, Bess nói, giọng đầy trắc ẩn.

Nghi thức dị kỳ kéo dài khoảng mười phút. Bỗng chốc, các nữ khán giả thấy toàn thể các bóng trắng đều theo nhau biến mất sau triền đồi phía bên kia.

- Cậu có tin rằng nghi lễ ấy có ý nghĩa gì không ? Marion hỏi Alice.

- Đó là điều mà mình hy vọng sẽ khám phá được, Alice đáp, đầy quyết tâm.

Lặng lẽ, các cô gái kéo nhau lên gác ngủ.

Chương mười một

LỜI CẢNH BÁO

Kể từ ngày đặt chân tới Giậu Đỏ đến nay, Alice không ngừng bị ám ảnh bởi một ý nghĩ: thám hiểm hang động. Nghi lễ dị kỳ đã diễn ra dưới ánh trăng chỉ càng làm tăng thêm nỗi khát khao ấy. Cô có cảm tưởng rằng các môn đồ của đạo thờ cúng thần bí dành cho thiên nhiên đang sử dụng hang núi cho những mục tiêu bất lương.

Được thông báo kịp thời về kế hoạch do Alice đề ra, bà cụ Barn, tuy không chống đối triệt để, đã nhúu mày tỏ dấu không tán thành:

- Ta không mấy ưa ý kiến ấy, bà tuyên bố thẳng thừng. Bọn người đó chắc là vô hại, nhưng chúng ta không có mấy may thông tin nào về họ cả. Ta lấy làm tiếc vì đã cho họ thuê mướn đất đai của mình. Tất cả bà con chòm xóm đều phản đối hai bà cháu ta.

- Và họ chẳng có gì sai quấy cả ! Bà Salisbury phụ họa theo, vì nãy giờ bà đã nghe lóm được cuộc nói chuyện và cũng muốn góp ý cho đỡ buồn. Cụ đã làm giảm giá nông trang của cụ rồi đấy.

- Điều đó chẳng lấy gì làm quan trọng, vì gia đình cháu đâu có muốn bán nông trang, Milly nói xen vào với một nụ cười nhằm làm dịu bớt phần nào sự bất kính trong câu nói của mình. Tất cả những gì thiên hạ đồn thổi về các khách thuê đất, theo cháu nghĩ, có phần hơi quá. Tuy vậy, quả thật là ngay cả chú Rudolphi cũng không dám mạo hiểm đi sang phía của họ.

- Thế mà riêng mình lại mơ ước đến thăm họ mới chết chứ ! Alice vừa cười vừa nói. Được thế thì vui phải biết.

- Vui cái gì ! Bà Salisbury căn nhắc - Ôi chao ! Giới trẻ hiện đại này, vừa liều lĩnh vừa vô tư thấy thương làm sao ! Vào thời của tôi, các cô bé đâu có tung tăng khắp bốn phương tám hướng như những con ngựa hoang thế này bao giờ. Hãy coi chừng đấy, cụ Barn ạ, cụ mà cứ thả lỏng cho chúng tự do hành động, coi chừng có ngày chúng dám gia nhập vào giáo phái kia lắm đấy.

- Gì chứ chuyện ấy thì tôi khỏi cần lo rồi, bà cụ Barn đáp lại. Cả bốn chị em chúng đứa nào đứa nấy đều rất khôn ngoan và chẳng có đứa nào điên khùng tới mức ấy đâu.

Tiếp theo cuộc nói chuyện trên, bốn chị em đã thống nhất ý kiến dời chuyển thám hiểm lại sau này; nhưng họ không hề từ bỏ quyết tâm ấy.

- Chúng ta sẽ thuyết phục được bà ngoại nếu chúng ta nói với ngoại lúc không có mặt bà Salisbury, Milly một hôm đã tuyên bố. Chúng ta hãy ráng kiên nhẫn đợi chờ thời cơ thuận lợi.

Alice, Bess và Marion cũng thỏa hiệp rằng tốt nhất là nên chờ đợi, hưởng nữa thời gian trôi qua rất nhanh tại Giậu Đỏ. Đời sống mới mẻ ở nông trang khiến các cô bé say mê tới mức họ thường biên những lá thư đầy hứng khởi về cho cha mẹ ở thành phố, cầu xin các đấng sinh thành cho phép mình được gia hạn thời gian lưu trú ở đây. Thỉnh thoảng lần nào cũng đều được đồng ý không chút do dự.

Một buổi chiều, Alice cảm thấy loanh quanh mãi trong trang trại cũng chán, nên đã bỏ mặc bạn bè nằm dài trên những chiếc ghế gỗ, dưới bóng mát của mái hiên trước cổng trại, làm một chuyến dã ngoại. Cô một mình băng đồng lội suối, nhắm thẳng hướng khu rừng cây ven dòng sông, Chẳng mấy chốc đến trước một ngã ba với một con đường mòn, Alice quyết định đi theo con đường mòn được vạch nên bởi những dấu chân xa lạ.

Mới đảo qua con đường chưa đầy một trăm mét, Alice bỗng nghe một tiếng la yếu ớt. Alice dừng chân và vểnh tai nghe ngóng. Tiếng kêu không được lặp lại.

- Lại thêm một trò đùa của trí tưởng tượng của mình rồi, cô tự nhủ. Đó chẳng qua là tiếng kêu của một con chim rừng nào đó chứ gì !

Alice rảo bước mau hơn. Vài phút sau, tại một khúc ngoặt của con đường mòn, cô chợt thấy một bà già, ngồi bệt trên cỏ, mặt nhăn nhó vì đau đớn.

- Bác bị sao vậy ? Alice hỏi trong lúc chạy vội về phía nạn nhân.

- Tôi lỡ vấp phải một cái rễ cây, bà già thều thào, trong lúc ngã nửa thân trên về đằng sau do cơn đau. Mắt cá chân của tôi... chắc dập quá.

Alice quì xuống cỏ và xem xét kỹ mắt cá chân bị thương. Nó đã bắt đầu sưng húp lên, nhưng sau khi mảy mò xoa nắn và lắc nhẹ các khớp xương, cô trấn an:

- Bác hãy thử bước đi chút xíu xem sao, con sẽ dìu đỡ bác; chỉ bị bong gân nhẹ thôi mà.

Ngay bước chân đầu tiên, bà già đã tái mét mặt mày.

- Tôi sẽ ra sao đây ? Bà ta rên rỉ.

- Bác ở xa đây lắm không ? Alice hỏi.

Bà già nhìn cô với một vẻ lạ lùng, không đáp nửa lời. Tưởng rằng bà nọ không nghe thấy, Alice hỏi lại lần nữa.

- Cách khoảng bốn trăm mét ở trên thượng nguồn. Kẽ bị thương thều thào. Tôi sẽ đi về đó.

- Bác đi gì nổi, Alice bảo. Bác hãy đợi con ở đây, con sẽ chạy kiếm người dưới nông trang tới giúp.

- Đừng ! Đừng ! Bà già phản đối một cách mạnh mẽ đáng ngạc nhiên.

Dường như hiểu rằng sự từ khước của mình có thể bị coi là kỳ dị, bà lật đật bổ sung:

- Tôi không muốn làm phiền ai hết.

- Bác nghĩ gì mà lẩn thẩn vậy ? Bác đâu có thể nào bước đi trong tình trạng này. Con không dè là bác bị đau nặng đến thế. Đi về nông trang và quay trở lại liền chỉ mất mười phút là cùng.

Bà già lắc đầu quày quạy.

- Bây giờ tôi thấy đỡ nhiều rồi, tôi sẽ quay về nhà mình. Tôi không cần ai giúp đâu.

Bà ta tính lảng xa ra, nhưng chỉ mới được ba bước ngắn đã loạng choạng suýt té.

- Nếu bác không muốn con đi tìm người đến cứu, thì bác hãy cho phép con đi kèm bác một đôi đường.

Bà già tính phản đối nhưng Alice đã nắm lấy cánh tay bà, quàng qua vai mình và đỡ kẻ bị

thường ở ngang hông, dìu bà ta tiến tới một cách nhẹ nhàng. Quả là một cuộc tiến tới chậm rì và nhúc nhối. Bà già cố cắn răng chịu đựng, chỉ duy nhất một lần buột miệng khẽ rên một tiếng.

- Thế là vượt quá sức của bác rồi đấy ! Alice xúc động bảo. Bác hãy để con đi tìm chú Rudolph... Chú ấy sẽ cứu bác.

- Không ! Câu đáp quyết liệt chỉ có thế.

"Tại sao lại có sự từ khước này nhỉ ?" Alice tự hỏi.

Khi cả hai tiến tới trên con đường mòn, Alice chợt hiểu rằng cơn nguy khốn của người bạn đường này không phải chỉ là nỗi đau đang cào xé mà còn cả sự có mặt của Alice bên cạnh bà ta nữa. Điều này khiến cô ngỡ ngàng tuy nhiên cô vẫn không nỡ bỏ rơi bà già.

- Con nhớ là không thấy nhà cửa gì nằm dọc theo ven sông cả, lát sau Alice mới lên tiếng. Không lẽ bác thuộc giáo phái *các tín đồ dưới gốc sồi cổ thụ* chẳng ?

Trên gương mặt bà già phớt qua một thoáng châm biếm lập tức nhường chỗ cho một vẻ buồn rười rượi.

- Đúng thế. Bà nói lí nhí.

Alice quan sát bà ta chăm chú hơn trước. Bà vận một bộ áo váy bằng hàng cô-tông màu xanh dương, tuy rất đậm bạc, nhưng vẫn không có vẻ gì là một loại trang phục của giới tu hành. Mặt khác bà ta cũng không hề biểu lộ hoặc ứng xử theo kiểu mà Alice quan niệm và chờ đợi nơi một thành viên của một giáo phái kỳ dị. Những con người ấy hẳn phải là những nhân vật được linh ứng, với lòng cuồng tín đáng nể, vậy mà bà già này lại giống y như bất cứ một phụ nữ nào khác cùng độ tuổi.

- Cuộc sống giữa cảnh thiên nhiên thơ mộng là một nếp sống rất lành mạnh, Alice nói tiếp để bắt chuyện. Khi nhìn thấy từ xa các lều bạt của những người đồng đạo với bác, con thường rất thèm được đến thăm họ.

Bà già bất thần đứng sững lại trên con đường mòn và ngó chòng chọc ngay mặt Alice với một vẻ lo lắng cao độ.

- Cô chớ có dại mà toan tính chuyện ấy. Bà ta bảo.

- Tại sao ạ ?

- Tại vì như thế là cực kỳ bất cần.

- Bất cần ? Alice lặp lại, sửng sốt. Con không hiểu.

- Nghĩa là... nói cho ngay..., bà già ấp a ấp úng, các... các môn sinh trong đạo thờ cúng của chúng tôi không muốn bị người khác rình rập theo dõi.

- Có phải vì các nghi thức trong đạo của bác chỉ dành riêng cho những ai được mặc khải phải không ạ ?

- Đúng vậy, bà già lật đật đáp, nhẹ nhõm thấy rõ.

- Nhưng con có thể đến vào một lúc khác giữa ban ngày ban mặt chứ ?

- Đừng, đừng, hãy liệu đấy !

Hai người tiếp tục đi, lặng thinh với những suy tư riêng của mỗi người. Hiển nhiên là các câu hỏi của Alice đã khiến bà già hết sức bối rối. Cả nỗi trăn trở lẫn niềm đau xót in hằn trên

nét mặt bị dần vạt của bà ta.

Khi hai người đi tới vừa đúng tầm nhìn thấy các lều bạt, kẻ bị thương liền đứng sững lại.

- Xin cảm tạ cô, bà ta nói. Giờ đây, tôi yêu cầu cô hãy bỏ tôi lại một mình.

Alice do dự, rồi nhượng bộ trước ước muốn của người bạn đường cao niên. Nhưng vẫn chưa yên tâm, cô bảo:

- Xin bác cho phép con kiếm cho bác một cây gậy đủ vững chắc để dùng làm gậy chống.

Không đợi câu trả lời, Alice rảo vào trong rừng, tìm được một khúc cành cây khá rắn chắc và đưa lại cho bà già.

- Cô thật tử tế và chu đáo hết sức, bà ta nói với giọng rất dịu ngọt. Tôi muốn...

Điều mà bà ta mong muốn Alice đã chẳng bao giờ được biết, bởi bà già đã quay ngoắt đi và rời xa với bước chân hơi khập khiễng.

- Hãy nhớ những gì tôi đã nói với cô ! Bà ta ngoái cổ lại và nói qua bờ vai. Đừng bao giờ lại gần khu lều trại của chúng tôi đấy !

Càng thắc mắc hơn bao giờ hết, Alice tần ngần dòm theo bà ta hồi lâu, rồi đi ngược trở lại lộ trình cũ.

"Sao bà già đáng thương ấy lại có một thái độ kỳ quặc đến thế nhỉ ? Alice tự hỏi. Bà ta đang đau đến điếng cả người vậy mà vẫn không chịu cho mình dúi dờ tới tận lều bạt của bà ta. Mình có thể làm điều gì xấu nhỉ, khi xâm nhập vào lô đất mà bọn họ đã thuê mượn dài hạn kia ? Hay là chính là sau cái gọi là đạo thờ cúng ấy đang có che giấu những hoạt động phi pháp, đúng như mình đã nghi ngờ từ trước đến nay ?"

Càng nghĩ Alice càng thấy khó xử.

"Dù sao, mình cũng đã gặp được một nữ tín đồ mà niềm tin vào đạo của bà ta không hề đem lại hạnh phúc và cả sự bình an nữa ! Bà có vẻ khổ sở và hoảng hốt đến là tội nghiệp !

Trong lúc nghiền ngẫm về các giả thuyết trên, Alice không ngừng rảo bước.

"Có điều chắc chắn, Alice kết luận mà cười thầm trong bụng, mình sẽ chẳng dại gì mà nghe theo lời khuyên đã được ban cho mình đâu. Ngay khi có dịp may đầu tiên, mình sẽ đến ngay khu lều trại và mình sẽ khám phá bằng được những gì đang được âm mưu ở đó..."

Chương mười hai

CẢNH TƯỢNG LẠ ĐỒI

Khi về tới Giậu Đỏ, Alice bắt gặp bà Salisbury, ông Auerbach, Milly, Bess và Marion cùng ngồi dưới mái hiên nhà. Alice không có ý định kể lại chuyến phiêu lưu của mình, nhưng dáng vẻ của cô đã phản bội cô. Bess và Marion tới tấp tấn công bằng nhiều câu hỏi đến nỗi Alice đã không sao cưỡng lại được việc tường thuật cho họ nghe cuộc gặp gỡ của mình với bà già thuộc nhóm *các tín đồ dưới gốc sồi cổ thụ*.

- Tôi nói có sai đâu ! Bà Salisbury nói. Mụ già ấy đã cấm cô bèn mảng lại gần khu lều trại của họ. Tôi hy vọng rằng phen này thì cô hiểu rồi chứ ?

Alice vừa lắc đầu vừa cười thành tiếng:

- Ngược lại là đằng khác. Con càng thêm quan tâm đến những gì diễn ra ở phía quả đồi ấy. Sẽ thú vị biết bao nếu mình mò đến đó coi chơi cho biết sự tình.

- Trúng phóc ý kiến của tớ ! Marion tán thành.

Milly biểu đồng tình với vẻ hăng say. Bess tỏ ra dè dặt giữ ý giữ tứ hơn. Đành rằng nó khoái các cuộc phiêu lưu, nhưng chừng mực hơn hai bậc đàn chị của mình.

- Tôi đã khuyên các cô là hãy tránh xa khỏi loại người ấy mà. Ông Auerbach nói xen vào, và đây là một trong những lần rất họa hoằn ông ta biểu thị sự nhất trí với bà Salisbury. Con trai tôi luôn luôn nói rằng chẳng lợi lộc gì hết khi xen vào những việc không mắc mớ tới mình.

Alice thiếu chút nữa thì đã buông một câu thật đích đáng. Trong thâm tâm, thực lòng Alice không thích kiểu bà Salisbury và ông Auerbach chẳng làm gì khác ngoài việc tằm nằng, trong lúc không tiếc lời ban phát những lời dạy đời chẳng ai thèm nghe. Nhưng sự có giáo dục và bản chất tốt bụng cố hữu đã bùm miệng cô kịp thời và cô chỉ bỏ nhỏ một câu:

- Khổ nỗi con e rằng vụ này lại có liên quan rất nhiều tới cụ Barn và em Milly.

Bà cụ Barn, vừa tình cờ đến họp mặt với mọi người, lập tức lên tiếng can thiệp:

- Bản thân tôi rất lấy làm phiền lòng vì bọn trẻ cứ cầm đầu lao tới những mối nguy không sao lường trước được; tuy nhiên, tôi bắt đầu tin rằng đã tới lúc ta cũng nên thăm dò xem chuyện gì đang xảy ra ở đằng ấy, tôi muốn nói là trên ngọn đồi đằng kia. Nếu họ thuộc loại người bất hảo, tôi sẽ tổng cổ đi chỗ khác ngay.

Ông Auerbach và bà Salisbury ngậm miệng làm thinh mà trong lòng cảm thấy tức muốn ối máu. Alice nháy mắt với bạn bè của mình và, vài giây sau, họ đã kín đáo rút cả vào trong phòng mở một cuộc họp bàn để lấy ý kiến biểu quyết.

- Ai muốn tiến hành cuộc điều tra với mình nào ? Alice hỏi.

- Em ! Milly hăng hái xung phong.

- Chị tin rằng như thế là bảo đảm an toàn chứ ? Bess lo lắng rào đón.

- Nói cho ngay, mình không dám bảo lãnh gì hết, Alice thẳng thắn đáp. Tất cả những gì

mình có thể nói đó là nếu mình đánh giá rằng các rủi ro là quá lớn, thì mình sẽ không lao vào cuộc phiêu lưu mà không đưa ra những biện pháp đề phòng, và nhất là không báo cho ba mình biết trước. Theo mình *các tín đồ dưới gốc sồi cổ thụ* chỉ là những kẻ nặng đầu óc mê tín dị đoan...

- ...Hoặc loại con rối mà những kẻ khác dễ dàng giật dây điều khiển, Bess nói xen vào với một cái rùng mình thoáng nhẹ. Thôi, có bàn cãi nữa cũng vô ích. Chị thừa rõ là em sẽ theo chị như bóng với hình, cho dầu chỉ là để can ngăn chị làm... những chuyện xằng bậy.

- Rõ ràng là chúng ta sẽ chẳng đi đến đâu cả, nếu bà Salisbury và ông Auerbach còn "kỳ đà cản mũi" các kế hoạch của chúng ta, Alice nói. Mặt khác, cũng cần tránh thái độ khích bác lúc nào cũng... xù lông nhím sẵn sàng phản ứng tất cả những gì họ nói, sẽ không có lợi.

- Tớ hoàn toàn nhất trí với cậu, Marion hưởng ứng. Nhưng chúng ta sẽ áp dụng cách nào đây, để đột nhập vào "thành lũy" được cách ly kỳ ấy ?

- Điều ấy thì mình hiện còn chưa rõ. Cần phải chuẩn bị kế hoạch của chúng ta thật tỉ mỉ, và để bắt đầu, mình muốn, có các chi tiết về bộ đồ mà các thành viên của giáo phái đã khoác để hành lễ ban đêm.

- Cách tốt nhất để có được các chi tiết ấy là chúng ta sẽ len lỏi qua rừng càng gần khu lều trại bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu để quan sát nghi lễ về đêm của họ, Milly nhanh nhẩu góp ý.

Alice tán thành.

- Luôn tiện, Milly nói tiếp, em đã nói cho các chị biết chưa nhỉ, là cái hang ấy có tới hai lối thoát - một trên đất đai của bà cháu em, còn lối ra vào kia thì nằm trên lô đất đã cho thuê mượn.

- Thật thế ư ? Cám ơn là em đã nhắc lại. Nếu vậy thì mọi sự đơn giản hơn nhiều, Alice đáp. Cái lối vào kếp ấy đúng là trời đã thương chúng ta. Nếu chúng ta không thành công được trong việc phát hiện ra những gì ẩn giấu sau các nghi thức ấy, thì ta vẫn sẽ có thể đột nhập vào hang bằng phía bên này và thoát ra khỏi hang bằng lối bên kia cơ mà.

- Làm thế thì đúng là điên thật đấy ! Bess la hoảng.

Các cô gái đều giữ yên lặng tuyệt đối về các kế hoạch, nhưng dáng vẻ kỳ bí của họ, các cuộc họp mặt của họ đã khơi dậy mối nghi ngờ nơi hai vị khách trọ.

- Mấy cô đang âm mưu gì vậy ? Một sáng nọ bà Salisbury đã hỏi. Ở vào địa vị bà cụ Barn, tôi nên đề cao cảnh giác với mấy cô mới phải.

Nhưng đáp lại câu hỏi ấy chỉ là những nụ cười mà không hề có một phản ứng gì từ phía các cô gái. Điều đó khiến mối nghi ngờ càng tăng.

Đã mấy ngày rình rập mà *các tín đồ dưới gốc sồi cổ thụ* không hề xuất đầu lộ diện, khiến các cô gái thất vọng não nề. Họ không ngừng dõi mắt nhìn về phía đồi cây nhưng chẳng thấy gì ngay cả vào những đêm có trăng sao vắng vặc.

- Cứ như thể họ đã rúc hết xuống hang, như loài chồn cáo vậy. Marion một hôm đã phát biểu, nét mặt ủ ê.

Cô gái nhiều nam tính vừa trở về sau một chuyến tuần tra thám thính, lần thứ mấy mươi không rõ, quanh quất gần khu lều trại với hy vọng bất chợt khám phá thấy một điều gì đó.

- Không chừng họ đã nhận ra được là bọn mình đang rình rập họ cũng nên. Marion nói thêm.

- Dù sao đi nữa họ vẫn đang còn ở trên đồi, Milly đáp lại, vì ngoại đã nhận được tiền thuê đất sáng nay.

- Còn em đã thấy khói bốc lên từ một cái lều bạt - Bess phụ họa.

- Có ai biết họ nhận lương thực thực phẩm ở đâu không hả ? Alice hỏi trong lúc ngoảnh nhìn Milly. Dù sao thì họ cũng không thể sống chỉ nhờ nước lã và khí trời mà thôi !

- Chắc họ đã nhờ bạn bè thân hữu lo giùm khâu hậu cần, Milly đáp. Em còn nhớ thỉnh thoảng có bắt gặp những xe hơi rất sang trọng đậu ở bên kia đồi.

- Những xe hơi sang trọng, em bảo sao ? Alice thốt lên. Thế ra đó không phải là những kẻ bần hàn đáng thương !... Ôi ! Mình chờ hết nổi nữa rồi... Chắc sẽ sớm xảy ra chuyện gì đó ! Chúng ta hãy hành động rồi muốn ra sao thì ra !

- Mà chị tính làm gì chứ ? Bess lo ngại hỏi.

- Thám hiểm hang động.

Như để đáp lại lời cầu mong của Alice, "chuyện gì đó" đã xảy ra ngay tối hôm ấy thật.

Các cô gái kết thúc việc rửa chén đĩa khá trễ. Khi họ ra khỏi gian bếp, bóng đêm đã phủ lên mọi vật. Bà Salisbury và ông Auerbach đã rút về phòng riêng của mỗi người. Mặt trăng cao vờn vờn trên bầu trời. Do thói quen nhiều hơn là do linh cảm, Alice nhìn về phía đồi cây.

- Họ kia rồi ! Cô reo lên.

Thật vậy, Alice đã thấy những bóng người đang chuyển dịch, theo một nhịp đều đặn.

- Nhanh lên, ta hãy khẩn trương lên ! Alice bảo. Họ đang cử hành một nghi thức đấy.

Các nữ thám tử nghiệp dư chạy băng ngang bồn cỏ trong vườn nhà, vượt qua rào giậu và chỉ dừng bước khi đã tới sát cạnh khu lều trại.

- Thận trọng nhé, Alice thì thảo. Ta hãy phân tán ra đằng sau các thân cây, mà nhất là chớ có hé môi nói lời nào đấy !

Khẩu lệnh này liền lập tức được thi hành, ngoại trừ Bess, do quá khiếp đảm, cứ theo dích (theo đúng nghĩa đen của từ) vào Marion. Alice đứng núp sau một cây sồi lớn, ở mãi gần đỉnh đồi. Từ vị trí thuận lợi ấy, cô có thể nhìn toàn cảnh rất rõ ràng.

Đúng đó mới được mấy giây đồng hồ, Alice đã nghe tiếng nhiều chiếc xe hơi lăn bánh trên con lộ nhỏ hẹp, ở dưới chân đồi. Đoàn xe ngừng bánh cách khu lều trại khoảng dăm bảy thước.

Nhiều người đàn ông xuống xe. Alice ở quá xa nên không sao phân biệt được các gương mặt dưới ánh những ngọn đèn pha chói lòa, nhưng cô thấy số người mới đến cũng bắt đầu khoác những bộ áo thụng trắng có nón vải trùm chỉ để hở có hai con mắt và đến gặp những bóng trắng khác trên triền đồi.

Suốt khoảng mười phút, các thành viên của giáo phái vừa xoay vòng vừa khua vẩy hai tay và bước đi lảo đảo loạng choạng như đang trong cơn say xỉn. Rồi họ nối đuôi nhau tiến tới theo một hàng dài về phía cái hang đá trông như một cái miệng đang há ra từ từ nuốt chửng từng người.

Bất chợt, Alice thấy mình bị ai chộp mạnh vào cánh tay. Cô quay phắt lại và xuýt bật cười may mà ngăn lại kịp.

- Marion ! Đừng tái diễn trò ấy nữa. Bạn làm mình suýt nữa đứng tim đấy !

- Cậu nghĩ sao về chuyện này ?

- Đây là cảnh tượng lạ đời nhất mà mình chưa từng thấy. Mình chẳng biết nên làm gì bây giờ nữa !

- Hay là mình theo họ vào trong hang xem sao.

- Lỡ họ tóm được thì sao ? Không, vụ này theo mình chẳng phải chuyện chơi đâu; lao đầu vào giữa miệng cộp chẳng đưa chúng ta đến đâu cả. Mình nghĩ rằng bấy nhiêu cũng là đủ cho tối nay rồi. Ta về thôi.

- Thật là uổng ! Marion lầu bầu, cụt hứng.

Bess và Milly đã tuân theo chỉ thị trên mà không mấy may mắn tiếc. Cảnh tượng vừa diễn ra trước mắt khiến đôi chân của chúng vẫn còn run rẩy như chỉ chực khụy xuống.

- Tại sao những con người ấy lại đến đây bằng xe hơi nhỉ ? Milly lên tiếng hỏi, đầy ưu tư, trong lúc quay về.

- Chị cũng đang tự hỏi như vậy, Alice đáp. Nhưng chị tin là mình đã đoán ra rồi.

- Vậy thì hãy nói cho bọn này nghe đi. Các bạn gái của Alice năn nỉ.

- Đây chỉ là một giả quyết thôi: Mình có cảm tưởng rằng chỉ có lẽ tẻ vài người thường trú ở trại, nhưng vì những người cầm đầu muốn làm cho thiên hạ tin rằng lực lượng của giáo phái rất là hùng hậu, nên đã mời bạn bè đến tăng cường quân số nhân dịp các nghi thức về đêm.

- Có một điều chắc mười mươi là: các xe hơi xe nào xe nấy đều kín đặc người là người. Bess nói.

- Nếu giả thuyết của chị mà chính xác, chị Alice ạ, thì nguyên nhân của vụ dàn cảnh này vượt khỏi sự hiểu biết của em. Milly tuyên bố với một thoáng ngờ vực trong giọng nói.

- Nó cũng thoát khỏi sự hiểu biết của chính chị luôn. Alice thú nhận.

- Làm sao cậu lại muốn khám phá được cái gì, nếu cứ một mực phản đối việc vào thám hiểm hang động chứ ? Marion nhăn nhó, vẫn tiếc dịp may lúc này.

- Đừng tự dẫn dắt mình như vậy chứ, Alice giễu cợt. Mình đã nuôi ý định vào tham quan trong đó từ trước rồi. Nhưng mỗi việc đều có các điều kiện của nó. Tối nay mình đã biết đủ những gì mình muốn biết rồi.

- Về chuyện bộ đồ ấy hả ? Milly hỏi.

- Phải. Với mấy tấm drap trải giường và vài cái áo gối, chị sẽ may thành một bộ đồ theo kiểu dáng ấy. Phải chuẩn bị thật kỹ khi tiến hành cuộc thám hiểm !

Chương mười ba

THÊM MỘT LỜI CẢNH BÁO

Những ngày sau đó đã trôi qua trong sự êm ả tĩnh lặng. Khu lều trại của *các tín đồ dưới gốc sồi cổ thụ* vắng tanh vắng ngắt như một nghĩa trang. Lâu lâu, một cụm khói bốc lên nhắc nhở các cô gái là ở đây vẫn có người canh gác. Ngoài điều ấy ra, họ không hề bắt gặp bóng dáng một sinh vật nào.

- Mình thật muốn tin rằng họ có cái gen di truyền của loài gấu chuyên ngủ đông suốt thời gian tạm nghỉ xen giữa các buổi lễ theo nghi thức của giáo phái, Marion một hôm đã ngửa miệng tuyên bố. Làm sao mà họ có thể chui rúc lâu ngày như vậy trong hang đá được nhỉ ?

Alice không tranh luận về vụ việc này thường xuyên như các bạn; bù lại, cô động não rất nhiều. Cô miệt mài suy nghĩ về cách ăn ở của giáo phái nọ tới mức quên hẳn cả Yvonne Hoàng lẫn bản tin mã hóa. Với một sự nôn nóng bức rứt, cô ngóng đợi buổi lễ về đêm kỳ sau.

Bà Salisbury và ông Auerbach tiếp tục đưa ra những lời khuyên, những câu hỏi mà cả bốn người bạn gái chỉ đáp lại một cách chiếu lệ. Milly đã thông tin cho bà ngoại mình theo sát tình hình kế hoạch và bà dành miễn cưỡng cho phép cả nhóm được đến thám hiểm hang động khi nào thời cơ thuận lợi.

Để giết thì giờ, các cô gái chơi trò đánh cầu lông trên bồn cỏ trước nhà, làm những việc nữ công gia chánh hoặc các việc nuôi trồng ở trang trại. Họ tham gia vào việc thu hoạch dọc theo các rào giậu: dâu tằm, tắc, sim rừng. Sau khi đã xếp gọn vào các hộp nhỏ bằng các-tông, họ đem ra chợ Blackstone bán. Tối đến, họ ra đồng và với sự hỗ trợ của chú chó béc-giê, họ qui tụ lũ bò cái lại để vắt sữa.

Một hôm, cả nhóm lên đường hướng về các đồng cỏ muộn hơn thường lệ.

- Chị em mình hãy rảo bước lên, Miliy bảo, lũ bò đáng thương sẽ bực bội khó chịu và việc vắt sữa sẽ gay go lắm đây.

Cả bốn lao về phía trước như chạy việt dã, với chú chó béc-giê vừa sữa vừa đuổi theo sát nút.

Bầy bò đang ở tận cuối cánh đồng.

- Ôi ! Hãy coi chuyện gì đã xảy ra kìa ! Milly la hoảng trong lúc dừng chân lại bên hàng rào kẽm gai phân ranh cánh đồng. Một trụ rào đã gãy đổ... cầu trời chưa có con bò nào băng qua rào mà chạy mất !

Khi con chó tụ tập đàn bò lại, cô gái quē nhắm đếm từng con mà mặt choắt lại vì lo lắng.

- Thiêu mất Suzy, con bò sữa số một trong cả bầy !

- Hãy lừa những con khác về chuồng di, Alice bảo. Trong lúc ấy, chị sẽ đi tìm con Suzy. Nó đi chưa chắc xa lắm đâu !

Sau khi ngập ngừng một giây, Milly nhìn nhận rằng đó là việc tốt nhất cần làm ngay vì trời chiều đã quá muộn màng.

- Bọn em lừa bò về rồi sẽ quay lại tìm phụ với chị. Chị đừng có đi một mình xa quá nhé. Nó cẩn thận dặn dò.

Lừa cho lũ bò đi đằng trước, Milly, Bess và Marion cũng rời xa.

Alice lách mình qua lỗ hổng của hàng rào, men theo dấu chân lún sâu trên cỏ của con vật. Nhiều lần, cô đã dừng bước, vểnh tai nghe ngóng vì tin rằng vừa ghi nhận được tiếng leng keng của một quả chuông nhỏ.

Bóng râm tràn ngập khu rừng lá thấp. Alice rảo bước mau hơn. Lần nữa cô lại đứng yên bất động, thanh âm trong trẻo nghe rõ mồn một. Con bò cái không còn bao xa. Thành linh, Alice nhìn thấy nó đang nhón nhơ nhấm nháp với vẻ thích thú cỏ non mọc trên đồi cây, hoàn toàn dừng dưng với sự rối loạn do vụ mất tích của nó gây nên.

Giảm tốc để khỏi làm kinh động con vật, Alice tiến về phía nó và chợt đứng sững: trước mặt cô mở rộng cái hòng toang hoác của hang đá. May ời là may !

- Trời ời ! Alice lớn tiếng reo lên. Làm sao mà mình đến được nơi đây nhỉ ? Đây hẳn phải là cửa ngõ thứ hai mà Milly đã nói đến. Hang động băng ngang ngọn đồi theo hướng dòng sông: nó chắc hẳn phải trở ra ngay kế bên khu lều trại, nếu không phải là ngay chính giữa khu ấy.

Thậm chí không thềm suy tính lợi hại, Alice cầm đầu chạy thẳng tới lối vào và cúi khom người xuống. Cô vừa chớm ghé mắt nhìn, chưa kịp suy nghĩ xem có nên đột nhập một mình vào cái hang tối thui này không thì đã nghe tiếng một cành cây nhỏ gãy rãng rắc phía sau. Alice quay phắt lại và thấy một người đàn ông đứng sừng sững ngay sau lưng.

Gã dường như đã thoát thai từ sau những bụi cây che khuất lỗ hổng, Alice có cảm giác là gã đã được bố trí ở đó để canh gác.

- Cô tới đây làm gì ? Gã hỏi bằng một giọng lạnh như nước đá.

Alice cố gắng lắm mới giữ được bình tĩnh. Cô đã nhận ra người đàn ông nhờ thanh âm giọng nói của gã.

Chính là một trong mấy tên ngồi trên chiếc xe hơi mà cô đã thấy ở cửa hàng xăng dầu ngày nào: kẻ khoác lác mà đồng bọn gọi bằng cái tên Hank. Kinh ngạc đến điếng cả người, cô đã không sao thốt được nên lời để đáp lại câu hỏi của gã.

Trước sự câm lặng của Alice, người đàn ông tưởng đã làm cô khiếp đảm nên xốc tới, vẻ hù dọa:

- Điếc rồi hả ? Trả lời đi !

- Tôi đi kiểm con bò lạc kia, Alice bình tĩnh nói, đưa tay chỉ con Suzy đang gặm cỏ cách đó một quãng ngắn.

Nói rồi cô tròng mắt với vẻ thách thức. Gã tiến thêm hai bước về phía trước và một mùi hương quen thuộc đập ngay vào mũi Alice: nước hoa phương Đông ! Thiếu chút nữa thì Alice đã buột miệng nêu ra câu hỏi, may mà cô đã kịp cắn môi. Điều tối kỵ là khơi dậy các mối ngờ vực của gã đàn ông, cô tự nhủ.

- Chà, chà !... Cô nói là cô đi kiểm con bò, vậy mà tôi lại bất chợt thấy cô ở cửa hang !

- Thế thì có gì chứ ? Alice cự lại. Tôi thắc mắc không biết trong ấy ra sao. Chẳng lẽ đó không phải là một sự hiểu kỳ tự nhiên sao ?

- Cô chẳng có việc gì để làm ở đây cả, người đàn ông cần nhàn. Cô hiện đang ở trên đất của *các tín đồ dưới gốc sồi cổ thụ*.

- Ái chà ! Alice reo lên, giả bộ hết sức cảm kích trước danh hiệu trên. Chú thuộc về một giáo phái ẩn dật hả ? Hay quá !

- Đừng có nói nhảm nữa ! Người đàn ông gào lên. Hãy cút xéo ngay với con bò của mi và đừng để ta thấy mặt nữa đấy !

Alice hiểu rằng tốt nhất là đừng tranh cãi. Người đàn ông này khiến cô phát ón; gã có một gương mặt đanh ác, một cái nhìn dữ tợn. Nắm lấy con bò sữa bằng một bên sừng, cô lôi nó theo mình.

Chân bước đi nhưng Alice cố sắp xếp các ý nghĩ trong óc cho trật tự. Và cô cảm thấy thật khó hiểu. Vậy ra người đàn ông có gương mặt của kẻ lừa đảo này thuộc cái giáo phái xem ra rất đáng nghi ngờ. Đã hai năm rồi mười, gã làm công việc cảnh giới trước lối vào hang. Và lẽ nào *các tín đồ dưới gốc sồi cổ thụ* lại cảnh giác cao đến thế đối với đám dân quê chất phác, nếu không phải vì họ đang tiến hành những hoạt động phi pháp ?

Còn mùi nước hoa kia ? Nó có nghĩa gì không ? Alice càng suy nghĩ về các biến cố có quan hệ với nó, càng không khỏi ngạc nhiên, thắc mắc.

Trước hết: sự từ chối của Yvonne Hoàng đối với việc bán cho Bess ve nước hoa ấy, rồi đến cuộc gặp gỡ với kẻ lạ mặt trên xe lửa, kẻ này khi ngồi trên chiếc xe hơi với tên Hank cũng đã sử dụng mùi thơm ấy. Và bây giờ mùi này lại bốc lên từ y phục của chính tên Hank.

Chắc chắn là có một quan hệ giữa tất cả các nhân vật kể trên. Alice nhủ. Mình dám chắc là thế. Tuy vậy, thật phi lý khi tất cả những kẻ đều nhúng vào cùng một "phi vụ" này lại ở cách xa nhau cả trăm cây số !

Suy nghĩ chán chê, Alice thấy chỉ còn cách giải cho ra bản tin mật mã.

Trời đã hầu như tối hẳn khi Alice về tới nông trang.

Milly chạy ra gặp cô.

- Vừa vắt sữa bọn em vừa thấy lo quá. Nó bảo. Chẳng bao giờ em để chị một mình nếu em biết con Suzy đi quá xa đến thế !

Alice thuật lại cho bạn bè nghe cuộc hội ngộ của mình với gã đàn ông tại cửa hang, tuy không nói rõ gã chẳng xa lạ gì đối với cô.

- Quả thật, các khách thuê mướn đất này, theo ý em là những kẻ khó ưa hết sức. Milly phán quyết, vẻ chán chường.

- Chị không run sợ khi thấy gã nhô lên từ các bụi cây ư ? Bess ngược một cái nhìn thán phục. Em mà bị thế, thì em đã té xỉu vì khiếp vía mất thôi.

- Đừng có vớ vẩn, Marion nói. Thời nay, thiên hạ đâu có dễ ngất xỉu nữa. Họa chẳng là em làm toàn thể giáo phái phát khiếp lên vì những tiếng la của em thì có. Biết đâu chẳng vì thế mà họ làm đơn hủy hợp đồng và xin được rút khỏi khu đất ấy càng sớm càng tốt.

- Họ sẽ chẳng có dịp nghe em la đâu vì em sẽ chẳng bao giờ dám mon men lại gần cái hang ấy.

Suốt buổi tối hôm ấy, Alice vẫn không hết dăm chiêu. Rửa chén đĩa xong, cô liền xin phép

rút lui về phòng riêng. Đầu tiên, cô đọc lại lá thư của cha cô, mới nhận được trong chuyến phát thư hồi sáng.

"Con đã thành công việc giải bản tin mã hóa chưa ?" Ông hỏi trong thư. Tốt hơn hết là con hãy giao nó cho một chuyên gia".

"Ba nói phải đấy !" Alice thở dài.

Alice lấy bản tin ra khỏi xác tay và hí hoáy làm việc với nó suốt hai giờ liền, trước khi hiểu ra rằng mình chỉ phí thì giờ vô ích.

"Mai mình sẽ đi Norwich và giao tờ giấy này cho một nhà chuyên môn. Nếu không tìm được một chuyên gia nào, mình sẽ đem nó đến cho ông cảnh sát trưởng ở đó".

Quyết định dứt khoát như thế rồi, Alice cảm thấy nhẹ cả người.

Sau khi đã bỏ bản tin vào xác tay, cô lên giường nằm và thiếp đi trong một giấc ngủ an lành, không ngờ được những gì mà ngày hôm sau sẽ xảy đến với mình.

Chương mười bốn

LỜI BUỘC TỘI

- Ai thích đi dạo chơi một vòng bằng xe nhà nào ? Alice đề nghị vào sáng hôm sau. Tớ phải làm một chuyến đi tới Nomick, thành phố lớn gần đây.

- Em ! Em ! Milly, Bess, và Marion cùng nhao nhao la lên.

Trời hôm ấy thật đẹp. Làm sao mà cưỡng lại được niềm vui cảm thấy gió lùa phần phật qua mái tóc !

Marion và Bess chiếm chỗ ngồi ở phía sau chiếc xe thể thao đã được xếp mui. Milly ngồi kế Alice, là người cầm tay lái. Họ đi theo con đường đã từng đưa họ tới Giậu Đỏ.

Cảnh vật hiện ra với họ có vẻ còn ngoạn mục hơn cả hôm họ tới đây nữa. Alice giảm tốc để thưởng ngoạn đầy đủ hơn.

- Xe còn nhiều xăng không chị ? Milly hỏi sau khoảng một giờ hành trình.

Alice nhìn đồng hồ chỉ mức xăng trên xe.

- Cám ơn em đã nhắc chị. Chúng ta sẽ phải dừng xe ở cây xăng tới.

Mấy cây số nữa, Milly đã thoáng nhìn thấy một cây xăng.

- Kỳ lạ thật, nó bảo. Chính đó là nơi chị em mình đã ăn trưa với nhau, hôm chị chở em từ River Hill về quê. Em đâu có dè là mình đã đi được xa đến thế.

Alice vào con đường trải đá cuội và chờ cho tới lúc hai chiếc xe đậu trước đã đi.

- Chúng mình ăn kem nhé ? Alice lên tiếng đề nghị.

Loáng một cái, Marion, Bess và Milly đã ra khỏi xe. Họ nối gót Alice vào quán ăn gần đó. Họ cùng ngồi xuống, nhưng mặc dầu hàng quán không đông tới mức kẹt khách, vẫn chẳng có ai đến xem bốn cô gái muốn dùng gì để phục vụ. Từ gian bếp vọng lên tận tai họ những giọng nói hống hách và đầy gậy gố.

- Hình như có chuyện gì đó không ổn thì phải Alice nói với các bạn.

Sau khoảng mười phút, hai nhân viên cảnh sát ra khỏi gian bếp cùng lúc với người bán xăng và bà giữ két của cửa hàng.

- Khoảng hai tuần trước chúng tôi đã bắt gặp tờ hai mươi đô la trong két tiền vào lúc cuối ngày. Chúng tôi không nảy sinh một mối nghi ngờ nào cả. Nhưng khi Joe đem toàn bộ doanh thu đến ngân hàng, người ta đã từ chối tờ giấy bạc ấy vì bảo đó là bạc giả.

Miệng nói, tay bà ta lấy ra từ trong két của mình một tờ giấy bạc và đưa cho các cảnh sát coi. Một người dò xét kỹ mặt trái nắng rồi đặt nó lên quầy hàng.

- Đúng, đây là tiền giả. Trong thời điểm hiện nay đang lưu hành rất nhiều giấy bạc giả loại này. Chúng tôi sẽ thộp cổ được bọn chúng, không sớm thì muộn. Chỉ là vấn đề kiên nhẫn thôi, mà gì chứ kiên nhẫn thì bọn tôi đâu có thiếu.

- Kiên nhẫn, nói thì dễ ! Đâu phải ông là người đã bị mất hai chục đô ! Với tôi, đó là cả một gia tài đấy ! Người đàn bà cự lại.

- Chúng tôi sẽ làm tất cả những gì chúng tôi có thể, tuy nhiên tôi e rằng bà sẽ phải cam chịu sự mất mát ấy thôi. Bởi lẽ thậm chí cả khi chúng tôi tóm cổ được bọn lừa đảo, cũng chẳng có gì đảm bảo là bà sẽ được bồi thường thiệt hại cả. Liệu bà có thể cung cấp cho chúng tôi một sự mô tả càng chính xác bao nhiêu càng tốt về nhân dạng kẻ đã đưa cho bà tờ giấy bạc này không ?

- Dễ thôi, số tiền chẳng như thế đâu phải có nhiều người xài. Tôi nhớ rất rõ đó là một con nhỏ tóc vàng; nó đã đến ăn trưa ở đây với mấy đứa bạn gái đồng trang lứa với nó. Tôi mà gặp lại nó thì sẽ nhìn ra ngay thôi.

Alice đã nghe lọt tai cuộc nói chuyện nhưng không một giây phút nào nảy sinh trong đầu óc cô cái ý nghĩ "con nhỏ" ấy lại chính là cô.

- Bao lâu cảnh sát còn ở đây, thì bấy lâu sẽ chẳng có ma nào thêm lo cho bọn mình đâu, cô gái tóc nâu tuyên bố. Mà nếu bọn mình muốn đi Norwick, thì cần phải khẩn trương lên mới được.

Milly tán thành:

- Đúng, vì nếu chúng ta không trở về trước khi đêm xuống, bà ngoại sẽ lo quỳnh lên mất.

Alice cũng đứng lên nhưng với vẻ tiếc rẻ vì từ lừa đảo đã khơi dậy sự chú ý của cô và cô muốn nghe được nhiều hơn.

Đúng lúc cả bốn chị em đi ra đến cửa, bà giữ két mới nhìn thấy họ. Bà há hốc miệng, hai mắt tròn trừng vì ngạc nhiên rồi vung tay về phía Alice.

- Nó đây nè !

- Ai ? Viên cảnh sát hỏi.

- Con bé đã trả tiền cho tôi bằng một tờ giấy bạc giả chứ còn ai nữa !

Alice và các bạn cùng đứng sững lại. Họ không tin nổi tai mình. Những gì diễn ra tiếp theo đó càng đáng kinh ngạc hơn nữa.

- Bắt lấy nó ! Bắt nó lại ! Bà giữ két la lên, như một mụ điên.

Một nhân viên cảnh sát đến đứng chắn ngang giữa cửa quán và mấy cô gái.

- Khoan đã, các cô cảm phiền cho. Ông ta nói. Sao đột nhiên mấy cô vội đi quá vậy, hử ?

- Chúng tôi cần phải tới Norwick, Alice đáp, mà vì không có ai đến để gọi món, nên chúng tôi đã quyết định bỏ đi.

- Không được, các cô còn phải trả lời mấy câu hỏi đã. Người cảnh sát nói.

Ông ta lấy tờ giấy bạc và đưa lại gần, như muốn dán vào mũi Alice.

- Cô đã thấy tờ giấy bạc này rồi chứ ?

- Tôi chả biết nói sao với ông cả. Nó cũng giống như hàng ngàn tờ giấy bạc khác thôi.

- Chính nó đã nhờ tôi đổi tiền lẻ giùm cho nó ! Bà giữ két chen vào. Phải không, Joe ?

- Đúng. Bà đã nói thế với tôi ngay sau khi họ đi khỏi.

- Cô nhìn nhận đã tới đây rồi chứ ? Viên sĩ quan cảnh sát hỏi.

- Dạ, nhưng tôi không hề dùng bạc giả để thanh toán.

- Dù sao chẳng nữa, chắc cô cũng hiểu rằng người ta ít khi trả tiền mua mấy ổ bánh mì xăng uych bằng một tờ hai mươi đô chứ ?

- Vì ba tôi đã cho tờ giấy bạc ấy để chị em chúng tôi chi tiêu trong kỳ nghỉ hè.

- Bịa chuyện khéo ghê ! Bà giữ kết cườì gắn.

- Đó là sự thật mà ! Marion tức tối xen vào.

- Không ai có quyền bắt giam chúng tôi vì một trò lừa đảo mà chúng tôi không hề phạm ! Bess gắt gỏng.

- Ồ ! Phạm hay không hãy về đồn. Thôi nào, lên đường ngay, rồi ta sẽ biết các thủ trưởng nghĩ sao về chuyện này.

- Ông không có quyền qui chụp trách nhiệm cho chúng tôi mà không có bằng chứng, Alice cứng cỏi nói. Nếu chúng tôi đã làm chuyện sai quấy đó chúng tôi đã chẳng dại gì mà quay trở lại đây hôm nay.

Trước nhận định trên, hai viên cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, bối rối. Thấy họ trù trù do dự, bà giữ kết không sao dần lòng được.

- Ơ kìa ! Làm ăn kiểu gì vậy ? Lẽ nào mấy ông lại để cho con ranh ấy nó "xỏ mũi". Tôi đã trình báo với các ông rằng chính nó là kẻ đã đưa tận tay tôi tờ giấy bạc ấy. Ngay chính nó cũng đã nhận như thế mà.

- Không đúng. Tôi công nhận là có nhờ bà đổi thành tiền lẻ một tờ giấy bạc hai mươi đô la, nhưng đâu phải là tờ này.

Viên cảnh sát này giờ không có ý kiến gì, bây giờ cắt ngang cuộc tranh cãi với vẻ dàn hòa:

- Làm rùm beng mà làm chi. Hãy đi theo chúng tôi, mời các cô. Các cô sẽ giải trình chuyện của các cô tại đồn cảnh sát.

Mấy cô gái trao nhau một cái nhìn lo âu. Làm gì đây ? Milly, Bess và Marion đều chỉ còn biết mong đợi Alice sẽ giải cứu cả bọn khỏi ngõ cụt không lối thoát này.

- Ít nhất xin các ông cho phép mấy bạn gái của tôi quay về Giậu Đỏ, ở gần Blackstone, nơi chúng tôi đang nghỉ hè tại đó.

- Không ! Câu trả lời cộc lốc có bấy nhiêu.

Và các nhân viên công lực đẩy cả bốn chị em về phía lối ra.

Chương mười lăm

VỊ CỨU TINH TỪ TRÊN TRỜI RƠI XUỐNG

Nội vụ tiến triển hết sức bất lợi cho Alice và các bạn của cô. Làm sao mà thoát được tình cảnh éo le này đây ?

Mọi chuyện xảy ra đột ngột và trớ trêu đến nỗi Alice không thể nghĩ ngay được cái gì để chứng minh sự ngoại phạm của mình. Thôi thì đành cứ về đồn cái đã. Đúng lúc cả bọn vừa bước ra khỏi nhà hàng, thì một chiếc xe hơi ngừng bánh trước một trụ bơm của cây xăng và một chàng trai thân hình cao ráo từ trên xe bước xuống. Vừa thoáng thấy bóng các nhân viên công lực và mấy tù nhân của họ, chàng ta đã giật thót người lên.

- Ở kia ! Có chuyện gì vậy ? Bốn cô bị gì mà mặt mày người nào người nấy... một đồng thể kia ?

Alice ngược mắt lên và thấy Karl, con trai của ông Auerbach. Đúng là một cuộc kỳ ngộ tiền định ! Alice chưa từng gặp một ai mà cảm thấy lòng mình sung sướng đến thế, từ cha sinh mẹ đẻ tới giờ !

- Anh Auerbach ! Cô reo lên, mừng như bắt được vàng. Mau đến cứu tụi này đi. Họ tính bắt giam tụi em đây.

- Trò đùa này có nghĩa là thế nào vậy ? Karl Auerbach sững sốt hỏi.

- Không phải là trò đùa, Alice đáp, mà chúng em bị bắt thật nhưng vì một điều mà chúng em không hề làm.

Vấn tắt đôi lời, Alice tóm lược cho anh ta rõ nội vụ. Các cảnh sát để mặc cho cô nói, tuy vẫn không gỡ bỏ cái mặt nạ nghiêm khắc của họ. Khi Alice nói xong, Karl liền quay về phía họ.

- Đề nghị các anh hãy nghe tôi nói đây. Không có gì cho phép các anh giải mấy cô gái này theo cả. Các anh đâu có lệnh truy nã. Tôi rất rành pháp luật và yêu cầu các anh hãy để cho các cô ấy đi ngay tức khắc.

- Anh là ai mà dám ra lệnh cho chúng tôi ? Người cảnh sát xẵng giọng hỏi.

- Tôi đâu dám mạo phạm, ra lệnh cho mấy anh. Tôi là Karl Auerbach. Mấy cô này đều là chỗ bạn bè thân quen với gia đình tôi. Cha tôi hiện đang ngụ tại nhà bà ngoại của một người trong bọn họ.

- Dù mấy cô gái này là bạn của anh hay không cũng thế thôi, đó đâu phải là điều sẽ ngăn được chúng tôi áp tải các cô ấy đi.

- Vụ giấy bạc giả này nghe... không lọt tai tí nào cả ! Karl Auerbach gay gắt cự lại.

- Danh giá của gia đình anh không xa lạ gì đối với chúng tôi, người cảnh sát thứ hai can thiệp vào. Nếu anh đứng ra bảo lãnh cho mấy cô bé này, chúng tôi sẽ cho về khi nào cần sẽ gọi sau. Chỉ xin anh cho biết cụ thể gia đình từng cô.

- Tôi sẵn lòng làm chuyện ấy, Karl đáp, vì cả bốn cô gái này đều thuộc những gia đình

lượng thiện và có tiếng tăm ai cũng biết.

Và vừa chỉ tay vào mỗi người, Karl vừa nêu đích danh:

- Milly Barn là cháu gái của bà Barn, chủ sở hữu nông trang Giậu Đỏ. Đây là cô Alice Roy, con gái của một luật sư mà danh tiếng ai cũng biết. Còn...

- Anh không định nói đến ngài James Roy ở River City đấy chứ ? Một viên cảnh sát hỏi xen vào.

- Còn phải hỏi ! Chính vì thế tôi khuyên mấy anh chó có đại mà bắt giữ con gái rệu của "ngài" mà không có bằng chứng đích xác.

- Tại sao cô không khai báo với chúng tôi danh tánh của cô ? Người cảnh sát nói với Alice.

- Vì các ông có cho chúng tôi cơ hội khai báo gì đâu. Các ông chỉ buộc tội theo lời khai của hai người kia thôi mà.

Vừa nói với vẻ hờn dỗi, Alice vừa hất cằm về phía bà giữ két và anh chàng bán xăng.

- Tôi vẫn tin rằng nó có tội, người phụ nữ giữ két gân cổ cãi lại. Nếu không phải chính nó đã đưa cho tôi tờ giấy bạc ấy, thì còn ai vào đây nữa ?

Câu hỏi trên đã gây một hiệu ứng như nhấn một nút khởi động trong đầu óc Alice. Làm sao cô lại không nhớ đến sự kiện tờ giấy bạc mà tên lái xe lạ đời ấy chìa ra lúc đó nhỉ ?

- A, tôi nhớ ra rồi. Nó là của người lái chiếc xe hơi đã giành được đồ xăng trước xe của tôi, Alice trả lời bà giữ két và quay về người bơm xăng, cô nói thêm: Anh hãy nhớ lại đi, ông ta đã móc ra một xấp toàn những tờ hai mươi đô và bạn của ông ta khoe còn có cả đồng tiền tương tự nhiều gấp bội nữa kia.

- Ờ, đúng như vậy rồi ! Người công nhân bơm xăng reo lên. Cô nói đúng. Tôi vẫn nhớ kiểu cách rút tiền ra khoe của mấy thằng khoác lác ấy.

Karl Auerbach ném một cái nhìn đắc thắng về hai nhân viên cảnh sát.

- Các anh đã thấy những lời buộc tội của mình còn lại những gì chứ ?

- Có lẽ chúng tôi đã hơi vội vàng nhưng bọn làm bạc giả lộng hành trong địa bàn vùng này đã làm chúng tôi ăn ngủ không yên. Rất nhiều phụ nữ tiếp tay với chúng lưu hành các tờ giấy bạc, vì thế chúng tôi đã tin những gì mà bà con bán buôn dọc đường quốc lộ trình báo.

Không để bụng, Alice và các bạn tạm biệt các cảnh sát và lên xe. Đúng lúc máy xe nổ, Alice đã nhớ đến bản tin mã hóa. Có gì đó mách bảo cô rằng nó có thể khiến các cảnh sát viên quan tâm. Vả chăng, cô đâu còn đủ thời gian để đưa nó tới tận Norwick.

Tuy không nắm được bằng chứng mấy kẻ trên chuyến xe đã lưu hành tờ giấy bạc giả ấy có quan hệ với tên "Ralph" bí ẩn ở văn phòng số 305, nhưng Alice biết là trực giác không đánh lừa mình.

Tốt nhất là nên giao cho cảnh sát tờ giấy này cho rồi, cô tự nhủ. Nếu giải mã được nội dung của nó, ai mà biết họ sẽ khám phá được những chuyện gì !

Alice xuống xe và chạy đi giao lại bản nhắn tin cho các nhân viên cảnh sát. Cô giải trình cho họ cách mà kẻ mệnh danh là tên "cò" ở văn phòng 305 đã tiếp Milly và cô, rồi nhắc đến ả Yvonne Hoàng.

- Cô có quen biết với bà ta sao ? Một trong hai cảnh sát lập tức hỏi.

- Không. Tôi thấy tên cô ấy trên một nhật báo, và nhờ vì trước đó tôi đã mua một lọ nước hoa trong cửa tiệm của cô ấy.

- Chúng tôi hiện đang theo sát vụ ấy. Người cảnh sát nói cộc lốc.

Alice tình cờ bắt gặp ánh mắt ông ta trao đổi với người bạn đồng nghiệp. Sợ rằng mình đã bị hiểu sai, Alice kể lại toàn bộ vụ việc từ A đến Z. Tuy nhiên, cô đã không nói gì đến những nghi vấn của mình liên quan tới hang núi. Cô muốn đích thân mở cuộc điều tra riêng về điểm ấy vì không muốn gieo rắc tin tức bất lợi cho nông trang Giậu Đỏ. Nếu tìm được bằng chứng về chuyện hang núi đúng là đất dụng võ của bọn bất lương, thì lúc ấy báo động với cảnh sát cũng còn kịp chán. Hai nhân viên công lực có vẻ rất quan tâm đến tường trình của Alice. Tuy nhiên, có "cái gì đó" trong thái độ của họ khiến Alice cảm thấy... lo ngại. Không biết phải suy diễn ra làm sao, cô liền cáo từ họ và đi gặp lại bạn bè.

- Sao chị lại cho tụi em ra "chầu rìa" mà không thềm báo trước đến nửa lời vậy ? Bess nhăn nhó. Chúng ta trễ giờ quá rồi, thế này thì làm sao mà tới thành phố kịp được. Vội lại, vụ bị bắt hụt vừa rồi làm em hoảng quá. Đến giờ phút này mà em vẫn còn run đây này.

- Thôi nào, bình tĩnh chứ. Nhờ Karl Auerbach, may mà đã không có hậu quả nào đáng tiếc cả. Vả lại, chúng ta sẽ không lên thành phố nữa đâu - và để em hoàn toàn yên chí, chị nói để em biết là chúng ta sẽ ra về cũng một lúc với anh ấy đấy.

Yên chí, Bess cảm ơn Karl, trước đó đã lại gần chiếc xe thể thao và rồi rít ca ngợi anh ta, đến nỗi anh ta phải vội vàng trở về xe của mình.

- Chúng ta xuất phát chứ ? Anh ta hỏi Alice. Tôi không muốn về Giậu Đỏ quá muộn vì tôi sẽ lại phải đi ngay tối nay.

Alice cho đổ xăng đầy bình xe của mình. Khi cô lao xe vào đường quốc lộ, Karl đã dẫn trước một cự ly rất xa.

- Tăng tốc lên đi, Marion bảo Alice. Tớ không thích mất hút tăm hơi "vị cứu tinh" của chúng ta.

- Đúng, Bess hưởng ứng, vội lại không phải mọi nguy cơ gặp chuyện phiền phức đều đã hết cả đâu.

Để chiều lòng các bạn, Alice phóng xe nhanh hết giới hạn tốc độ mà luật giao thông đường bộ cho phép.

Hai cảnh sát viên đã trông thấy chiếc xe thể thao mất hút ở một khúc quẹo của con đường.

- Lạ thật, một trong hai người nói, hình như họ quá hấp tấp thì phải. Riêng phần cậu, cậu có tin nổi câu chuyện của họ không nhỉ ?

- Tớ cũng không rõ lắm. Dù sao đi nữa câu chuyện của cô bé tóc vàng ấy chứng tỏ một tầm suy nghĩ khác thường đây. Mà với loại người ấy ta cần phải hết sức cảnh giác mới được.

Người cảnh sát thứ nhất gật đầu đồng ý.

- Ôi dào ! Chả mất mát gì hết, ta cứ khám phá bản mặt mã này nhưng vẫn để mắt canh chừng mấy cô nhỏ đó. Chúng chẳng có vẻ gì là quân đầu trộm đuôi cướp cả, nhưng ai biết được

!

- Cậu nói phải, thời buổi này không nên tin ai cả, huống hồ là mấy cô choai choai. Con nhỏ tóc vàng ấy dù có là con gái của ông luật sư James Roy đi nữa cũng không thể không nghi ngờ được. Những điều nó nói thật khó hiểu. Nào là cò, nào là nước hoa rồi bản mật mã... lại còn liên quan đến Yvonne Hoàng nữa. Tốt nhất chúng ta cứ bám theo đến Giậu Đỏ xem sao.

Nói đến đây, hai cảnh sát viên leo lên hai chiếc mô tô phân khối lớn của họ và lao vút ra đường quốc lộ.

Chương mười sáu

GẶP LẠI NGƯỜI XƯA

Không dè là mình bị theo dõi, mấy cô gái tiếp tục lấn bánh. Sau mấy cây số, họ đã bắt kịp xe của Karl Auerbach.

Vẫn chưa hết xúc động vì lời buộc tội đã nhắm vào mình, bộ ba nữ thám tử nghiệp dư đã không hề ngoảnh đầu lại đằng sau, cũng không một lần nhìn vào kính chiếu hậu. Đến nỗi họ đã không trông thấy hai chiếc xe mô tô lúc này chỉ còn cách phía sau chiếc xe thể thao chưa đầy hai trăm mét.

- Thật là một chuyến đi kinh khủng. Chỉ thiếu chút nữa thì cả bọn mình đã phải ngắc ngư với món cơm tù và ngủ chung với chuột ! Bess rên rỉ. Chỉ nội nghĩ thế cũng đủ thấy ớn xương sống rồi. Mãi đến lúc này em vẫn còn rùng mình.

- Đúng là lần đầu tiên mình bị rơi vào hoàn cảnh này. Rõ ràng là oan mà không có cách gì để mình chứng cho mình. Nhưng thực ra đâu có quyền bắt giam mấy chị em mình chỉ vì một lời buộc tội suông mà không có chứng cứ nào làm bằng cả.

- Có thể, Milly xen vào, nhưng em thích chẳng thà né tránh một cuộc hỏi cung nữa thì hơn.

- Em nói đúng, Alice đáp. Nhân nói về hỏi cung, chị không biết nghĩ sao về hai ông cảnh sát lúc nãy. Thái độ của họ có vẻ gì rất kỳ cục, ngay cả sau vụ can thiệp của anh Karl.

- Nếu họ không tin những gì chị nói, thì đâu có để yên cho mấy chị em mình đi, Milly nhận xét.

- Ừ, đúng vậy, Alice ôn tồn nói. Tuy nhiên, chị cảm thấy dường như họ vẫn chưa hết nghi ngờ tụi mình.

- Cho tớ xin ! Cậu đã có quá nhiều kỹ năng kỹ xảo rồi, khỏi cần thêm vào đó cái tài đọc được tư tưởng thiên hạ nữa. Marion nói đùa. Chẳng thà cậu hãy nói cho tụi này biết những gì cậu đã kể cho họ nghe hồi nãy đi.

Không có gì giấu được cô bạn tọc mạch này và Alice đành phải kể lại tất cả mọi chuyện. Cô kết luận:

- Mình càng ngày càng thêm tin chắc là tên cò ở văn phòng 305 có nhúng vào những hoạt động bất lương.

- Cậu nghĩ đến những tờ giấy bạc giả hả ?

- Đúng và sai.

- Nhưng em nghĩ việc làm giả đòi hỏi phải sử dụng những máy móc thiết bị chuyên ngành với độ chính xác cao, rất cồng kềnh, Milly phản đối.

- Điều ấy thì chị biết chứ, Alice nói. Giả thuyết của chị có thể là sai. Nó chỉ nảy sinh trong đầu óc chị vào lúc chị đang nói chuyện với mấy nhân viên cảnh sát mà thôi. Dù sao mặc lòng,

một cuộc điều tra sẽ làm lộ ra những gì Ralph khó ưa đang âm mưu.

Màn đêm bắt đầu buông xuống khi hai chiếc xe hơi vào địa bàn của nông trang Giậu Đỏ. Karl tránh không nói tới những gì đã xảy ra ở cây xăng. Nhưng các cô gái đã thay anh ta làm việc ấy, lại còn nhấn mạnh đến vai trò một người anh hùng cứu nạn mà anh ta đã đóng.

Cuộc chuyện trò buổi tối trôi qua thật nhanh đối với các cư dân của nông trang ! Nhưng, cao hứng với biến cố trong ngày, Karl đã tỏ ra là một chàng trai có tài ăn nói rất hoạt bát duyên dáng.

- Tôi rất lấy làm tiếc vì phải cáo từ thôi, anh ta nói khi đồng hồ vừa điểm đúng mười giờ khuya. Tôi phải có mặt rất sớm tại văn phòng vào sáng mai.

Khi anh ta đi rồi, mấy cô gái còn tiếp tục chuyện gẫu hồi lâu tại phòng của Alice và Milly. Marion chọc Alice, viện cớ là Karl không ngót dòm Alice bằng ánh mắt thần phục.

- Đừng có nói xàm ! Alice phản công. Anh ấy có dòm mình chẳng qua là muốn mình giới thiệu bạn thôi.

- Được vậy thì "đã" cho tớ quá rồi, vì anh ấy vừa đẹp trai này lại vừa dễ thương nữa. Tuy nhiên, có một ông bố chồng như ông Auerbach thì tớ hơi ngán đấy ! Marion vừa đáp vừa cười với ý nghĩ ấy.

- Ôi chao ! Tội nghiệp ông già Auerbach ! Ông ấy rất dễ thương khi nào ông ấy không ngả về phe đối lập với chúng ta đấy chứ, Milly cười theo.

- Đùa vậy đủ rồi, Alice bụm miệng cố bóp nghẹt một cái ngáp muốn trèo quai hàm. Mình buồn ngủ quá.

Sáng hôm sau, cả bốn cô gái đều dậy rất sớm. Họ vốn có ý định đi hái sim rừng, nhưng trong bữa điểm tâm, bà Barn đã làm họ thay đổi kế hoạch.

- Ta rất tiếc, bà bảo. Milly sẽ không thể đi cùng các cháu. Ta cần một số mặt hàng thực phẩm chế biến mà Rudolph thì có quá nhiều việc phải làm nên ta không thể nào sai chú ấy lên thành phố được.

- Ngoại ráng chờ đến chiều không được sao, hả ngoại ? Milly nhõng nhẽo.

- Tiếc thay, không được, cháu cưng ạ. Nếu bà Salisbury mà không có tách cà phê đã thành lệ của bà ấy sau bữa ăn trưa thì bà ấy sẽ làm mình làm mẩy mãi tới tận chiều tối cho mà coi. Đáng lý ngoại đã đưa cho cháu bản danh sách những đồ cần mua từ hôm qua, nếu cháu không bỏ đi với các cô đây mà không báo trước cho ngoại hay.

- Xin cho phép cháu được đi mua đồ thay cho em Milly, Alice đề nghị. Em nó là người duy nhất trong bọn biết rành những điểm nào có nhiều sim chín.

- Già này đâu dám làm phiền cháu với chuyện ấy, bà Barn từ chối.

Khi đã hiểu rằng Aliee thực sự ao ước được lên thành phố, bà Barn đã thuận đưa cho cô bản danh mục các thứ cần mua sắm.

Alice lập tức lên đường. Xe mới lăn bánh được chưa đầy hai mươi lăm phút, thì Alice thoáng thấy một phụ nữ đứng tuổi đang hấp tấp bước đi trên con đường phủ đầy bụi bặm.

Bà ta đi hơi khập khiễng và dường như đang bị xúc động mạnh.

Đến ngang tầm bà già, Alice dừng xe, thò đầu ra ngoài cửa kính cất tiếng hỏi:

- Bác có muốn đi xe không ạ ? Cháu đang lên thành phố đây.

Người đàn bà ngược mắt lên và giật mình. Alice liền nhận ra bà ta ngay: chính là kẻ bị thương mà Alice đã ra tay cứu giúp mấy hôm trước. Bà ta làm gì cách xa khu lều trại đến thế nhỉ ? Alice quyết tâm khám phá bằng được điều ấy.

Chương mười bảy

MỘT LÁTHƯ QUAN TRỌNG

- Bác hãy lên xe cháu đưa đi, Alice nói khi thấy người đàn bà ngần ngại. Mắt cá chân của bác chắc vẫn còn đau.

Người đàn bà xích lại gần cánh cửa xe mà Alice đã mở hẳn ra.

- Cám ơn cô lắm, bà ta bảo. Cô thật tử tế. Tôi xin nhận lời vì tôi rất cần có mặt ở thành phố thật sớm.

Trước khi lên xe, bà ta còn ném một cái nhìn sợ sệt về đằng sau, như thể sợ bị ai nhìn thấy vậy.

Bà đã trút một tiếng thở phào nhẹ nhõm khi ngồi vào chỗ kế bên Alice. Mặt bà ta xanh xao, tái mét, hơi thở hỗn hển.

- Dù sao bác cũng không có ý định đi bộ xa đến thế chứ ?

- Phải vậy thôi, bà già nói.

- Một thành viên cùng giáo phái với bác không chở bác theo bằng một trong những chiếc xe hơi mà con đã thấy loáng thoáng đậu gần khu lều trại ư ?

- Người ta có cho chúng tôi được hưởng bao nhiêu quyền tự do đâu, bà ta đáp.

- Dù vậy lẽ ra bác cũng không nên đi bộ với bàn chân bị sưng trật của mình, bác sẽ làm nó bị nặng thêm đấy. Mắt cá chân của bác vẫn sưng vù đây. Bác đã chữa trị gì chưa ?

- Ôi ! Chút xíu mà nhằm nhò gì. Vả lại, tôi hầu như hết đau rồi, người đàn bà trả lời, cố né tránh tia nhìn của Alice. Đâu có ai ở trại biết là tôi đã bỏ đi. Tôi... tôi chẳng báo cho ai biết cả.

Lần nữa, bà ta lại ném một cái nhìn xéo qua vai. Alice đoán rằng kẻ bất hạnh này đang lo sợ bị ai đó theo dõi.

Bà ta đang bỏ trốn hay đang phải chịu cơn thịnh nộ của lãnh đạo phái ?

Lần đầu gặp, Alice đã ngỡ bà ta là một người đàn bà rất già nua; giờ đây cô mới nhận thấy là chính các mối ưu tư đã hằn trên khuôn mặt bà những nếp nhăn. Thật ra, người đàn bà này không quá ngũ tuần.

Alice rất muốn hỏi thật nhiều về giáo phái thần bí của bà ta. Tuy nhiên, thái độ xa vắng, dè dặt của bà ta khiến Alice thấy nên tránh làm thế thì hơn.

Cô liền chọn một chiến thuật khác, làm như chú ý vào việc lái xe và cầm như hển. Dần dần người đàn bà cảm thấy thư giãn và có vẻ an tâm hơn.

- Con lái có lẹ quá không ạ ? Mãi sau Alice mới cất tiếng hỏi, vì cho rằng nên nói lại cuộc nói chuyện.

- Không, người đi nhờ xe trả lời. Tôi đang gấp tới nơi cho sớm xong việc.

Bà ta ngập ngừng trước khi nói tiếp:

- Tôi có một lá thư rất quan trọng phải đem bỏ vào thùng thư ở bưu điện.

- Bác có muốn con dừng xe cho bác ở ngay hộp thư đầu tiên mà chúng ta thấy dọc đường không ạ ? Như vậy sẽ tránh cho bác khỏi nhọc công đi xa hơn. Hay, nếu bác thích thế, bác hãy giao luôn bức thư cho con là xong.

- Không, cảm ơn, người đàn bà nói lần bầu. Cô thật rất có lòng, nhưng tôi thích tự tay mình bỏ lá thư. Tôi... tôi sẽ cảm thấy an tâm hơn.

Thấy Alice không đưa ra lời bình luận nào, bà ta nói tiếp:

- Cô đừng cho là tôi e ngại khi thấy tôi dè dặt kỹ lưỡng như vậy. Tôi hết lòng biết ơn cô vì tất cả những gì cô đã làm cho tôi. Tôi biết là có thể tin cậy ở cô. Nhưng... nhưng tôi không muốn cô bị rước họa vào thân.

- Sao con lại có thể bị rước họa vào thân khi làm giúp bác một việc vặt đến thế chứ ?

- Cô không hiểu nổi đâu, người đàn bà đáp với vẻ dằn vặt thấy rõ. Tôi xin lặp lại với cô là có những điều mà tôi không thể nào lý giải với cô được. Người ta sẽ dùng dùng nỗi giận khi khám phá ra là tôi đã rời trại, dù chỉ là trong mấy tiếng đồng hồ.

- Tại sao lại có sự chuyên chế cỡ đó ? Alice hỏi, bực bội. Không thể nào chấp nhận được việc lạm dụng quyền hành đến mức đối xử với các tín đồ, giống hệt những tù nhân vậy.

- Chúng tôi đang phải chịu một kiếp sống rất bất hạnh, người đàn bà thú nhận.

- Sao bác không bỏ trốn luôn đi đừng quay về nữa ?

Người khách "quá giang" xe của Alice có vẻ ngạc nhiên thật sự. Bà ta soi mói Alice bằng ánh mắt, rồi quay đầu đi.

- Tôi sẽ làm thế nếu tôi... có đủ gan. Mãi một lát sau bà ta mới nói.

- Con sẽ giúp bác nếu bác ưng chịu.

- Đừng ! Nhất là cô chớ có làm thế ! Cô đừng có dính líu gì với hạng người ấy. Chưa tới lúc để tôi đào thoát. Sắp tới thì may ra...

- Con thật sự không thấy bọn họ có thể làm được gì để chống lại bác, Alice một mực khẳng khái. Bác có quyền tự do mà.

- Không. Bây giờ thì đâu còn nữa ! Người đàn bà buồn rầu đáp. Tôi chỉ còn có cách chờ cho tình thế lật ngược lại thôi.

- Thì bác hãy giúp nó lật lại đi ! Alice nói. Có câu phương châm: "Hãy tự giúp mình, trời sẽ giúp". Bác hãy chấp nhận sự giúp đỡ của cháu.

- Không, tôi sẽ suốt đời tự trách mình vì đã làm cô liên lụy tới vụ này. Làm thế cũng chẳng khác gì lôi kéo cô vào một ổ kiến lửa cả.

Khi nói những lời trên, kẻ bất hạnh không sao kiềm chế được một cái rùng mình sợ hãi. Đến phiên mình, Alice cũng cảm thấy một nỗi sợ mông lung bất định, cứ như có một bàn tay đầy hù dọa đang giơ ra trên đầu vậy.

Chương mười tám

CUỘC CHUYỆN TRÒ HỮU ÍCH

Người bạn đồng hành của Alice có vẻ nhẹ nhõm hơn khi xe đi tới khúc ngoặt rẽ vào thành phố.

- Cô làm làm ơn thả tôi xuống ngay trước bưu điện, được chứ ? Người đàn bà hỏi.
- Bác có muốn cháu đến đón bác trở về không ạ ? Alice đề nghị. Cháu sẽ mua vài ba món đồ rồi quay về Giậu Đỏ trong vòng chưa đầy một giờ nữa.
- Cô rất đổi tử tế, nhưng tôi thích đi bộ về hơn.

Alice hiểu rằng có gạn hỏi nữa cũng chỉ uổng công. Tại sao người đàn bà này lại sợ bị người ta gặp đi chung với người khác nhỉ ?

Câu hỏi trên như nấu như nung miệng Alice, tuy nhiên cô đã cố dằn không phát thành lời.

Alice chia tay với nữ hành khách của mình trước cửa bưu điện trung tâm và sau đó tìm đến một cửa hàng thực phẩm chế biến. Trong lúc cô chờ đến phiên mình thì có hai người phụ nữ bước vào cửa hàng. Họ nói chuyện với nhau rất hào hứng và không để ý gì tới Alice cả. Nữ thám tử nghiệp dư lẽ ra đã không để ý đến họ nếu một cái tên không bỗng nhiên đập vào tai cô.

- Thật không sao hiểu nổi tại sao bà cụ Barn không tổng cổ bọn khốn ấy đi cho rồi ! Một người nói.

- Chắc hẳn bà cụ đang cần tiền lắm nên mới vậy, người kia trả lời. Tuy nhiên, phải có ai đó đến nói chuyện với bà cụ mới được. Ai lại có cái ý nghĩ kỳ quặc nhảy múa dưới ánh trăng mà khoác trên mình những bộ áo thụng của các tế sư đạo Druides cơ chứ ! Họ có là điên mới làm thế !

- Tôi cũng nghĩ y như vậy. Ở địa vị bà cụ Barn, tôi cũng chẳng ham gì có bọn ấy làm hàng xóm láng giềng của mình.

- Tôi có nghe nói rằng họ sẽ tổ chức một cuộc họp mặt nữa vào tối nay: một lễ nghi thần bí, hình như là vậy...

Vì một người bán hàng vừa lại gần, hai người đàn bà ngừng bật cuộc nói chuyện. Alice đã nghe lọt tai khá đủ để đoán ra được họ vừa nói về giáo phái *các tín đồ dưới gốc sồi cổ thụ* và trách móc bà cụ Barn về một điều mà cụ không phải chịu trách nhiệm.

"Tình thế bắt đầu căng rồi đây", Alice tự nhủ trong lòng. Cần phải hành động khẩn trương lên mới được, bằng không thì mọi người sẽ hòa nhau chỉ trích bà cụ Barn đáng thương và điều ấy có nguy cơ lừa sạch bách các khách trọ mất thôi.

Nếu hai người đàn bà nọ không làm, thì một cuộc hội họp sẽ diễn ra ngay tối hôm nay ở trại. Thời cơ mà Alice mong đợi đã tới. May ời là may ! Phải chớp lấy thời cơ nếu không không biết đến bao giờ mới có dịp nữa.

Tuy nhiên mình sẽ không kéo theo ai vào cuộc phiêu lưu này cả. Mình sẽ đi một mình.

Mình không có quyền bắt bạn bè phải liều mạng, dù đó là Milly hay là Bess và Marion cũng vậy.

Suy nghĩ như vậy rồi, Alice yên tâm lo mua cho xong các món vật vãnh trong tiệm, rồi tìm đến một cửa hàng vải sợi. Cô mua một xấp vải cô-tông trắng và một số đồ nghề khâu vá.

Xong xuôi, cô vội vã trở về Giậu Đỏ.

Nhẹ nhõm biết bao, cô đã không gặp lại người đàn bà quá giang lúc nãy.

"Chắc bà ấy đã đi theo một con đường tắt rồi", Alice tự nhủ.

Xe của Alice lao vào sân trại đúng lúc Milly, Bess và Marion cũng vừa từ trong rừng về tới, mỗi đứa xách một cái xô đầy những trái sim chín mọng màu tím than. Họ giúp Alice mang toàn bộ các bao bìch và thùng giấy vào trong nhà. Bess tò mò nhìn cái cuộn dài thông mà Alice ôm trên tay nhưng cố không nêu câu hỏi tọc mạch, vì ông Auerbach và bà Salisbury đang ngồi gần đó.

Ngay sau bữa ăn trưa, Bess liền đề nghị một ván cầu lông. Tất cả đều tán đồng với vẻ hào hứng, ngoại trừ Alice.

- Mình có chút việc cần làm, xong sẽ đến gặp các bạn sau.

- Ấy ! Chơi với bọn này tí đã, Marion năn nỉ, không thì bọn tớ làm sao mà chia thành hai phe được.

- Không thể được. Các bạn rủ chú Rudolph đi. Chú ấy thích chơi lắm đấy.

Người lực điền vui vẻ nhận lời. Alice liền leo lên phòng riêng và đóng kín cửa lại. Cô xổ tung cuộn vải cô-tông ra, lấy nàò kéo, nàò chỉ, một cây kim khâu và một cái dè rồi bắt tay vào việc.

Vừa cắt vừa ráp vải thành một bộ trang phục của giới tế sư đạo Druides, cô vừa huýt sáo một bản nhạc trẻ trung yêu đời.

Quá mải mê với nghề thợ may nghiệp dư đến nỗi Alice không nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô chưa kịp lên tiếng đáp lại, thì cả mấy cô bạn gái đã nhất loạt ủa cả vào phòng.

- Chị làm gì thế, Alice ? Bess hỏi, đầy vẻ nghi ngờ. Chị đang âm mưu gì đây: đâu có chuyện gì có thể cầm chân chị ở trong nhà vào một buổi chiều đẹp trời thế này kia chứ !

Marion chộp lấy chiếc áo thụng dài tay đã định hình tới ngang đầu gối Alice và giơ lên cao.

- Cái gì thế này ?

- Suyt, đừng có nói lớn. Mình đã quyết... gia nhập giáo phái *các tín đồ dưới gốc sồi cổ thụ*, Alice vừa cười vừa đáp. Hình như tối nay họ có tổ chức một lễ nghi gì đó. Mình đã nghe được tin này lúc ở trên thành phố.

- Thế mà chị đã giấu nhem tụi này ! Bess nổi sùng. Hay là chị không cần tụi này nữa.

- Thôi nào, đừng nổi giận chứ ! Mình đã tính nói với các bạn trước lúc xuất phát tối nay. Tuy nhiên, mình muốn đến đó một mình: chắc là rất mạo hiểm, và mình không muốn xảy ra điều gì đáng tiếc cho các bạn.

- Tớ cho là cậu không có quyền gạt bọn tớ ra ngoài, Marion nói. Dù hiểm nguy hay thú vị, ba đứa mình đã luôn luôn có nhau, thì tối nay chúng ta sẽ vẫn cứ có nhau.

- Các chị cho em đi chung với nhé ? Milly rụt rè hỏi.

- Ừ, tất nhiên rồi. Marion nhanh nhẩu. Trước đây bọn chị chỉ có bộ ba, bây giờ thêm em nữa là bộ tứ mà, đúng không Alice ?

- Nhưng đây là một việc nguy hiểm, mình thực sự không nỡ lôi kéo các bạn vào, nhất là Milly còn có bà ngoại. Nếu có chuyện gì mình sẽ không biết nói sao với mọi người.

- Hãy quên những "e ngại, không nỡ" của cậu đi ! Marion gắt. Thế cậu cho rằng để mình cậu đi thì bọn tớ yên tâm chắc ? Không bàn cãi nữa, chúng tớ số đông đã quyết thì cậu phải nghe thôi. Vả lại mấy người không ra người, ma chẳng ra ma ấy có thể làm gì nổi chị em mình ?

Alice lặng thinh không đáp. Cô không nhất trí với ý kiến của Marion nhưng chẳng làm sao cản được các bạn.

- Chúng ta sẽ cắt may mấy bộ đồ này bằng cái gì bây giờ ? Bess lo lắng hỏi.

- Có đủ vải cho tất cả chúng ta, Alice đáp. Nói thế, chứ thời giờ trôi qua rất lẹ, nếu muốn sắp sẵn kịp thời thì hãy bắt tay vào việc ngay đi.

Trong nháy mắt, phòng Alice đã biến thành một tổ ong nhộn nhịp. Việc khâu may bằng tay thật là vất vả nhưng họ không dám sử dụng máy may đặt tại kho chứa quần áo vì sợ khơi dậy sự chú ý của các khách trọ hoặc của chính bà cụ Barn.

Cuối cùng, các cô gái đã có thể mặc thử bộ áo choàng kỳ dị của mình. Họ đều cười rộ lên khi người nọ nhìn người kia.

- Cậu có vẻ một con ma quá, Alice ạ ! Marion bảo. Cậu làm bọn tớ sợ đấy !

Alice bắt đầu nhảy múa trong tiếng cười của các bạn.

- Dưới ánh trăng sẽ không sao phân biệt nổi bọn mình với các thành viên của giáo phái đầu.

Đúng lúc ấy, một tiếng gọi từ dưới nhà vọng lên.

- Milly ! Xuống phụ bà dọn bữa tối nào.

Các cô gái lật đặt cởi bỏ bộ áo thụng, cuộn tròn lại và đút vào một ngăn kéo của tủ com-mốt.

- Ai lại có ý nghĩ kỳ quặc giam mình suốt buổi chiều trong phòng thế này chứ ! Bà Salisbury nhăn nhó nói với vẻ nghi ngờ.

Cả Alice lẫn bạn bè đều chẳng ai giải thích một lời nào. Họ quá bị kích động bởi cuộc phiêu lưu đang chờ đợi, đến nỗi chỉ nhăm nháp qua loa bữa ăn ngon lành đã được bà cụ Barn dụng công nấu nướng. Họ chỉ chờ tới lúc các thực khách khác vừa ăn xong là tức tốc đứng dậy dọn bàn. Chén đĩa đã được rửa mau cấp kỳ và được xếp gọn vào chạn trong một thời gian kỷ lục.

- Tớ chỉ mong sao cho trời tối lẹ lẹ lên thôi ! Marion thở dài, đứng ngồi không yên vì sốt ruột.

- Chị có tin rằng bà Salisbury và ông Auerbach có ý định ngồi lì lại dưới mái hiên đầu nhà tới tận sáng ngày mai không ? Bess xì xào. Nếu họ thấy bọn mình lên đường, họ sẽ đoán ra ngay nơi bọn mình sẽ tới.

- Milly, em đã cho bà ngoại biết các ý đồ của chị em mình chưa nhỉ ? Alice hỏi.

- Hai hôm trước, em đã báo cho ngoại biết kế hoạch của chúng ta là sẽ làm một cuộc thám thính đến tận khu lều trại ngay khi có cơ hội, nhưng việc đi ngay tối nay thì chưa vì mọi chuyện xảy ra đột ngột quá em chưa có dịp để nói. Vả lại em nghĩ cũng không cần làm ngoại lo lắng làm gì.

Bóng tối càng dày đặc, sự nồn nóng của mấy cô gái càng tăng. Nhiều lần, họ đã nhấp nhòm nhìn về những ngọn đồi lô nhô ở đằng xa mà chẳng phát hiện được một dấu hiệu nào cả.

- Cậu có chắc là buổi lễ sẽ diễn ra vào tối nay không đấy, Alice ? Cô bạn tóc nâu sốt ruột hỏi.

- Mình chỉ biết những gì đã nghe thấy trên thành phố thôi.

- Chưa gì đã vội thất vọng là hơi sớm đây, chị ạ. Milly góp chuyện. Các thành viên của giáo phái chỉ cử hành các nghi thức của họ khi trời đã tối mịt thôi.

Bốn người bạn gái cùng kéo nhau lên phòng Alice, lấy các bộ đồ của mình. Alice chợt nảy ra ý, dặn các bạn mang theo những chiếc khăn có mùi nước hoa đặc biệt, rồi trở xuống nhà dưới. Thấy ông Auerbach và bà Salisbury đang bàn cãi sôi nổi dưới mái hiên đầu nhà, cả bọn liền lên ra khỏi nhà bằng ngõ sau.

Đánh một vòng rộng, họ đã đột nhập vào dưới rừng lá thấp. Trời tối đen như mực và Bess phải nắm lấy tay Alice. Milly đi đầu, vì nó thuộc từng lối mòn, ngay cả trong bóng đêm.

Bỗng nhiên, một tiếng kêu man rợ chọc thủng sự tĩnh mịch của đêm tối. Cả mấy cô gái đều đứng sững rồi xích lại gần nhau hơn.

- Cái... cái gì thế ? Bess lắp bắp mãi mới nói nên lời.

- Một con chim săn mồi về đêm chứ có gì đâu, Alice bình thản đáp.

Suốt chiều nay cả bọn đùa nào cũng thích thú với ý nghĩ đột nhập vào sâu trong hang động. Nhưng trong đêm tối, mọi sự đều hiện ra khác hẳn. Alice đoán biết được lòng dũng cảm của đoàn quân thám tùng đang rơi rụng đâu cả.

- Nhanh chân lên nào ! Cô động viên. Không thì bọn mình sẽ để lỡ... suốt hát mất thôi.

Chương mười chín

VŨ HỘI TRONG MÀN ĐÊM

Vượt lên phía trước, Alice kéo bạn bè theo sau. Trăng nhô cao trên nền trời, những tia sáng vàng vọt lọt qua các cành cây kẽ lá. Một làn gió hiu hiu thổi, lay nhẹ những đám lá xào xạc... và làm Bess run lên bần bật.

Cuối cùng, cả bọn đã đổ ra một con đường mòn chạy dọc theo ven sông và họ men theo lối mòn ấy.

- Hãy thận trọng, Alice hạ thấp giọng nói. Ta đang lại gần khu lều trại. Không chừng có những lính gác cảnh giới quanh đây cũng nên.

- Em nghĩ chắc chắn là có, Milly đồng tình, vì họ đâu có muốn những kẻ ngoài cuộc tham dự các nghi lễ của họ.

- Em rất ân hận vì đã tới đây, Bess nói nhỏ. Trăng gì mà tối như đêm ba mươi vậy.

- Chừng nào trăng lên cao hơn, ta sẽ thấy rõ như giữa ban ngày vậy, Alice bảo. Tuy nhiên, nếu em muốn "đánh bài chuồn" thì vẫn còn kịp chán.

- Không, không, ai lại làm thế ! Bess vội vàng thanh minh. Ở lại, có chị có em... vẫn hơn chứ !

- Đừng có gào tướng lên như vậy, ngốc ạ ! Marion can ngăn. Sợ không ai biết em là một hiệp sĩ ư ?

- Thôi nào, nên để ý nghe ngóng động tĩnh xung quanh thì hơn ! Alice nhắc nhở.

Không muốn nói cho bạn bè biết, nhưng Alice linh cảm thấy mọi chuyện không đơn giản. Trong khi Milly, Bess và Marion đều có xu hướng coi các thành viên của giáo phái như những người bị bệnh tâm thần, thì riêng Alice lại tin chắc rằng đó là những tên bất lương nguy hiểm. Chẳng phải nỗi sợ hãi của người đàn bà bất hạnh mà Alice đã cứu giúp là bằng chứng đó ư ?

Những tảng đá lớn, những thân cây nằm rải rác đó đây là những chỗ trú ẩn trên sườn đồi. Trong suốt quá trình các cô gái leo lên triền dốc cheo leo hiểm trở, khu lều trại không hề để lộ một dấu hiệu nào cho thấy có sự sinh hoạt cả.

- Hình như chúng ta đã cất công đến đây mà chẳng được việc gì cả. Marion thất vọng lên tiếng.

- Chúng ta đã xuất phát quá sớm đấy thôi, Alice nhắc nhở. Ta hãy chia nhau ra và hãy kiếm chỗ núp đi.

Hai chị em Marion và Bess đến ngồi sau một tảng đá lớn, còn Milly và Alice thì sau một bụi rậm với những đám cỏ tranh cao vây quanh.

Suốt mười phút dài đằng đẳng, các cô gái lẳng lặng đợi chờ, cổ dẫn sự sốt ruột đang nung nấu.

Thình lình, Alice nghe một tiếng gầm rú.

- Cái gì vậy ? Cô hạ giọng khẽ hỏi Milly.

- Hình như là một chiếc xe hơi, Milly đáp.

- Không phải một, mà là nhiều chiếc.

- Chúng đang chạy băng ngang đồng cỏ kìa, Milly họa theo, ngạc nhiên đến cao độ.

Lát sau, cả hai đều trông thấy thấp thoáng ánh đèn pha của ba chiếc xe hơi.

- Lạ cái là các lái xe vẫn để đèn pha sáng choang, chứ không chịu xuống đèn cốt, Milly nêu nhận xét.

Alice lại không cho điều ấy là chuyện lạ. Theo cô thì những kẻ ngồi trên xe muốn rằng màn nhảy múa của họ phải được thiên hạ để ý tới.

- Nhìn kìa ! Milly vừa nói vừa giật tay áo Alice. Các tín đồ của giáo phái đang chui ra khỏi lều bạt của họ đấy.

Alice đã thấy những cái bóng mặc áo thụng trắng đi thành hàng như một đám rước tiến về phía những chiếc xe hơi, lúc này đang đậu gần chỗ hai triền đồi thoai thoải đan chéo nhau. Alice đếm được cả thấy sáu người trong trang phục đặc thù. Thật ít ỏi.

- Vậy ra phần đông các tín đồ chỉ tới trại là để tham gia vào các nghi lễ. Cô tự nhủ.

Do khoảng cách ngăn chia mình với những kẻ mới đến, đôi bạn gái tuy không nghe lọt tai những gì bọn họ nói với nhau, nhưng nhìn thấy họ khá rõ. Một đám vừa đàn ông vừa đàn bà, đã xuống khỏi xe. Alice không sao phân biệt được mặt mũi của họ.

Họ nhanh nhẹn khoác lên mình những chiếc áo thụng có nón trùm đầu phủ kín mặt chỉ chừa lại đôi mắt, tương tự như mấy bộ đồ mà Alice và bạn bè đang kẹp dưới nách, và trà trộn vào sáu người kia. Những tiếng kèn xe, những tiếng còi rền vang inh ỏi giữa đêm trường.

- Họ đang tìm cách lôi cuốn sự chú ý của dân địa phương về các lễ nghi của họ đấy, Alice kể tai Milly nói nhỏ. Chắc là nhằm hù dọa cho dân tình khiếp đảm và hết hứng vượt qua các lần ranh của khu lều trại đấy mà.

Các thành viên của giáo phái tiến về phía một cây sồi cao chót vót và hợp thành một vòng tròn rộng lớn cứ hết phình ra lại teo nhỏ theo nhịp vũ điệu của họ. Alice xét thấy đã tới lúc có thể trà trộn vào đám đông. Đúng lúc cô sắp sửa nói thế với Milly, một tiếng sột soạt nhẹ chột vang lên sau lưng. Những cành cây lay động.

Alice giật mình, hồi hộp chờ một thành viên của giáo phái nhảy bổ tới chộp cổ mình.

Nhưng đó chỉ là Marion và Bess.

- Có lẽ chúng ta hành động được rồi đấy ! Marion kể tai Alice nói nhỏ.

- Ừ, lẹ lên ! Chúng ta mau cải trang đi.

Núp sau những bụi cây và những tảng đá, bốn cô gái khoác vội lên mình bộ áo thụng, chụp lên đầu chiếc mũ vải trùm kín chỉ chừa lại đôi mắt.

- Khoan đã, Alice nói nhỏ, trong lúc nắm vai Marion níu lại. Không thể nào chen vào giữa bọn họ cả bốn người cũng một lúc đâu. Chúng ta sẽ lách vào vòng tròn lần lượt từng người một thôi.

- Em chả cảm thấy đầu gối mình đau nữa, Bess nói lí nhí. Em sẽ chẳng đủ sức để nhảy

múa.

- Vậy thì hãy ở lại đây, Alice bảo. Vả lại, cũng nên có một người trong bọn mình đứng cảnh giới ở đây và sẵn sàng đương đầu với mọi bất trắc. Chẳng hạn, đi tìm người chi viện trong trường hợp sự việc trở thành tệ hại.

- Ý kiến không đến nỗi tệ, Marion tán thành. Vậy thì, em ở lại chứ, hả Bess ?

- Không đời nào ! Em thích "vào đó" hơn.

- Dù sao cũng phải có ai đảm nhận việc canh chừng, Alice bảo. Các bạn muốn chúng ta rút thăm chứ ?

- Tốt nhất hãy để đấy cho em, Milly tuyên bố. Em rành đường đi nước bước cả trong rừng lẫn ngoài đồng, có nhắm mắt em cũng tìm ra được hướng đi.

- Đúng đấy, Marion gật đầu. Ta đi thôi, Alice. Không thì trễ hết bây giờ đấy.

- Chúc may mắn ! Milly thì thầm, trong lúc Alice, Marion và Bess theo nhau đi, từng người một.

Nhích tới từng phân, thân hình gập lại làm đôi, ba nữ thám tử nghiệp dư trèo lên phần còn lại của ngọn đồi. Còn cách đám tín đồ khoảng vài ba mét, họ ngồi xuống khuất sau một bụi cây.

Họ hầu như không dám thở, vì e sẽ để lộ sự có mặt của mình. Alice ra dấu cho các bạn là mình sẽ thử thời vận trước tiên. Bess và Marion hoàn toàn nhất trí bởi vì lúc này một sai lầm nhỏ nhất cũng có thể kéo theo những hậu quả tai hại.

Tuy tim Alice đập mau hơn thường lệ, nhưng dường như đã quen với những việc thế này, nên cô không hề cảm thấy sợ hãi. Với một sự điềm tĩnh đáng ngạc nhiên, cô đợi chờ giây phút thuận lợi và, uốn éo hai tay theo cùng một nhịp với các tín đồ, cô lách mình vào giữa vòng xoay.

Khoan khoái biết bao, Alice nhận thấy là sự len lỏi của mình vào hàng ngũ đối phương đã không bị ai ghi nhận. Mong sao Bess và Marion cũng gặp may như vậy ! Cô không quá lo nghĩ đến Marion, nhưng Bess thì rất có nguy cơ phạm phải một lỗi hớ hênh vô phương cứu vãn do quá sợ hãi.

Đúng lúc ấy, vòng tròn tan rã và mỗi tín đồ bắt đầu xoay người tại chỗ, hết tiến lại lui một cách hỗn độn.

Marion đã lợi dụng tình thế trên để len lỏi vào đám người đang nhảy múa loạn xạ nhưng Bess thì vẫn chần chừ do dự. Đến khi Marion và Alice bắt đầu thất vọng thì, thu hết can đảm, Bess liều mạng xông vào.

- Chúng ta chớ tách xa khỏi nhau, Alice dặn nhỏ. Nếu lỡ để mất dấu, chúng ta sẽ không dễ gì tìm gặp được nhau đâu.

Các nữ thám tử nghiệp dư đã kết luận rằng nghi thức này chẳng dựa trên một cơ sở thần bí nào cả. Họ cảm thấy mình thật ngớ ngẩn khi nhảy múa và xoay tít như vậy. Những câu nói đùa dung tục mà các kẻ tự nhận là tín đồ ấy trao đổi với nhau đã xác nhận là bản thân bọn họ cũng chả coi trọng gì lễ nghi "tôn giáo" của mình.

- Bọn mình còn phải như những cái cối xay thế này bao lâu nữa đây ? Tôi đã chán ngấy

đóng vai một con rối rồi. Một tên đang nhảy múa cần nhân.

- Người ta đã lừa phỉnh bọn mình, đó là cái chắc ! Tôi thấy cái trò cúng tế này thật là con nít.

- Không đến nỗi con nít như hai ông tưởng đâu, một tên thứ ba nói lâu bầu, giọng khá quen thuộc đối với Alice. Để tôi nói cho mấy ông nghe: chỉ mới mấy hôm trước, tôi đã gặp một con nhỏ choai choai ở quanh quần trong vùng này. Sếp biết việc sếp làm và mấy ông khỏi cần nói lời thôi gì hết.

Đúng lúc ấy, một giọng nói sang sảng cất lên:

- Ngừng lại đi ! Mọi người hãy vào cả trong hang !

Alice đang tự hỏi nên làm gì, thì Bess đã nắm lấy tay cô siết chặt, miệng xì xào nho nhỏ:

- Ta vào chứ ?

- Ừ, Alice đáp. Bây giờ thì không thể trở lui được nữa rồi.

Tuy nhiên, nhìn các bóng trắng tiến tới theo hàng dọc, từng người một, về phía hang động, Alice cảm thấy hai chân mình cũng chỉ chực khụy xuống.

Chương hai mươi

HANG ĐỘNG

Alice và bạn bè để mình trôi theo dòng người. Một nỗi sợ hãi phốt qua đầu óc họ: phải chăng họ đang tiến thẳng vào một cái bẫy đã giăng sẵn ? Một khi đã lọt vào trong ấy rồi, con đường rút lui của họ sẽ bị cắt đứt.

- Các cậu đừng rời xa mình một bước nào đây, Alice xì xào với bạn bè. Dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, chúng ta cũng chớ tách xa nhau.

Khi họ vừa lại gần cửa hang, Alice chợt thấy một bóng trắng đứng gác về phía bên phải. Tim cô muốn ngừng đập khi hiểu rằng mỗi thành viên của giáo phái đều phải phát ngôn một mật khẩu để được đi qua cửa.

- Tiêu rồi, Alice nghĩ.

Đã quá muộn để tháo lui về đằng sau. Bộ ba chỉ đành phó mặc cho rủi may.

Alice theo bèn gót kẻ đi trước mình, nhờ vậy cô đã nghe được kẻ ấy khẽ nói:

- Kaanar !

Mật khẩu ! Đến phiên mình, Alice cố ý đọc từ ấy một cách lớn tiếng. Marion và Bess nhờ thế cũng đã lặp lại chính xác, bằng một giọng vững vàng đầy tự tin khiến tên lính canh không nghi ngờ gì cả.

Họ đã không sao ngăn được một tiếng thở phào nhẹ nhõm khi vượt qua mối nguy đầu tiên này.

Tiếp bước theo đám rước lạ đời ấy, cả bọn lần xuống một ngách hang lạnh lẽo và ẩm ướt. Tên dẫn đầu có cầm trên tay một ngọn đuốc sáng. Alice và bạn bè hợp thành nhóm hậu vệ, lơ mơ khi ẩn khi hiện trong khoảng tranh tối tranh sáng.

- Chúng ta đang đi đâu vậy ? Bess nói nhỏ.

Alice làm hiệu im lặng. Cô ý thức được là một mối nguy trước mắt đang đe dọa họ.

Một giây sau, Bess vấp phải một hòn đá nhô cao suýt té, may mà Alice níu lại kịp. Họ tiếp tục đi xuống... xuống nữa... rồi, bỗng chốc lọt vào một lòng hang rộng được chiếu sáng mờ mờ ảo ảo.

Các thành viên của giáo phái đều ngồi thành một vòng tròn. Mấy cô gái cũng theo gương họ. Trong khi chờ đợi, cả ba đều ghi nhận một mùi thơm rất dễ chịu.

Lại là mùi nước hoa phương Đông quen thuộc. Ý nghĩa của nó ra sao ? Rõ ràng lần này không phải là tình cờ. Mọi chi tiết được ráp với nhau thật nhanh trong đầu Alice và cô chợt hiểu, đó chính là tín hiệu để nhận ra nhau, không còn nghi ngờ gì nữa. Và sở dĩ các cô đã qua được tên lính gác không phải chỉ là do đọc được mật khẩu, mà còn chính vì những chiếc khăn mù-xoa của các cô cũng có mùi thơm tương tự.

Một bóng trắng đi ngang qua gần Alice và một luồng hơi sục nức hơn tạt vào mũi cô.

Người - không rõ là đàn ông hay đàn bà - vừa quét phớt qua làm lan tỏa mùi hương ấy hẳn phải là thủ lĩnh. Giả thuyết trên đã sớm được xác nhận. Người đàn ông - vì đó là một đại biểu của giới mày râu - đã gỡ bỏ chiếc nón trùm đầu và quét một cái nhìn lên các môn sinh đồng đạo.

Alice không tránh khỏi bối rối. Hẳn chính là người cô đã thấy trên chiếc xe hơi tại cửa hàng xăng dầu lần ấy, và có đủ mọi lý do để tin rằng hẳn có nhúng vào vụ tờ giấy hai mươi đô la giả. Những kẻ đồng hành với hẳn hôm ấy đã gọi hẳn là Maurice Fork.

- Mọi người có mặt đông đủ cả chứ ? Hẳn sẵn giọng hỏi.

Hẳn đếm từng cái bóng trắng một. Alice và các bạn cố nín thở, cổ họng như bị bóp thắt lại vì lo sợ. May sao, một tên nào đó lên tiếng:

- Lần nào cũng đủ, thưa sếp, khỏi đếm làm chi cho mất công.

- Tốt lắm ! Hẳn bảo. Ta hãy chuyển qua các vấn đề nghiêm chỉnh. Snigg, hãy báo cáo tình hình của anh xem nào !

Một bóng trắng đứng lên, gỡ bỏ nón trùm đầu và Alice đã nhìn ra tên "cò" của văn phòng số 305 !

"Ralph Snigg. Hình như mình đã đọc thấy cái tên này trên một tờ báo nào đó thì phải". Alice nghĩ.

Giọng của tên đầu sỏ lại cất lên lần nữa.

- Thế nào, nói đi. Chuyện gì đã xảy ra vậy ? Xem ra anh đang nuôi một nỗi sợ vu vơ thì phải.

- Vâng. Chả có gì rõ rệt cả; nhưng mới hôm qua tôi đã thấy một người đàn ông lảng vảng quanh tòa cao ốc ở River Hill. Hẳn có vẻ là một cảnh sát mặc thường phục. Tôi không muốn sếp cho tôi là một kẻ yếu bóng vía. Tuy nhiên, nếu sếp muốn có ý kiến của tôi thì thiết tưởng đã tới lúc chúng ta nên "dzọt" cho lẹ rồi đó. Cái trò quỷ này làm sao mà kéo dài vô thời hạn được.

- Chính ta là người quyết định, tên đầu sỏ sẵn giọng. Chúng ta sẽ còn ở lại đây thêm một tuần nữa, trong khi kiếm một địa điểm khác. Có gì làm anh tin rằng bọn cớm đang lần theo dấu của chúng ta ? Chúng ta có làm gì để lôi kéo sự chú ý của chúng đâu.

- Có chứ. Chúng ta đã sử dụng Yvonne Hoàng...

- Thì ra là thế ! Một giọng nữ cắt ngang. Cứ việc chĩa mọi mũi dùi công kích vào tôi đi ! Còn gì dễ bằng đổ vấy trách nhiệm lên đầu Yvonne này mỗi khi có chuyện trắc trở phiền hà !

Alice suýt nữa đã thốt lên một tiếng kêu. Cô đã không lầm: Yvonne Hoàng quả có nhúng vào những hoạt động ám muội.

- Người ta công kích cô là phải lắm ! Tên đầu sỏ quát về phía giọng nói vừa lên tiếng. Cô rất đáng bị như vậy ! Trước hết, tại sao cô đã bán chai nước hoa mà tôi dặn cô giữ ?

- Em đã báo với sếp là em không còn cách nào khác. Mấy đứa con gái ấy hầu như giật phắt nó khỏi tay em. Vả lại em nghĩ chúng chỉ là mấy đứa nữ sinh trung học thôi mà !

- Nghĩ với chả ngại ! Chả lẽ cô không hiểu rằng ý nghĩ ngu ngốc của cô có thể đưa chúng ta tới thẳng nhà tù sao ? Trên chuyến xe lửa chở Peter đến đây, anh ta đã ngửi thấy mùi nước hoa và lầm tưởng cô gái xức loại nước hoa ấy có một bản tin phải chuyển giao ! May mà anh ta lập tức hiểu ra sự nhầm lẫn và đã ngậm miệng lại kịp thời.

Nói đến đây hắn quay qua Snigg.

- Nói vậy anh cũng đừng gây gổ với Yvonne nữa. Chính ta đã cố tình gài cô ta bên anh và cô ta sẽ tiếp tục ở lại cương vị đó khi nào xét thấy việc ấy còn cần thiết. Hiểu chưa ?

Snigg cúi gầm đầu xuống với vẻ tức tối.

Núp dưới cái mũ trùm kín đầu, Alice quan sát gương mặt của tên đầu sỏ. Đó là một người đàn ông xảo quyệt hơn nhiều so với các thuộc hạ của hắn, ít ra là so với những kẻ mà Alice đã từng gặp. Cô cũng ghi nhận là có sự thù nghịch ngự trị giữa ả Yvonne và tên Snigg và tên này đang hận tên Mauiice Fork đến bầm gan tím mật.

- Còn điều này nữa, Snigg nói tiếp. Nếu loại nước hoa ấy đã phổ biến quá thì nên đổi thứ khác đi.

- Được, tên đầu sỏ đáp. Anh sẽ có một mùi thơm khác sau hai ngày nữa.

Sau khi hỏi ba thành viên khác về một số vấn đề gì đó, mà Alice không hiểu, hắn hạ lệnh:

- Tất cả vào xưởng máy. Ta sẽ phát tiền đợt này để anh em giải quyết.

Ba người bạn đưa mắt nhìn nhau và không hiểu sao lúc này không ai có một ý nghĩ muốn "đào ngũ", hay nói đúng hơn là rút lui ra khỏi hang động. Ngay cả Bess cũng khá bình tĩnh. Và họ đã nối gót theo sau những người khác bước sang một ngách hang được chiếu sáng chói chang.

Đã được chuẩn bị tinh thần để sẵn sàng đối phó với mọi tình huống xấu nhất, thế mà những gì đã thấy vẫn không khiến họ bị một cú "sốc" mạnh như vừa từ trên trời rơi xuống !

Chương hai mươi mốt

NHỮNG KẺ LÀM BẠC GIẢ

Cảm nghĩ đầu tiên mà Alice ghi nhận khi xâm nhập vào ngách hang này, đó là thấy mình như đang ở trong một bộ phận in ấn của Ngân hàng Nhà nước vậy.

Rải rác ở một số nơi là những cái máy in vận hành bằng tay và, trên một cái bàn dài để đầy những bản khắc đa dạng. Dọc theo các vách hang, những chồng giấy bạc, được gom lại thành từng xấp nằm ngổn ngang trên nền đất. Từ cha sinh mẹ đẻ đến nay, chưa bao giờ Alice được thấy nhiều tiền đến thế !

Tại tất cả các xó xỉnh mà Alice có dịp để mắt tới đều chỉ thấy những tờ giấy bạc, loại hai mươi đô la. Một số tờ, vẫn còn ẩm ướt, đang được phơi khô trên những ván gỗ.

Thì ra đây chính là bí mật của hang động ! Giáo phái nổi tiếng chẳng qua chỉ được mượn để che giấu cho việc làm bạc giả ! Các mảnh của "bộ ghép hình" đã tự nó cài đặt vào đúng chỗ đâu ra đấy. Các mối quan hệ gắn bó giữa các thành viên của băng đảng làm bạc giả đang hiện ra rõ ràng hơn bao giờ hết.

Bây giờ, vì chả còn điều bí ẩn nào tồn tại nữa, Alice chỉ mong sao thoát khỏi nơi đây để báo động cho cảnh sát.

Cô bấm nhẹ tay các bạn. Hiểu ý, Marion và Bess cũng kín đáo đưa mắt tìm lối ra.

Khốn nỗi có mỗi một lối vào thì Snigg đã đứng chặn ngang. Đành phải chờ đợi thời cơ thuận lợi.

Bao lâu các thành viên của tổ chức còn tiếp tục mặc bộ áo choàng trùm kín đầu thì bấy lâu các cô gái vẫn còn được an toàn. Tuy nhiên, một số tên khác cũng đã bắt đầu cởi bỏ chiếc áo thun vương vãi ra. Điều đó khiến ba người bạn hiểu rằng mối nguy đang tăng dần.

Vẫn không để mất bình tĩnh, Alice dò xét kỹ mặt của những kẻ vừa gỡ bỏ nón. Tất cả đều rất lạ lẫm, Alice chưa hề thấy lần nào cả. Ngoài ba người bạn sáu người khác vẫn che giấu nhân dạng dưới các bộ áo "giả ma".

Hình như bọn làm bạc giả đã cố tình chỉ in riêng loại giấy bạc hai mươi đô la. Kể ra bọn chúng cũng khá khôn ngoan khi đặt các máy in trong một hang động ở cách xa thành phố, dưới lớp vỏ nguy trang của một giáo phái có phần lập dị vẫn thường thấy ở nhiều nơi. Những giáo phái đậm màu mê tín dị đoan kiểu này bao giờ cũng khiến những người dân quê chất phác nề sợ. Văn phòng số 305 hẳn là được dùng làm trung tâm phân phối số tiền in ra.

Sau khi đã biết chắc là không có ai đang nhìn mình, Alice liền kín đáo "chôm" ngay một tờ giấy bạc, luồn lẹ vào bên trong áo đầm của mình. Đây có thể sẽ là một vật chứng để buộc tội.

- Chúng ta đã làm việc đạt hiệu quả rất tốt, Maurice Fork nói trong lúc lượm lấy vài xấp tiền giả. Một tháng đạt năng suất cao cỡ này nữa thì chúng ta sẽ có cuộc sống đế vương.

- In thì dễ nhưng tung ra để thu tiền thật về mới là khó đấy. Chỉ sợ chưa kịp có ngày khác thì F.B.I đã "sờ gáy" rồi ! Snigg chửi đổng.

- Xi ! Tên nọ trẻ môi, vẻ khinh khỉnh... Mà chỉ là một thằng nhát cáy. Một chuyện không đâu cũng khiến mày run lên rồi. Bọn "cớm" đừng hòng mà tìm được bọn mình ở đây.

- Đó là sếp nói thôi ! Snigg cười gằn.

Fork bắt đầu đếm các xấp bạc. Alice và các bạn thấy mồ hôi lạnh rịn sâm sấp lưng áo. Nếu các thành viên của tổ chức kêu tên từng người và bắt bỏ mũ trùm đầu để nhận phần bạc giả thì làm thế nào nhỉ ?

Một ý nghĩ khiến bộ ba yên tâm hơn đó là đã có Milly đứng cảnh giới trước cửa hang. Nếu vạn nhất chuyện tồi tệ xảy ra thì Milly, lo lắng vì không thấy ha trở lại sẽ đi gọi người ở nông trang đến cứu.

Tuy vậy, Alice vẫn thầm cầu trời run rủi cho tên Snigg xích ra khỏi lối vào cơ xưởng.

- Nói với Bess hãy chuẩn bị sẵn sàng, Alice nói thầm với Marion. Nếu trời xui đất khiến cho thằng cha kia xích ra xa lối vào, chúng mình sẽ... "dzọt" thật lẹ.

Thế nhưng tên Snigg lại không biểu lộ một sự hào hứng nào đối với việc đổi chỗ cả. Có vẻ như hắn đã hạ quyết tâm một bước chẳng đi, một ly chẳng rời vậy. Alice thậm chí còn có cảm tưởng rằng hắn đang dòm chừng bộ ba bằng ánh mắt liếc xéo nữa. Lẽ nào họ đã khơi dậy mỗi ngò vục của hắn bởi những câu nói xàm xì của họ ?

Sự chờ đợi trở nên không sao chịu nổi. Bess lại bắt đầu run lập cập, len lén đến gần Alice. Cô phải đứng chắn trước mặt, lén xiết nhẹ tay Bess để trấn an bạn.

Maurice Fork đã xếp xong từng cọc tiền. Hắn rướn thẳng người lên, đảo một cái nhìn lạnh lùng khắp lượt các "tín đồ" đang đứng tùm lại với nhau và ra lệnh:

- Thôi, có thể bỏ mũ trùm đầu ra được rồi. Lúc nào ra khỏi hang hãy che mặt lại. Bây giờ chúng ta tiến hành phân phát các xấp giấy bạc. Từng người một tới gặp tôi.

Câu nói của hắn khiến bộ ba cảm thấy như bị sập bẫy. Alice quyết định nhanh trong óc:

- Sẵn sàng rồi chứ ? Cô khẽ hỏi các bạn. Chuẩn bị chạy theo mình nhé !

Nhưng Alice chỉ vừa nói đến đấy thì ngoài ngách hang chợt huyền não và trong chốc lát, một tên chạy xồng xộc vào, kéo theo một hình hài mảnh mai đang vùng vẫy dữ dội trong bộ áo choàng trắng. Hắn giật tung mũ trùm đầu của kẻ đó.

Thì ra là Milly !

Chương hai mươi hai

THÂN "CÁ CHẬU CHIM LỒNG"

Suýt nữa Alice đã theo phản xạ chạy ra giải cứu cho bạn. Hiểu rằng làm thế là điên, cô đành cố dần lòng chôn chân tại chỗ. Marion phác một cử động về phía Milly khiến Alice phải trừng mắt để ghìm cô bạn tóc nâu lại.

- Chớ nhúc nhích ! Alice khẽ nói bằng một giọng đầy căng thẳng.

Nếu như tình hình của các cô gái vốn đã nghiêm trọng sẵn, thì giờ đây lại hầu như là tuyệt vọng. Milly bị bắt giữ rồi, ai sẽ đến cứu nạn cho họ đây ? Không một ai ở nông trang biết được sự bất cẩn mà các cô gái đã phạm phải. Nếu Alice, Bess hoặc Marion để cho bọn chúng đoán biết, qua một tín hiệu bất kỳ, rằng Milly là bạn thân của họ, thì cơ may cuối cùng để họ thoát nạn sẽ tan thành mây khói ngay tức khắc.

- Buông tôi ra ! Milly vừa la vừa tìm cách vùng ra khỏi nắm tay của tên lính gác.

- Con nhỏ này ở đâu ra thế nhỉ ? Fork hỏi với vẻ ngạc nhiên.

- Thấy nó thấp thoáng sau một bụi cây, tôi tới gần không thấy mùi dầu thơm như đã quy định. Thấy lạ, tôi đã hỏi nó khẩu lệnh. Nó cũng không trả lời được, nên tôi hiểu rằng nó không phải là người mình.

- Cha chả ! Dám to gan rình mò hả ? Tao biết phải xử lý thế nào với bọn "cóm nửa mùa" này rồi ! Maurice Fork tuyên bố, nét mặt đanh lại.

- Tò mò chút xíu thì có tội vạ gì chứ ? Milly làm bộ ầm ức hỏi với vẻ ngây thơ nhất trần đời. Cháu đâu có muốn làm hại ai. Cháu là cháu của bà cụ Barn, cháu chỉ muốn xem các chú nhảy múa thôi mà.

- Thôi đi, con nhóc ! Sự tò mò của mày đã làm bọn tao bị một phen "lên ruột". Mày sẽ biết... thế nào là lễ độ vì đã xía vào những chuyện chẳng mắc mớ gì tới mày cả.

Quay về Snigg, hắn nói tiếp:

- Snigg, hãy cấm cửa không cho bất cứ kẻ nào ra khỏi đây.

- Rõ rồi, thưa sếp ! Tên trợ lý đáp.

- Bây giờ, ta lặp lại: tất cả hãy gỡ bỏ mũ trùm đầu ra ! Khẩn trương lên !

Tim đập thành thịch, cổ họng bị bóp thắt bởi nỗi khắc khoải lo âu, Alice đứng nhìn các thành viên khác trong tổ chức lần lượt tự lột mặt nạ. Cô nhận ra được người đàn bà mà cô đã từng ra tay giúp đỡ.

Thấy có ba kẻ chưa chịu chấp hành lệnh truyền của thủ lĩnh, ba tên đàn ông tiến tới giật phăng mấy cái nón trùm đầu và chột đứng sững vì thấy đó là ba cô gái lạ hoắc.

Một sự câm lặng đầy chết chóc bao trùm. Rồi sự câm lặng đã bị phá vỡ bởi những tiếng la thù nghịch dấy lên từ mọi phía.

Cơn giận và nỗi sợ hãi lộ rõ trên tất cả mọi gương mặt.

Giọng nói the thé của ả Yvonne Hoàng làm át hết mọi sự huyền ảo:

- Chính bọn nó đã giật lọ nước hoa từ tay tôi !

Ralph Snigg xĩa một ngón tay về phía Alice và Milly.

- Chính hai đứa này đã đến trình diện tại văn phòng của tôi ở River Hill để đáp lại lời rao vặt mà tôi đã đăng trên báo. Chúng lấy cớ là chúng đang tìm một việc làm.

- Tôi đi tìm việc thật mà ! Milly cãi lại. Tôi muốn đỡ dần cho bà ngoại vì hồi ấy ngoại đang túng quẫn. Alice chỉ đi theo để động viên tôi thêm vững bụng vì tôi đâu có rành phố xá ở đó.

- Bịa chuyện cũng không đến nỗi tệ, con nhóc ạ ! Nào là tò mò muốn xem, nào là tên thủ lãnh cười gằn. Khốn nỗi, đầu óc của mày chẳng giúp được nhiều nhận gì cho mày lẫn các bạn của mày ở nơi này đâu.

- Maurice ! Tôi xin ông hãy tha cho các cô ấy, một giọng nói rụt rè khẩn khoản cất lên. Họ không có ý gì xấu xa đâu, tôi dám chắc mười mươi như vậy mà.

Alice quay ngoắt lại: kẻ vừa lên tiếng van xin chính là người đàn bà mà cô đã từng biết.

- Không có ý gì xấu xa ! Người đàn ông mĩa mai. Tất nhiên là không rồi ! Chúng chỉ có một nỗi ước ao là mang kẹo ngon và bánh ngọt đến thăm nuôi chúng ta trong... khám thôi mà ? Chắc lúc đó mẹ sẽ mừng lắm phải không ? Đồ giẻ rách ! Lẽ ra mẹ phải mừng khi ta đem lại cho mẹ cuộc sống giàu sang mới phải chứ ! Bây giờ thì mẹ hãy để ta yên, nếu không dù có là vợ ta, mẹ cũng phải trả giá đấy !

Dù đang hết sức phân vân về hoàn cảnh của chính mình, Alice vẫn không ngăn được nỗi đồng cảm với người đàn bà. Không ngờ đó lại là vợ của tên Fork. Bây giờ thì cô đã hiểu rõ nỗi lo lắng và đau khổ của bà ta. Rõ ràng bà ta thuộc loại người khác hẳn chồng, có lẽ bà ta dính vào băng đảng này chỉ là miễn cưỡng.

Bà vợ của tên Fork lùi lại và đứng co ro dựa vào vách tường. Alice đã có lúc hy vọng rằng sự can thiệp của bà ta sẽ làm tên chồng do dự, nhưng làm gì có chuyện ấy.

- Chúng ta sẽ xử lý bọn này sao đây ? Tên thủ lãnh hỏi trong lúc đưa tay chỉ bốn cô gái. Thả thì không được vì chúng đã biết quá nhiều rồi.

Yvonne Hoàng góp ý nên trói gô cả bốn lại và bỏ trong hang động. Ý kiến này đã bị tên thủ lãnh gạt phắt.

- Không, làm thế là ngu. Khi nhận ra sự vắng mặt của bốn đứa, người ta sẽ tiến hành các vụ lùng sục và thế nào cũng nghĩ đến cái hang. Ta có một ý kiến hay hơn: túp lều gỗ ở bên kia sông. Nó khá ọp ẹp để một tai nạn được xảy ra và nó lại nằm ngoài địa bàn của chúng ta.

Hắn vừa nói xong thì một tiếng la thất thanh dội vang khắp hang. Hấp tấp chạy đến trước mặt Fork, vợ của tên thủ lãnh nắm lấy hai vai hắn tuyệt vọng gào lên:

- Đừng, đừng...Maurice ! Đừng làm thế ! Ông không thể nào ăn ở bất nhân ác đức đến thế được !

Tên thủ lãnh xô bà ta ra mạnh đến nỗi bà đã bị va vào vách đá ở cách đó tới ba mét. Bà thốt ra một tiếng rên đau đớn và nằm phủ phục trên mặt đất.

- Trời ơi ! Bess la lớn, khiếp đảm.

Các tên khác cũng tỏ ra hoảng sợ.

- Câm ngay ! Fork hạ lệnh.

Sự man rợ ấy dường như đã tạo cho Alice một nghị lực. Chớp thời cơ tất cả mọi cái nhìn đang hướng cả về người phụ nữ xấu số, Alice ra hiệu cho các bạn và lao vút về phía lối ra. Bess và Marion nói gót theo sau.

Ralph Snigg bị bất ngờ nên để vuột mất Alice, chỉ tóm được hai chị em Bess và Marion. Thấy hai bạn bị bắt, Alice chần chừ.

- Chạy đi ! Chạy đi ! Bess gào lên.

Alice nghe theo, trong lúc hai bạn của cô vật lộn với kẻ chặn đường nhằm cầm chân gã được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

- Bắt con nhỏ ấy lại ! Maurice thét lên. Tội bây để nó thoát, tao sẽ xé xác tất cả, tao sẽ...

Không một ai nghe được đoạn cuối của câu nói, vì sự huyền não đã lên tới đỉnh điểm.

Alice chạy dọc theo một ngách hang, rồi thêm một ngách hang nữa. Cô chạy muốn hụt hơi vì ngách hang tối tăm và không bằng phẳng. Phía sau, tiếng những bước chân dội vang, mỗi lúc một gần thêm, gần thêm mãi.

Cứ mãi chạy lòng vòng trong bóng tối mịt mù như bưng kín cả hai mắt, Alice chỉ sợ bị lạc đường.

Đúng lúc đã buông xuôi mọi hy vọng thoát khỏi hang núi, cô chợt thấy thấp thoáng một luồng sáng mờ mờ le lói. Cô hiểu rằng mình đang đến gần cửa hang. Không có ai gác ở đó. May mắn làm sao !

Một giây sau, cô đã ở ngoài trời, được hít thở không khí tự do !

- Thoát rồi ! Alice thở phào.

Cùng lúc ấy, một bóng đen ở đâu xuất hiện sừng sững trước mặt Alice và một bàn tay nặng trĩu chụp lấy vai cô.

Chương hai mươi ba

TIÊU THẬT RỒI !

- Ê này ! Đừng hấp tấp thế chứ, người đẹp ! Tên đàn ông cười gần trong lúc vặn tréo cổ tay Alice khiến cô phải xoay người lại. Chạy đâu mà vội mà vàng như bị ma đuổi vậy, hử ?

Alice nhìn trên trời người đàn ông và đã nhận ra gã: chính là kẻ được gọi tên là Hank. Dồn hết sức bình sinh của sự tuyệt vọng, Alice vùng ra khỏi bàn tay sắt đang kẹp cứng lấy cổ mình.

- Hình như ta đã thấy cô em ở đâu rồi thì phải, tên đàn ông nói lâu bầu. À ! Ta nhớ ra rồi: cô em là kẻ mà ta đã dặn dò là chớ có bén mảng lại gần nơi này. Phen này thì đừng hòng lấy cớ là đang bận đi tìm một con bò đi lạc nữa nhé.

Alice nghe thấy những bước chân đang lại gần và biết rằng chỉ trong vòng một, hai giây nữa thôi mọi sự sẽ kết thúc đối với cô cũng như với các bạn của cô. Cô ra sức giãy giụa. Nhưng kẻ tấn công vẫn kẹp chặt cổ Alice bằng bàn tay rắn chắc đủ để cô không kêu lên được và gã cười hả hê. Alice đành buông xuôi đợi chờ những gì mà số phận dành cho mình.

- Hoan hô, Hank ! Giọng nói của tên thủ lĩnh vang lên. Con nhỏ láu cá ! Nó sẽ phải trả giá đắt. Tao đâu dễ bị giỡn mặt bởi mấy đứa vô danh tiểu tốt !

Trắng sáng vàng vạc trên cao làm cửa hang sáng tỏ như giữa ban ngày. Maurice Fork quét một cái nhìn lo ngại ra khắp xung quanh.

- Hãy trở vào bên trong, hắn ra lệnh cho những tên này giờ đã kè kè theo sát hắn. Trắng sáng quá, đừng chường mặt ra thì hơn. Cần phải khẩn trương thủ tiêu mọi bằng chứng, mang theo các trang thiết bị nhiều chùng nào hay chùng nấy và rút ngay, đừng chần chờ nữa.

Đang khi hắn nói, Alice chợt nghe như có tiếng sột soạt khe khẽ trong khoảng rừng lá thấp gần đó. Chắc hắn là tiếng gió nhẹ thổi xào xạc qua các cành cây kẽ lá. Chẳng còn ai biết để có thể đến cứu họ khỏi tay những tên khốn kiếp. Alice chợt nghĩ đến cha và ân hận vì đã không nói với cha vụ này. Bao giờ ông cũng cho cô lời khuyên đúng đắn để không lâm vào hoàn cảnh như hiện nay.

Nhìn Alice bị đưa trở lại vào hang, ba cô bạn gái không giấu nổi nỗi thất vọng.

Bess đáng thương đang hết sức cố gắng để khỏi rơi nước mắt.

- Hãy lấy lại can đảm đi Bess, Alice bảo nhỏ, khi Hank xô đẩy cô một cách thô bạo về phía các bạn. Chúng ta sẽ tìm được cách thoát thân mà.

Bess gật đầu mà mặt buồn rười rượi. Nó đã nhận thức mối nguy quá rõ nên không còn chút hy vọng nào nữa.

Mà bọn làm bạc giả này cũng không có ý định để cho các cô gái một cơ may đào thoát nào cả. Theo lệnh của tên đầu sỏ, sáu người đàn ông đã đi kiểm dây trói chặt cả tay lẫn chân bốn nữ tù nhân lại. Tên chịu trách nhiệm về Alice dường như có một cái thú đặc biệt với việc siết chặt các gút thắt đến nỗi nạn nhân của gã phải la toáng lên gã mới chịu ngừng tay lại.

- Bị cột kỹ như thế này, gã cười gần trong lúc đưa mắt nhìn tên Maurice Fork, nó đừng

hòng mà ngộ nguậy gì được nữa.

- Đây không phải là lúc đùa, tên đầu sỏ bảo. Bộ mày tưởng được rảnh rồi suốt đêm nay chắc ? Nếu không khẩn trương lên, dám bị thộp cổ lắm đấy, Ai mà biết được mấy con "ngựa trời" này đã âm mưu những gì chứ ?

Lời hù dọa đã có tác dụng. Cả bọn đều bắt tay vào việc thu dọn. Alice lo lắng khi hiểu rằng bọn chúng đang ra sức thủ tiêu mọi tang chứng bất lợi. Nếu để chúng thoát không hiểu chúng còn gây ra những chuyện tày trời nào.

Trong khi đó Maurice Fork vẫn đang quát tháo hết tên này đến tên nọ. Vợ hắn đã trối dậy và úp mặt vào hai lòng bàn tay, toàn thân run lẩy bẩy. Có một lần, với một nỗ lực cuối cùng, bà đã cố khẩn khoản khuyên chồng:

- Maurice, sao ông không từ bỏ việc này đi cho rồi ?... Lúc nào chúng ta cũng phải trốn chui trốn nhủi. Xưa kia mình đã sống thật tự do, hạnh phúc...

Tên chồng vũ phu bịt họng vợ bằng một cú đánh khiến người đàn bà đổ cả máu miệng. Bà ngồi co rúm người lại và không nói thêm lời nào nữa, nhưng ánh mắt buồn của bà cứ liên tục đảo từ cô gái này sang cô gái khác và Alice hiểu rằng bà ta đang hết lòng mong mỗi cứu giúp bốn chị em.

Theo lệnh của Fork, các cộng sự viên của hắn đã thẳng tay phá hủy mọi cỗ máy không chuyển đi nơi khác được. Nhiều lần, Maurice đã ném một cái nhìn sốt ruột lên mặt kính chiếc đồng hồ đeo tay của hắn.

- Khởi cần phí thì giờ đợi tới lúc mọi chuyện ở đây xong xuôi mới giải quyết mấy "tiểu thư" này, hắn bảo tên Snigg. Mày biết túp lều gỗ ở chỗ nào rồi đấy, Ralph à, khiêng bọn chúng lên xe rồi đem tới đó đi. Thế là rảnh nợ !

- Đây quả là một sứ mạng mà tớ rất chịu, Snigg hể hả đáp lại.

- Mà này... bịt kín mồm rồi cởi dây trói chân chúng ra đi, như vậy sẽ dễ di chuyển hơn. Hãy kêu Hank cũng làm cho gọn.

Những gì đã truyền lệnh đều đã được thi hành. Hai tay bị trói giật cánh khuỷu ra sau lưng, các cô gái bị đẩy tới lối ra. Alice mới lảo đảo chân nam đá chân chiêu bước đi được vài bước đã bất thần đứng khựng lại. Sừng sững choán hết lối vào chính là anh chàng... Karl Auerbach !

- Không ai được nhúc nhích gì hết ! Anh ta gằn giọng ra lệnh cho bọn làm bạc giả. Cả khu lều trại của các người đều đã bị bao vây hết rồi !

Chương hai mươi bốn

GIẢI NGUY ĐÚNG LÚC

Karl Auerbach không cô độc. Sau lưng anh lơ lửng những bóng sắc phục của lực lượng cảnh sát Liên bang, người nào người nấy đều sừng sững trên tay.

Sự bất ngờ và đột ngột đến nỗi toàn thể các thành viên của băng làm bạc giả đều như đã biến cả thành tượng đá. Mấy giây liền, không một ai nhúc nhích, cũng chẳng ai nói ra thành lời được. Cuối cùng Maunce Fork buông ra một tiếng thét giận dữ và nhảy về phía ngọn đèn thấp sáng đặt trên một bộ ván gỗ.

Trước khi hắn kịp dập tắt ngọn đèn, một cảnh sát viên đã chụp được cánh tay của hắn.

- Đừng chơi trò ấy, ông ta bảo. Chúng ta rốt cuộc đã tóm được mi, đâu dễ gì để xổng mi quá sớm như vậy.

- Cái ấy còn phải chờ coi, tên lừa đảo vừa đáp vừa "chiếu tướng" người cảnh sát bằng cái nhìn đầy thách thức.

Hắn để yên cho người ta trông còng số 8 vào hai cổ tay mà không phác một cử chỉ chống đối nào. Trong khi đó Yvonne Hoàng lại kháng cự kịch liệt. Cuối cùng, ả đã bị lôi đi với những kẻ khác và bị đẩy vào chiếc xe thùng của cảnh sát đậu sẵn dưới chân đồi.

Sự chăm sóc đầu tiên của Karl là đã giải phóng cho Alice và các bạn gái của cô.

- Các cô có khỏe không ? Anh ta lo lắng thăm hỏi. Bọn khốn ấy nó không hành hung ai chứ ?

- Không, Alice đáp, nhưng cảm ơn anh đã đến thật đúng lúc.

Alice đang định hỏi Karl xem nhờ phép lạ nào mà anh ta đã can thiệp vào vụ này, thì bất chợt trông thấy một cảnh sát bước về phía bà vợ của tên Maurice Fork, với cặp còng số 8 trên tay. Cô liền chạy tới.

- Xin chú đừng bắt giữ bà này. Cô vội nói. Bà ấy chẳng những không có tội, còn ra sức bảo vệ chúng cháu nữa đấy.

- Thật đáng tiếc, nhưng tôi không thể nào chiều theo ý cô được. Tuy nhiên, nếu cô muốn can thiệp để gỡ tội cho người đàn bà này, thì có thể nói với các thẩm phán. Hiện thời thì bà ta đang bị coi như kẻ đồng phạm.

- Nhưng bà ta không đáng bị xét xử nói gì đến bị kết án, hả chú ? Alice khẳng khẳng bảo vệ. Chính chồng bà ta đã cưỡng ép bà ta. Bà ta sợ hắn quá mà. Chú cứ nhìn những dấu vết hắn đánh bà ta thì rõ.

- Cô dám chắc về tất cả những gì cô khẳng định chứ ?

- Vâng, cả các bạn của cháu cũng có thể xác nhận lời cháu nói. Chúng cháu đã chứng kiến tận mắt mọi chuyện.

- Trong trường hợp này, mời bà Fork vui lòng theo chúng tôi, chúng tôi sẽ xem có thể làm được những gì cho bà.

Trong khi các cảnh sát lo chất đầy các trang thiết bị của những kẻ làm bạc giả lên mấy chiếc xe tải mới đến, Alice đã nêu ra với Karl câu hỏi đã nung nấu suốt từ lúc vị cứu tinh xuất hiện đến giờ.

- Làm thế nào mà anh đã đoán được là mấy chị em tôi có mặt ở đây ?

- Tôi có đoán gì đâu, anh ta thú nhận. Hôm tôi về thăm cha tôi và gặp các cô bị rắc rối vì vụ tờ bạc giả ấy, lúc trở lại thành phố, tôi đã tình cờ gặp các nhân viên thuộc Cục Điều tra Liên bang. Họ đang trên đường tìm kiếm một cái hang động ăn thông ra sườn một ngọn đồi và họ đã hỏi tôi xem ở đâu có một cái hang như vậy.

- Và anh đã từng nghe chị em chúng tôi nói đến chuyện ấy rồi chứ gì ?

- Phải. Nhưng tôi không biết rõ địa điểm đích xác, mà chỉ có một ý niệm chung chung về nó mà thôi. Khi nắm bắt được vấn đề và nhớ lại chuyện tờ giấy bạc giả, tôi đã quyết định trở về

xin phép công ty rồi quay lại phối hợp với các nhân viên cảnh sát. Thật bất ngờ hết sức khi tôi thấy các cô bị bắt làm tù nhân !

- Ôi ! Giá mà anh biết được là em đã sợ đến mức nào ! Bess thở dài, mặt vẫn còn tái mét.

- Các viên thanh tra vốn đã biết rõ sự tồn tại của băng nhóm làm bạc giả này, chỉ không ngờ là bọn chúng lại đông đảo đến thế. Tuy nhiên, để phòng hờ bất trắc, chúng tôi đã tiến tới từng bước một. Khi chúng tóm cô ở cửa hang là lúc chúng tôi đang núp trong các bụi cây. Chúng tôi không ra mặt vội, vì sợ đứt dây động rừng.

- Dù sao cũng cảm ơn anh đã không thận trọng quá mức cần thiết, Bess vừa cười vừa nói, vì lúc ấy chỉ thiếu chút nữa thì em đã ngất xỉu rồi đấy.

- Điều mà em không hiểu, Alice nhú mày nói, ấy là làm thế nào mà các nhân viên cảnh sát lại biết được là tổ chức ấy đã chọn nơi đây làm căn cứ.

- Về điểm này thì tôi không có cách nào trả lời cô được, cần phải hỏi thẳng họ thôi.

Đúng lúc ấy, viên sĩ quan chỉ huy đã quay trở lại. Đi về phía Alice, tay phải chìa ra, ông nói:

- Hãy cho phép tôi cảm ơn cô vì kỳ tích mà cô vừa lập được. Nhờ cô, một ẩn số hóc búa đã được làm sáng tỏ. Đã nhiều tuần nay chúng tôi tìm mọi cách để thòp cổ bọn lừa đảo này mà chưa được vì chúng ẩn hiện như những bóng ma ấy.

Alice tròn mắt ngạc nhiên:

- Cháu chả hiểu gì cả, cô đáp ứng, hết sức bối rối. Cháu đã làm gì đáng gọi là "kỳ tích" chứ ?

- Cô còn nhớ bản tin mã hóa mà cô đã trao lại cho một người trong số các thuộc hạ của tôi tại cửa hàng xăng dầu chứ ?

- Dạ, cháu còn nhớ rất rõ anh ta.

- Chính mẫu giấy ấy đã cung cấp cho chúng tôi cái chìa khóa mà chúng tôi đã mòn mỏi chờ mong. Tôi xin thú nhận là người của tôi thoát đầu đã không tin vào câu chuyện mà cô đã kể cho họ nghe.

- Cháu cũng đã e là như vậy, Alice nói với vẻ hờn dỗi.

- May mà tôi đã kịp thay đổi quyết định và gửi nó đến cho cơ quan chuyên trách. Mới hồi chiều, câu trả lời đã được chuyển đến cho chúng tôi.

- Các chuyên gia đã giải được bản mật mã chứ ạ ?

- Đúng thế. Nó đặc biệt khó. Chính vì thế mà hơi mất thời gian. May mà vẫn kịp.

- Trong đó nói gì hả chú ?

- Bản tin không được đầy đủ; tuy nhiên họ và tên của Maurice Fork có liệt kê trong đó. Tên này là chuyên gia làm bạc giả nổi tiếng và rất cáo già. Chúng tôi rất vất vả truy tìm dấu vết của hắn nhưng lần nào hắn cũng thoát.

- Bản mật mã đó cũng nói về cái hang hả chú ? Alice muốn biết thêm.

- Phải. Tôi không thể nào thuật lại nguyên văn bản tin một cách thuộc lòng được, nhưng trong ấy có nói gần nói xa đến một cuộc họp mặt sẽ được tổ chức trong hang động của ngọn đồi, ở gần nông trang Giậu Đỏ, đúng tối nay. Chúng tôi đã tức khắc tập hợp lực lượng và lên

đường. Nhờ ông Auerbach, chúng tôi đã tìm ra địa điểm mà không để mất những giờ phút quý giá. Bằng không thì có lẽ chúng tôi đã tới quá muộn để giật các cô ra khỏi tay những tên khốn khiếp ấy rồi. Chúng tôi chân thành xin cô nhận những lời tạ lỗi của chúng tôi ? Lẽ ra thì người của tôi không nên áp đặt cho cô một cuộc hỏi cung ở cửa hàng xăng dầu mới phải.

- Cháu không để bụng đâu ạ, Alice đáp lại một cách duyên dáng. Chỉ cần bí ẩn đã được làm sáng tỏ là cháu sung sướng lắm rồi.

Đã quá nửa khuya khi bốn cô gái được Karl Auerbach hộ tống ra khỏi hang động.

Mãi quan tâm tới bao biến cố xảy ra từ hồi tối đến giờ, họ không hề nghĩ là sự vắng mặt lâu lắc của mình có thể khiến các cư dân nông trang lo lắng.

- Làm sao mà đèn đuốc vẫn còn thắp sáng thế kia nhỉ ? Milly lấy làm ngạc nhiên khi cả bọn lại gần nhà. Ngoại em chắc đã khám phá ra chuyện chị em mình trốn nhà đi rồi. Mong sao ngoại đừng quá lo lắng !

Đúng lúc ấy, bà cụ Barn hấp tấp ra khỏi nhà và chạy về phía mấy cô gái. Nước mắt nước mũi ràn rụa, cụ ôm ghì Milly vào lòng.

- Sung sướng biết bao khi được gặp lại cháu ! Cụ thì thầm. Khi nhận thấy là các con đã biến đâu mất tiêu, ta chẳng biết nghĩ sao nữa. Rồi thì ta nhớ lại nguyện vọng của các con là muốn được tham dự một lần các lễ nghi về đêm để tìm hiểu. Vì thế lúc thấy bọn người ấy nhảy múa loạn xạ trên đồi, ta sợ rằng các con đã mạo hiểm vào địa bàn của bọn chúng. Bà Salisbury được nghe ta thổ lộ mới lo ngại, đã trách ta không biết ngăn chặn tính hiếu kỳ của các con. Khi màn nhảy múa kết thúc vẫn không thấy các con trở về, ta đã lo lắng đến phát điên lên được. Hết giờ này đến giờ khác trôi qua, ta chẳng biết phải làm gì nữa. Gọi điện báo cảnh sát thì ta không dám vì biết đâu các con chỉ kéo nhau đi la cà ở đâu đó.

- Tội nghiệp ngoại quá ! Ngoại tha lỗi cho chúng cháu. Milly nói với vẻ sám hối chân tình. Chúng cháu đâu có dè là sẽ vắng mặt lâu đến thế, nếu không thì cho ngoại hay rồi. Sở dĩ cháu đã không làm thế, chẳng qua là bởi cháu không muốn làm ngoại sợ hãi vô cớ thôi.

- Thấy chưa nào ? Lẽ ra giờ này các cháu đã phải yên giấc trên giường từ lâu rồi mới phải ! Bà Salisbury vừa bất ngờ xuất hiện đã không bỏ lỡ cơ hội trách móc. Vả lại, *các tín đồ dưới gốc sồi cổ thụ* có gì hay ho mà phải tìm hiểu chứ ? Chỉ cần nhìn bọn chúng nhảy loạn cào cào cũng đủ thấy điều đó rồi !

- Phải, phải đấy ! Ông Auerbach đứng ở ngưỡng cửa cũng hưởng ứng. Càng ít xía vào những việc ấy bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu, các cháu ạ.

- Con không thể nào nhất trí với bố về điều đó được, bố yêu quý ạ ! Karl ở phía sau các cô gái bước lên. Nếu không có sự gan dạ và tài trí của mấy cô gái này, thì những tên làm bạc giả sẽ vẫn sống phây phây ngoài vòng pháp luật, làm lũng đoạn kinh tế và gây thiệt hại nặng nề đến đời sống của chúng ta.

- Bọn làm bạc giả nào ? Bà cụ Barn và hai khách trọ cao niên la lên.

Karl tóm tắt ngắn gọn các sự kiện khiến các vị khách khó tính không giấu nổi sự thán phục.

Ông già Auerbach im lặng, nhưng hết sức tự hào vì vai trò con trai mình đã đóng và kể từ hôm ấy, lúc nào ông cũng kể lại câu chuyện cho bạn bè và những người quen biết, mà không

bao giờ thấy nhàm chán.

Bà cụ Barn ôm chầm lấy Alice, Bess và Marion trong lúc luôn miệng cảm ơn cả ba cô đã tổng khừ được những kẻ thuê đất khó ưa.

- Những câu chuyện thiên hạ đồn thổi xoay quanh Giậu Đỏ đã gây tai tiếng không ít. Sau đó, bà cụ ủ rũ than phiền. Nếu không có ai tới thuê nữa thì..

- Bà đừng lo, bà ạ. Alice an ủi. Một vụ xì-căng-đan loại này đôi khi lại có thể cuốn hút đông đảo khách du lịch đến vừa du khảo hang động, vừa tham quan hiện trường phạm pháp của bọn làm bạc giả đấy.

- Thật là một ý kiến hay, Karl đồng tình hưởng ứng. Alice, chúng ta nên bàn cách để giúp đỡ bà cháu Miily vừa tạo điều kiện phát triển vùng đất đẹp đẻ này.

- Tuyệt vời ! Các cô gái reo lên ! Thế này nhé ! Chúng ta sẽ biến hang động thành một điểm tham quan dã ngoại và doanh thu nhờ tiền bán vé sẽ cho phép thanh toán gọn toàn bộ các món nợ đã được thế chấp bằng nông trang Giậu Đỏ.

Chương hai mươi lăm

NGUỒN TÀI NGUYÊN MỚI

Ông James Roy dừng xe bên đường quốc lộ, quan sát kỹ tờ áp phích quảng cáo giăng kín một tấm panô rộng bản với một nụ cười.

"Hãy đi theo hướng mũi tên ! Hãy đến tham quan hang đá Giậu Đỏ, sào huyết của những tên làm bạc giả táo tợn nhất thế kỷ !"

Ông luật sư cười rộ.

"Công trình của Alice và các bạn của nó đây mà," ông thầm nghĩ. "Dù sao thì mình cũng đang đi đúng đường rồi".

Ông lại mở máy xe và thông dong lẫn bánh trên mặt đường nhựa. Trong chốc lát, ông đã lại thấy xuất hiện một tấm panô khác.

"Quý khách đang sống bon chen xô bồ trong các thành phố lớn, sẽ phục hồi được sức khỏe và lòng dũng cảm của mình tại Giậu Đỏ nhờ thưởng thức các đặc sản "cây nhà lá vườn" của nông trang. Hân hạnh chào đón quý khách đến trọ nguyên ngày hoặc cả tuần".

"Mình đâu dè là nó cũng biết làm kinh tế đến như thế, bằng cách... lợi ngược dòng sự tuyên truyền bất lợi của báo, đài nhắm vào đất đai của bà cụ !" Ông Roy vừa tự nói thầm với mình vừa tủm tỉm cười. "Nó đã biên thư cho mình về đề án này, nhưng mình đâu có tin nổi là nó... dám làm thật !"

Nhằm ngày Chủ nhật, trời quang mây tạnh, chan hòa ánh nắng, từng đoàn xe hơi lớn nhỏ nối đuôi nhau chen chúc trên mặt đường. Họ đi đâu mà đông thế không biết. Cứ như toàn thể các cư dân trong vùng và cả những địa phương xa xôi khác đã hẹn với nhau về cả nơi đây để du khảo vậy. Chẳng mấy chốc, ông Roy đã hiểu ra chuyện gì đã cuốn hút làn sóng xe cộ ấy. Vừa lọt vào tầm nhìn của nông trang, ông đã nhận thấy là hầu hết xe cộ đều rẽ vào đó. Thì ra chuyển ghé thăm của ông không phải là một biến cố hi hữu.

Ông đã không loan báo ngày giờ ghé thăm của mình cho Alice biết, bởi ông chỉ quyết định xuất phát từ River City vào phút chót. Những lá thư mới nhất của con gái đã không còn làm ông mãn nguyện như thường lệ nữa. "Con vui đùa thỏa thích như điên. Chúng con bận ngập đầu ngập cổ. Bà cụ Barn vẫn còn cần chúng con. Ba cho phép con gia hạn thêm thời gian lưu trú tại nông trang nhé ?"

Đã ba tuần nay, nó cứ "ca" hoài không biết chán cùng một điệp khúc ấy. Thế nên ông Roy đã đích thân đến tận nơi để xem sự thể ra sao.

Ông đậu xe và cuốc bộ theo con đường đất dốc dẫn vào sân trại. Xung quanh tòa nhà chính của nông trang, những bồn cỏ xanh rì được điểm xuyết những dàn xích đu, những dù lọng, những ghế bố hoặc những cái chõng mộc mạc đan bằng tre hoặc bằng mây. Rất nhiều người, chắc hẳn đều là khách trọ tại Giậu Đỏ, đang tản bộ trong sân và trên các lối đi trải sỏi.

Ông Roy vừa đặt chân vào mái hiên trước mặt tiền nhà, thì cửa bật mở và Alice lao vào

lòng ông.

- Ba ! Ba chơi ác quá ! Cô reo lên. Sao ba không báo trước cho con là sẽ đến ?

- Ba muốn dành cho con sự bất ngờ mà ! Thì ra đây là cái mà con gọi là một trại hè yên ổn, trong cảnh tĩnh mịch của đồng ruộng ư ?

- Vâng ạ ? Alice hỏi lại, về bờ ngõ. Ba không thấy nơi này thật tuyệt sao ?

- Có chứ ! Nông trang và khu vực giáp ranh thật là lý thú, nhưng đông người quá ! Họ ở đâu ra mà lắm vậy ?

- Ở khắp bốn phương tám hướng, Alice đáp với một nụ cười hóm hỉnh. Bọn con rất bận rộn. Bà cụ Barn hiện nay có tới sáu người khách trọ và toàn bộ phòng ốc của bà đều đã được đặt trước mãi đến cuối hè sang năm. Bà đã cho xây thêm một chái phụ vào tòa nhà chính, nhờ đó sẽ tiếp nhận thêm nhiều người hơn.

Thấy cha nhìn làn sóng khách tham quan ngoài đồng cỏ, Alice nói tiếp:

- Những ngày thường trong tuần, ở đây yên tĩnh tuyệt vời. Con công nhận là các ngày Chủ nhật thì rất căng. Đa số những người mà ba thấy chỉ tới với mục đích duy nhất là tham quan hang động. Chúng con bán đồ giải khát cho họ và họ có quyền picnic trên ngọn đồi.

- Thế là con đã biến thành một nhà doanh nghiệp rồi đấy ! Ông Roy nói đùa. Và con thu được nhiều lợi nhuận chứ ?

- Dạ, cũng khá. Bà cụ Barn đang trên đường phát tài.

- Con không sợ rằng tính hiếu kỳ được khơi dậy bởi cái hang chẳng bao lâu nữa sẽ bị lụi tắt sao ?

- Có chứ. Nhưng việc những khách tham quan đổ xô về đây sẽ biến Giậu Đỏ thành nổi danh và tài nghệ nấu nướng của bà cụ Barn cùng với tính hiếu khách sẽ nổi tiếng. Từ nay về sau bà có thể cảm chắc là nhà trọ của mình lúc nào cũng kín đặc khách trọ, những người sẵn sàng trả giá cao.

Bess, Marion và Milly từ bên trong nhà bước ra. Alice giới thiệu Milly với cha. Cô gái quê không còn giống mấy may đưa con gái xanh xao và mảnh khảnh, với cái nhìn buồn so, trên chuyến xe lửa ngày nào. Với khuôn mặt tròn trịa, với ánh mắt tươi tỉnh, cô bé trông rất duyên dáng dễ thương.

Bà cụ Barn đến nhập bọn với nhóm bạn trẻ. Đôi mắt bà đắm lệ lúc kể lại cho ông Roy nghe các chiến công của con gái ông cùng với nhóm bạn gái.

- Chúng nó thật đáng khâm phục, bà cụ kết luận. Hồi ba đưa mới tới đây, nông trang này thật làбет, thế mà bây giờ luật sư hãy nhìn cơ ngơi của tôi mà xem: nó chưa từng xinh đẹp thế này, chưa từng phồn vinh thế này bao giờ.

- Ba rất tự hào về con, Alice ạ, ông Roy bảo. Không những vì con đã cứu giúp bà cụ Barn và Milly thoát bước ngặt nghèo, mà còn vì con đã có công đầu trong việc bắt giữ bọn làm bạc giả nữa.

- Con đâu có xứng đáng với bấy nhiêu lời khen ngợi, Alice phản bác. Trước hết, một mình con thì có mà làm nổi trò trống gì; thứ hai, con đã phạm phải cả đồng những sơ xuất, bất cẩn. Thiếu chút nữa thì ba đã mất tiêu đứa con gái duy nhất của ba rồi còn gì...

- Đừng nhắc đến chuyện ấy nữa ! Chỉ nghĩ đến cũng đủ khiến ba xót ruột rồi. Con sẽ làm ba bạc hết cả tóc trên đầu vì quá lo lắng mất thôi. Con không thể chọn một công việc ít nguy hiểm hơn mà làm sao ?

- Ba đang tưởng tượng ra con ngồi chết dí trong nhà suốt từ sáng đến tận chiều đấy ư ?

- Như vậy không tốt hơn sao, ông Roy thú nhận. Tiện thể, ba có tin mới muốn thông báo với con đây.

- Tin gì vậy, ba ?

- Maurice Fork và đồng bọn của hắn đã bị kêu án tù chung thân.

- Thế còn vợ hắn ta ? Alice lo lắng hỏi tới.

- Tòa đã nhìn nhận sự vô tội của bà ấy.

- Ôi ! Con thật mừng hết sức.

Một bữa ăn thịnh soạn đã được dọn ra để mừng luật sư. Sau đó, Alice và bạn bè đã bằng mọi giá lôi ông đến tham quan hang động ở trên đồi. Chính Rudolph, trong một bộ trang phục cũ sồn, là hướng dẫn viên phục vụ đoàn khách tham quan. Anh ta có vẻ rất rành công việc của mình.

Tối đó, ông Roy liền bàn ngay tới việc trở về River City của Alice.

- Bây giờ mọi chuyện đã xong xuôi đâu đó cả rồi, chúng ta có thể ai về nhà nấy thôi. Các bạn nghĩ sao, Bess và Marion ? Alice hỏi các bạn.

- Lên đường bây giờ cũng đâu còn sớm nữa, Marion nhanh nhẩu đáp. Dì dưỡng tở đã dọa sẽ đến tận đây lôi chị em tở về rồi đấy !

Milly và bà ngoại đều không tán thành đề án trên. Cuối cùng, thấy không thể cầm chân các cô gái lại nông trang, hai bà cháu liền đề nghị chia cho ba người bạn gái một phần lợi nhuận là thành quả của việc khai thác hang động. Cả Alice lẫn bạn bè của cô không một ai muốn nghe nói đến chuyện ấy cả.

- Như thế là không công bằng, Milly phản đối. Các chị đã đổ bao nhiêu công sức suốt cả kỳ nghỉ hè đây thôi.

- Và các chị đã vui đùa thỏa thích. Các chị sẽ giữ mãi những kỷ niệm tuyệt vời về kỳ nghỉ hè này... đã thế còn là một trại hè không tốn đồng nào cả. Ngoài ra, các chị lại đã học được cách vắt sữa bò và cách chăn nuôi gà vịt nữa chứ. Bộ em không thấy là hai bà cháu em đã trả công vượt quá mọi đóng góp của các chị sao ?

Hôm sau, ông Roy và ba cô gái chuẩn bị lên đường. Bà cụ Barn hiểu rằng có khăng khăng nói tới cũng chỉ uống công vô ích. Với nỗi xúc động mãnh liệt, các cô đã chia tay bà chủ nhà tốt bụng và cô bạn Milly dễ mến. Cả hai len lén đưa tay gạt những giọt lệ rung rung. Đôi bên đều hứa hẹn sẽ gặp lại nhau: bà cháu Barn sẽ đến chơi River City, còn ba nữ thám tử nghiệp dư thì thỉnh thoảng sẽ đến nghỉ một thời gian tại Giậu Đỏ.

Ít phút sau, chiếc xe thể thao lăn bánh trên đường quốc lộ, đằng sau là chiếc xe của ông Roy.

- Thế là kết thúc một cuộc phiêu lưu kỳ thú ! Bess thở dài, giọng bùi ngùi tiếc rẻ.

- Phải công nhận là nó đáng giá gấp muôn ngàn lần lọ nước hoa phương Đông, em nhỉ ?

Marion vừa cười vừa nói thêm.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>